

ΤΟ ΧΑΡΑΓΜΕΝΟ ΑΣΤΕΡΙ

1^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Ο Μανώλης καθόταν στο δωμάτιό του και διάβαζε χημεία. Τώρα πήγαινε Τρίτη λυκείου. Το σχολείο είχε αρχίσει εδώ και μερικές εβδομάδες. Αυτό δεν τον χαροποιούσε ιδιαίτερα, όμως παρά όλα αυτά η χημεία και τα μαθηματικά ήταν τα αγαπημένα του μαθήματα. Ήταν πολύ καλός σε αυτά και αυτό του το ταλέντο θα τον βοηθούσε σίγουρα να πραγματοποιήσει το όνειρό του, δηλαδή να γίνει καθηγητής χημείας.

Ύστερα από λίγο, κουρασμένος από το διάβασμα σηκώθηκε και κατευθύνθηκε προς τη κουζίνα. Άνοιξε το ψυγείο και γέμισε ένα ποτήρι με χυμό. Έπειτα πήγε στο σαλόνι. Στο σπίτι ήταν μόνος του. Οι γονείς του ήταν στην αγορά με φίλους τους.

Κοίταξε έξω από το παράθυρο και είδε τον παραλιακό δρόμο της όμορφης Θεσσαλονίκης. Πιο πέρα φαινόταν ο Λευκός Πύργος. Ευθεία μπροστά η βαθυγάλαζη θάλασσα. Πόσο του άρεσε αλήθεια αυτή η εικόνα! Αυτό ήταν το αγαπημένο του μέρος στη Θεσσαλονίκη.

Άνοιξε το παράθυρο και άφησε το δροσερό αέρα της θάλασσας να εισβάλει γλυκά και απαλά στο σπίτι. Έκλεισε τα μάτια και για λίγα λεπτά το απόλαυσε.

Αργότερα, όταν ξεκουράστηκε και χαλάρωσε για λίγο, έκλεισε το παράθυρο και επέστρεψε στο διάβασμά του. Αν μπορούσε, θα καθόταν μέχρι το βράδυ εκεί να απολαμβάνει τη μαγεία αυτής της θέας, που έμοιαζε με πίνακα ζωγραφικής.

Πήρε από το συρτάρι κόλλες χαρτί και άρχισε να μαθαίνει τους τύπους της χημείας. Τα μάθαινε γρήγορα. Μετά διάβασε τη θεωρία, την είπε στο μυαλό του απ' έξω και ύστερα έκανε τις ασκήσεις. Όταν τις τελείωσε, πήγε και πάλι στο σαλόνι και ρίχνοντας μια ματιά στη θάλασσα, έβαλε μουσική και χαμογέλασε.

Η ώρα ήταν δέκα και μισή. Είχε βραδιάσει και ολόκληρη η Θεσσαλονίκη γέμισε φώτα. Ήταν το ίδιο όμορφη πάντα και το πρωί και το βράδυ.

Οι γονείς του Μανώλη γυρνούσαν σπίτι με το αυτοκίνητο. Στον κεντρικό δρόμο είχε κίνηση και γι' αυτό έπρεπε ένα δεκάλεπτο να περιμένουν. Μέσα στο διάστημα που περίμεναν στο αυτοκίνητο η μητέρα του Μανώλη ρώτησε:

«Λες να διάβασε το παιδί ή να κάθεσαι;»

«Εγώ πιστεύω ότι διάβασε. Κάθε φορά κάνεις τέτοιες γελοίες ερωτήσεις! Σίγουρα διάβασε. Άλλωστε ο Μανώλης δεν είναι παιδί που κάθεσαι. Από το δημοτικό διαβάζει, διάβαζε και στο γυμνάσιο. Γιατί να μην διαβάσει και τώρα;» ρώτησε με δυσπιστία ο πατέρας του.

«Ε, λέω μήπως το πήρε πάνω του και επειδή πιστεύει πως είναι καλός να βαριέται. Ακόμη, το καλοκαίρι πέρασε πριν λίγο καιρό. Ίσως και αυτό να τον επηρέασε. Ξέρεις, οι ξάπλες του καλοκαιριού!» διαφώνησε η μητέρα του.

«Ό,τι θες λες. Θα δεις ότι είναι μια χαρά παιδί και εντάξει στις υποχρεώσεις του. Είναι μια χαρά. Αυτή η καχυποψία σου με τρελαίνει μερικές φορές!» τελείωσε τη κουβέντα ο μπαμπάς του και έβαλε μπρος τη μηχανή, επειδή τα αυτοκίνητα άρχισαν επιτέλους να προχωράνε.

Η μητέρα του Μανώλη κοίταξε έξω. Έβλεπε τις πολυκατοικίες και σκεφτόταν ταυτόχρονα το γιο της. Μπορεί να ήταν σίγουρη πως ο γιος της ήταν εντάξει στις υποχρεώσεις του, όμως φοβόταν μήπως γνωρίσει καμιά κοπέλα και τα παρατήρει όλα. Εκείνη ήθελε πρώτα να κοιτάξει ο γιος της την καριέρα του και έπειτα να βρει καμιά καλή κοπέλα και να ανοίξει σπίτι.

Μετά από αυτές τις σκέψεις, ένιωσε κουρασμένη. Είχαν πάει και στην αγορά με τους φίλους τους για ψώνια και όσο να 'ναι, κουράστηκε και εκεί. Έκλεισε απαλά τα βλέφαρά της και τα ξέχασε όλα.

2^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Όταν ο Μανώλης έκλεισε τη μουσική, ετοιμάστηκε για να κοιμηθεί. Άλλωστε, την επόμενη μέρα είχε σχολείο και έπρεπε να είναι ξεκούραστος.

Ήταν έτοιμος να πάει να ξαπλώσει, όταν άκουσε απ' έξω τη πόρτα του ασανσέρ να ανοίγει και να ακούγονται ομιλίες. Αναγνώρισε αμέσως τις φωνές και κατάλαβε πως ήταν οι γονείς του.

Άνοιξε τη πόρτα.

«Γεια σας» είπε χαμογελαστά. «Πώς πήγε η βόλτα; Ψωνίσατε;» ρώτησε βλέποντας τη σακούλα που κρατούσε η μητέρα του και τους έκανε χώρο για να μπουν.

«Ναι, όπως βλέπεις» απάντησε ο πατέρας του.

«Εσύ τι έκανες; Διάβασες; Είσαι έτοιμος για αύριο;» βιάστηκε να τον ρωτήσει η μητέρα του.

Εκείνη τη στιγμή, ο πατέρας του τη κοίταξε με ένα βλέμμα ανάμεσα σε ειρωνεία και αγανάκτηση.

«Μια χαρά μαμά, μην ανησυχείς!» τη διαβεβαίωσε ο Μανώλης αναστέναξε. Τον ενοχλούσε όταν η μαμά του το έκανε αυτό. Ήθελε να είναι σίγουρη γι' αυτόν και να του έχει εμπιστοσύνη. Δεν ήταν πια μικρός. Ήταν μεγάλος και ανεξάρτητος.

Η αλήθεια ήταν όμως πως όταν ήταν μικρός, η μαμά του τού άρεσε να του κάνει ερωτήσεις για το σχολείο και άλλα διάφορα θέματα, διότι με αυτό τον τρόπο ένιωθε πως η μαμά του τον αγαπούσε και τον προστάτευε. Όταν κάποιος στο σχολείο τον πείραζε, έβρισκε παρηγοριά στους φίλους του, όμως περισσότερο στη μητέρα του. Στην αγκαλιά της ένιωθε σιγουριά, ένιωθε πως, ότι και να γίνει, οι γονείς του, μα περισσότερο η μητέρα του, θα ήταν εκεί για να του συμπαρασταθούν.

Τώρα όμως, είχε πια μεγαλώσει και δεν ήθελε να τον παίρνει η μαμά του από πίσω και να του κάνει 'ανάκριση'. Τον ενοχλούσε και μάλιστα έφτανε συχνά σε σημείο να είναι ενοχλητική.

Βέβαια, μπορεί μεν και ο πατέρας του να ενδιαφερόταν γι' αυτόν, όμως καταλάβαινε ότι έπρεπε ο γιος του να μάθει να είναι ανεξάρτητος και να έχει κρίση. Παρά όλα αυτά, βαθιά μέσα του ήξερε ότι τον αγαπούσε η μαμά του και ήθελε πάντα το καλό του.

Μπήκε στο δωμάτιό του και, πριν ξαπλώσει, φώναξε: «Καληνύχτα!»

Αφού τον καληνύχτισαν και εκείνοι, ξάπλωσε στο απαλό κρεβάτι του, κοίταξε για λίγο τις παλιές πολυκατοικίες και έκλεισε τα μάτια.

3^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Ο ήλιος ανέτειλε λαμπρός πίσω από τις πολυκατοικίες. Οι ακτίνες του τρύπωναν μέσα από τα παράθυρα των σπιτιών και τα φώτιζαν. Ακόμη, ακουμπούσαν απαλά στην επιφάνεια της θάλασσας και τη χρύσιζαν.

Η μητέρα του Μανώλη σηκώθηκε πρώτη, όπως κάθε φορά και μπήκε στο μπάνιο για να ετοιμαστεί. Έπλυνε το πρόσωπό της και αφού σκουπίστηκε, κοιτάχτηκε στο καθρέφτη. Είχε όμορφο πρόσωπο, με γωνίες. Ακόμη είχε σκούρα, εκφραστικά φρύδια και υπέροχα μαύρα μάτια.

Αφού ντύθηκε, βγήκε από το μπάνιο και κατευθύνθηκε στη κουζίνα για να ετοιμάσει πρωινό.

«Καλημέρα, Μαρία» τη καλημέρισε ο μπαμπάς του Μανώλη.

«Καλημέρα, Κώστα» τον χαιρέτισε και εκείνη χαμογελαστή.

«Πώς κοιμήθηκες;» την ρώτησε και κάθισε στο τραπέζι.

«Μια χαρά, εσύ;»

«Και εγώ»

«Ο Μανώλης ξύπνησε;»

«Νομίζω όχι. Πάω να δω» είπε ο Κώστας και έφυγε από τη κουζίνα.

Η Μαρία άρχισε να φτιάχνει καφέ. Ύστερα, έβγαλε από το ψυγείο το βούτυρο και το μέλι. Έκοψε φέτες ψωμί και άρχισε να αλείφει το βούτυρο.

Ο Κώστας στο μεταξύ, άνοιξε τη πόρτα του Μανώλη και είπε:

«Καλημέρα, γιε μου. Έλα, είναι ώρα να σηκωθείς. Θα αργήσεις στο σχολείο!»

«Καλά, καλά πήγαινε εσύ και θα έρθω» είπε νυσταγμένα ο Μανώλης και γύρισε πλευρό.

«Μην αργείς όμως!» είπε ο μπαμπάς του και βγήκε από το δωμάτιο.

Ο Μανώλης με μισόκλειστα μάτια, σηκώθηκε απρόθυμα από το κρεβάτι και ετοιμάστηκε. Ύστερα, έλεγξε τη τσάντα του και αφού είδε ότι ήταν έτοιμη, κατευθύνθηκε προς τη κουζίνα.

«Καλημέρα» είπε και κάθισε στο τραπέζι.

«Καλημέρα, αγόρι μου» τον χαιρέτισε η Μαρία και του έβαλε μπροστά του δύο φέτες με ψωμί με βούτυρο και μέλι.

Εκείνος κοίταξε το ρολόι. Είδε ότι ήταν οκτώ παρά τέταρτο και αγχώθηκε.

«Βρε μαμά δεν θα προλάβω να φάω! Θα αργήσω πάλι!»
«Έλα βρε Μανώλη, ηρέμησε, θα προλάβεις! Το σχολείο δυο βήματα είναι από το σπίτι μας» τον καθησύχασε ο πατέρας του/

«Ναι, καλά» είπε ο εκείνος και άρχισε να τρώει γρήγορα για να προλάβει.

«Σιγά βρε παιδί μου, θα πνιγείς!» του είπε σαστισμένη η Μαρία βλέποντας τον να καταπίνει τόσο γρήγορα.

Μετά, πήγε γρήγορα στο δωμάτιό του και έριξε μια βιαστική ματιά στο ρολόι. Οκτώ ακριβώς! Έριξε τη τσάντα στον ώμο του σα να ήταν σακί με πατάτες έβαλε τα παπούτσια του και φώναξε:

«Φεύγω!» και έκλεισε με ένα τράνταγμα τη πόρτα πίσω του.

Οι γονείς του κοιτάχτηκαν παραξενεμένοι. Μετά από λίγο έφυγαν για τις δουλειές τους.

Ο Μανώλης έφτασε λαχανιασμένος στο σχολείο ακριβώς την ώρα που χτύπησε το κουδούνι. Ανακουφισμένος, προχώρησε προς την αυλή και έψαξε για τον Αλέξη, το φίλο του. Τον είδε να πηγαίνει προς τη σειρά που έκανε το τμήμα του για τη προσευχή. Έτρεξε προς το μέρος του και τον χαιρέτισε.

«Γεια! Τι κάνεις;»

«Α, γεια Μανώλη! Μια χαρά είμαι αν εξαιρέσεις ότι ξύπνησα από τα χαράματα για να διαβάσω μαθηματικά τα οποία δεν χωνεύω καθόλου» είπε βαριεστημένα ο Αλέξης.

«Γιατί;» ρώτησε ο Μανώλης.

«Α, δεν σου είπα; Γράφουμε διαγώνισμα σήμερα»

«Είχατε πολύ διάβασμα;»

«Ένα σου λέω. Από τις επτά που σηκώθηκα μέχρι να έρθω διάβαζα. Αλλά ρε συ... δεν ξέρω. Δεν είμαι τύπος που διαβάζει εγώ. Και δεν είμαι σίγουρος για το πώς θα γράψω. Έχω πολύ άγχος»

«Μην ανησυχείς! Θα τα πας μια χαρά. Αρκεί να συγκεντρωθείς και να μη βιαστείς».

Πράγματι, ο Αλέξης δεν ήταν τύπος του να διαβάζει πολύ. Με το ζόρι άνοιγε βιβλίο και λαχταρούσε τις μέρες του καλοκαιριού, εκείνες τις μέρες που μπορούσε να πηγαίνει στη παραλία και να κάθεται με τις ώρες. Εκείνες τις μέρες που μπορούσε να πηγαίνει βόλτες μέχρι αργά το βράδυ. Βέβαια, μπορεί το βράδυ να του έκανε κήρυγμα ο πατέρας του, αλλά αυτό το παραβλέπουμε.

Δεν του άρεσε το σχολείο. Κυρίως δεν του άρεσε να ξυπνάει τόσο ωρίς, 'από τα χαράματα' το έλεγε εκείνος και να είναι ανάμεσα σε τέσσερις τοίχους και να βαριέται. Η Παρασκευή ήταν η αγαπημένη του μέρα.

Ο μπαμπάς του όμως, του έλεγε συνέχεια πως πρέπει να διαβάζει και να μην γυρίζει δεξιά και αριστερά άπρακτος. Ήθελε να πραγματοποιηθούν τα όνειρα που είχε για το γιο του, να τον δει γιατρό, με το δικό του γραφείο, να είναι ανεξάρτητος. Ο Αλέξης ούτε να το ακούει δεν ήθελε.

Συγκεντρώθηκαν για προσευχή. Ο διευθυντής τους, στητός και λίγο αυστηρός, αλλά κατά βάθος φιλικός με τα παιδιά, σήκωσε ένα παιδί για να πει προσευχή. Που και που, όταν άκουγε στο βάθος ψιθυριστές φωνές, κοιτούσε προς το μέρος των παιδιών και εκείνα σταματούσαν αμέσως.

Όταν τελείωσε η προσευχή, οι μαθητές ανέβηκαν βιαστικά τις σκάλες. Καθώς ανέβαιναν, ο Μανώλης ρώτησε τον Αλέξη:

«Πότε γράφετε διαγώνισμα;»

«Τώρα! Και έχω ένα άγχος... ευχήσου μου καλή επιτυχία!» είπε αγχωμένος ο Αλέξης.

«Καλή επιτυχία! Μην βιαστείς. Έχεις όλη την ώρα» τον προειδοποίησε εκείνος.

«Εντάξει, ευχαριστώ, φίλε. Τα λέμε στο διάλειμμα» είπε και μπήκε τρέχοντας στην αίθουσα.

Ο Μανώλης κατευθύνθηκε προς τη τάξη του.

4^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Ο πατέρας του Μανώλη, ήταν δικηγόρος. Είχε δικό του γραφείο σε μια πολυκατοικία με επτά ορόφους, σχετικά καινούρια. Από δουλειά πήγαινε αρκετά καλά, είχε πολλούς πελάτες.

Μόλις μπήκε στο γραφείο του, η γραμματέας του τον καλημέρισε.

«Καλημέρα» της είπε. «Έχουμε κάποια υπόθεση σήμερα;»

«Ναι, μάλιστα. Πήρε πριν λίγο τηλέφωνο κάποια κυρία και σας ζήτησε και της είπα να περάσει από εδώ».

«Ωραία. Θα τη περιμένω» είπε εκείνος και μπήκε στο γραφείο του.

Ήταν φωτεινό και ηλιόλουστο. Στα δεξιά, υπήρχε μια μεγάλη, βαριά βιβλιοθήκη, με βιβλία από το πάτωμα μέχρι το ταβάνι. Όλα ήταν μεγάλα και παλιά. Ο Κώστας, δεν θυμόταν αν τα είχε διαβάσει όλα. Μερικά, ασφαλώς του χρειάστηκαν για το πανεπιστήμιο. Ακόμα θυμόταν τις ώρες που περνούσε στο γραφείο του και μελετούσε αδιάκοπα, για να γράψει καλά. Ευτυχώς, η ατέλειωτες και κουραστικές ώρες διαβάσματος, απέδωσαν καρπούς. Πήρε με τη πρώτη φορά το πτυχίο του. Την ώρα που έδινε τον όρκο του, ήταν πραγματικά, πολύ συγκινημένος.

Τώρα, το πτυχίο του, ήταν κρεμασμένο στον αριστερό τοίχο του γραφείου του. Του θύμιζε το κόπο που είχε κάνει για να το αποκτήσει, αλλά και να είναι ένας επιτυχημένος δικηγόρος και, ταυτόχρονα, τη συγκίνησή του όταν, μαζί με το πτυχίο, του δόθηκε και η ευκαιρία να πραγματοποιήσει το όνειρό του.

Μετά από λίγη ώρα, άκουσε ένα χτύπημα στη πόρτα.

«Παρακαλώ;» ρώτησε.

Η πόρτα άνοιξε σιγά και εμφανίστηκε μια κυρία με χιτά ξανθά μαλλιά και καλοντυμένη.

«Χαίρετε. Σας είχα τηλεφωνήσει και πριν, όμως η γραμματέας σας μου είπε ότι λείπατε»

«Α, ναι. Μου το είπε. Καθίστε» είπε ο Κώστας και έτεινε το χέρι σε μια καρέκλα για να καθίσει η κυρία.

Αφού κάθισε, μπήκε αμέσως στο θέμα.

«Είμαστε τέσσερα αδέρφια. Πριν λίγο καιρό πέθανε ο πατέρας μας και πρόσφατα μάθαμε ότι εκτός από το πατρικό του σπίτι είχε αγοράσει και ένα

άλλο σπίτι πολύ παλιά σε ένα χωριό της Καβάλας. Και έτσι, θα θέλαμε να ξέρουμε ποιος τελικά θα το κληρονομήσει αυτό το σπίτι. Τα άλλα αδέρφια μου θα έρθουν λίγο αργότερα. Θα μπορούσατε να βοηθήσετε;»

Ο Κώστας, κάθισε για λίγο σκεπτικός. Ύστερα από λίγο είπε:

«Ναι, θα μπορούσα να σας βοηθήσω, μόνο που είναι λίγο δύσκολο και θα μας πάρει ώρα. Δεν πειράζει. Δώστε μου μερικά ακόμη στοιχεία και θα δούμε τι θα κάνουμε στη συνέχεια. Έβγαλε από ένα συρτάρι του γραφείου ένα χαρτί και ένα στυλό και η κοπέλα ξεκίνησε χωρίς δισταγμό.

Η μητέρα του Μανώλη ήταν ελεύθερη επαγγελματίας, δηλαδή είχε δικό της μαγαζί με γυναικεία ρούχα. Είχε αρκετό κόσμο, αλλά πιο πολύ στις εκπτώσεις όπως πλέον σε όλα σχεδόν τα μαγαζιά.

Το μαγαζί ήταν ευρύχωρο και είχε παντού ρούχα και σε ένα μικρό τραπεζάκι μερικά περιοδικά μόδας.

Ύστερα από λίγη ώρα, μπήκε στο μαγαζί μια κυρία με ένα μικρό κοριτσάκι. Η μητέρα του Μανώλη, πήγε προς το μέρος της και τη ρώτησε τι θα ήθελε.

«Δεν θα ήθελα κάτι συγκεκριμένο» της απάντησε εκείνη. «Απλά κοιτάω. Αν θελήσω κάτι θα σας ειδοποιήσω».

Στο μεταξύ, άρχισε να κοιτάει ρούχα με μεγάλο ενδιαφέρον. Έπρεπε να της αρέσει πολύ η μόδα και να την ενδιαφέρει. Το κατάλαβανε κανείς και από το ντύσιμό της. Φορούσε ένα μπεζ, κολλητό φουστάνι που έφτανε έως τη γάμπα της και ψηλοτάκουνα κλειστά παπούτσια.

Αντίθετα, το κοριτσάκι της δεν έδειχνε καθόλου ενδιαφέρον. Έκανε βόλτες στο μαγαζί και κοιτούσε αδιάφορα γύρω της. Το βλέμμα της έπεσε στο ταμείο και, συγκεκριμένα, πάνω στο κουτάκι με τις καραμέλες.

«Μπορώ να πάρω μία καραμέλα;» ρώτησε τη Μαρία με τη φιλή φωνή της.

«Φυσικά, γλυκιά μου» της απάντησε εκείνη χαμογελαστά και της έτεινε το κουτί. Άπλωσε τότε το χεράκι της και διάλεξε μια καραμέλα.

Αφού την έφαγε, ζήτησε και άλλη. Η Μαρία πήγε να της δώσει αλλά η μητέρα της την άρπαξε απαλά από το μπράτσο και της είπε:

«Αμαλία! Μη γίνεσαι αγενής» και τη τράβηξε.

«Κυρία μου, δεν πειράζει. Αφού της αρέσουν ας πάρει» της είπε φιλικά η Μαρία.

«Ναι, αλλά δεν θέλω να τη κακομαθαίνω. Της αρέσουν τα γλυκά, αλλά δεν θέλω να το παρατραβήξει».

«Δεν πειράζει, ας πάρει μία, μικρή είναι ακόμα»

«Καλά... Αμαλία, πάρε μια τελευταία και θα φύγουμε σε λίγο» της είπε η μητέρα της, ενώ κοιτούσε μια μπλούζα.

Η μικρή, κοίταξε για λίγο τη Μαρία με τα αθώα καστανά ματάκια της, πήρε μια καραμέλα ακόμα και την ευχαρίστησε.

Η κυρία, μπήκε σε ένα καμαρίνι για να δοκιμάσει τη μπλούζα. Όταν βγήκε, η Μαρία συνειδητοποίησε ότι η μπλούζα, έδειχνε υπέροχη επάνω της. Ήταν εφαρμοστή και αναδείκνυε τις πλούσιες καμπύλες της.

«Πιστεύετε ότι μου πηγαίνει;» ρώτησε τη Μαρία ζητώντας τη γνώμη της.

«Ναι, φυσικά σας πηγαίνει πάρα πολύ» τη διαβεβαίωσε.

«Ναι, ναι μαμά σου πηγαίνει πολύ, είσαι πολύ όμορφη» είπε η Αμαλία χοροπηδώντας.

«Αλήθεια, αγάπη μου; Σ' ευχαριστώ πολύ!» την ευχαρίστησε η μητέρα της.

Κάθισε για λίγη ώρα μπροστά στο καθρέφτη, γυρνώντας από όλες τις πλευρές, για δει πως της είναι. Μετά από λίγη ώρα, αποφάσισε να τη πάρει. Την έβγαλε, τη πλήρωσε και έφυγε. Πριν βγουν από τη πόρτα, το κοριτσάκι γύρισε και είπε στη μητέρα του Μανώλη: «Γεια σου!» και έφυγαν.

5^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Την ώρα που ο φίλος του Μανώλη έγραφε διαγώνισμα, ο Μανώλης στη τάξη του έκανε μαθηματικά. Του άρεσαν τα μαθηματικά, ήταν από τα αγαπημένα του μαθήματα. Κυρίως του άρεσε η γεωμετρία. Του φαινόταν υπέροχο το να φτιάχνει σχήματα, με το διαβήτη, το μοιρογνωμόνιο και το τρίγωνο. Είχε ταλέντο άλλωστε σε αυτό.

Εκείνη την ώρα, ο καθηγητής, τους παρέδιδε το καινούριο μάθημα. Αυτή τη φορά είχαν άλγεβρα και το μάθημά τους είχε σχέση με ανισότητες. Ο Μανώλης δεν τα πήγαινε πολύ καλά στις ανισότητες, αλλά προσπαθούσε.

Όταν χτύπησε το κουδούνι, ο Μανώλης πήγε στην τάξη του φίλου του για να μάθει πώς τα πήγε. Μόλις άνοιξε η πόρτα και βγήκαν γρήγορα οι μαθητές, ο Μανώλης μπήκε μέσα.

«Τι έγινε;» τον ρώτησε. «Πώς τα πήγες;»

Ο Αλέξης τον έπιασε από το μπράτσο και βγήκαν βιαστικά έξω. Μόλις βγήκαν από τη πόρτα του σχολείου ο λαμπερός ήλιος τους τύφλωσε και έκλεισαν λίγο τα μάτια τους.

«Κοίτα, καλά τα πήγα» του απάντησε καθώς κατευθύνονταν στην αυλή. «Μόνο που...»

«Τι;» τον ρώτησε ο Μανώλης.

«Έκανα μια άσκηση λάθος. Και πιάνει πολλές μονάδες» του απάντησε λυπημένα.

«Έλα, μην ανησυχείς. Τουλάχιστον έκανες τις άλλες σωστά. Έτσι δεν είναι;»

«Ναι, σωστά τις έκανα. Τέλος πάντων. Έμαθες για τη καινούρια μαθήτριά;»

«Θα έρθει καινούρια μαθήτριά;»

«Όχι, ήρθε! Να εκεί είναι» του είπε ο Αλέξης και του έκανε νεύμα με το κεφάλι του για να τη δει.

Αυτό το κορίτσι, ήταν πραγματικά υπέροχο. Είχε μακριά μαύρα μαλλιά, γυαλιστερά σαν μετάξι, που της έφταναν μέχρι τη μέση. Ήταν αδύνατη και το εφαρμοστό τζιν της, αναδείκνυε τα λεπτά και μακριά πόδια της. Το δέρμα της ήταν αρκετά λευκό- ήταν όμως υπέροχο.

«Πώς τη λένε;» ρώτησε ο Μανώλης τον Αλέξη, αδυνατώντας να πάρει τα μάτια του από πάνω της.

«Λυδία. Έμαθα ότι οι γονείς της μετακόμισαν για να έχει καλύτερη πρόσβαση στο λύκειο»

«Πάντως είναι πολύ όμορφη» είπε ο Μανώλης.

«Έλα ρε! Μη μου πεις ότι σου αρέσει η καινούρια!» αναφώνησε ο Αλέξης.

«Σιγά, μη φωνάζεις!» τον προειδοποίησε εκείνος. «Δεν είναι ανάγκη να το μάθουν όλοι. Και δεν είπα ότι μου αρέσει. Απλά είπα ότι είναι όμορφη» ενοχλήθηκε ο Μανώλης.

«Ναι, καλά. Αφού τη κοιτάζεις όλη την ώρα, σε βλέπω!»

«Ε, και αυτό τι σημαίνει; Ότι μου αρέσει κιόλας;»

«Ε, τέλος πάντων, έστω τη συμπαθείς. Έτσι δεν είναι;»

«Καλά, εντάξει τη συμπαθώ. Φαίνεται καλό κορίτσι»

«Ναι, δεν αμφιβάλλω. Και εγώ τη συμπαθώ».

Στη πραγματικότητα και οι δύο την είχαν ερωτευτεί. Όμως, για κάποιο ανεξήγητο λόγο κανείς δεν ήθελε να το αποκαλύψει. Και οι δυο τους αγάπησαν αυτό το κορίτσι.

Εκείνη τη στιγμή, χτύπησε το κουδούνι. Μπήκαν στις τάξεις τους με το βλέμμα τους στη Λυδία. Θα προσπαθούσαν να την πλησιάσουν, ο καθένας με το δικό του τρόπο.

6^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Η Λυδία ήταν καινούρια μαθήτρια στο σχολείο του Μανώλη. Πρόσφατα μετακόμισε στη Θεσσαλονίκη. Μέχρι τώρα ζούσε στην Αγγλία με τη μητέρα της- ο μπαμπάς της δεν ζούσε και η Λυδία δεν πρόλαβε να τον γνωρίσει- όμως μετακόμισαν, διότι εμφάνισε αναπνευστικά προβλήματα. Ακόμα θυμόταν τις συμβουλές της μητέρας της κάθε πρωί πριν το σχολείο-να μην τρέχει και να μη κουράζεται. Θυμόταν τις μέρες που της κοβόταν η αναπνοή και ιδρώνε από το άγχος. Οι γιατροί της είχαν προτείνει τότε, να αλλάξει περιβάλλον για να καλυτερέψει κάπως η κατάσταση. Θα μπορούσαν να γυρίσουν στο πατρικό τους στη Θεσσαλονίκη, για να την παρακολουθούν οι γιατροί. Ακόμη αγόρασαν και ένα σπίτι στην εξοχή και συγκεκριμένα στη Μουσθένη, κοντά στη Θεσσαλονίκη, για να εισπνέει η Λυδία καθαρό αέρα. Έτσι, κάθε καλοκαίρι πήγαιναν στην εξοχή και το χειμώνα έμεναν στη πόλη.

Η Λυδία ήταν ένα ευγενικό, όμορφο κορίτσι, όμως ήταν και λιγάκι ντροπαλή. Βέβαια, ήταν πολύ πιο ανοιχτή στην Αγγλία. Είχε τους γνωστούς και τους φίλους της εκεί και δεν ήθελε να φύγει και να τους αφήσει πίσω. Η μητέρα της όμως επέμενε ότι πρώτα έπρεπε να ενδιαφερθεί για την υγεία της και της υποσχέθηκε ότι μόλις καλυτέρευε η κατάστασή της, θα πήγαιναν πάλι στην Αγγλία.

Αυτό ήταν ένα πράγμα που δεν άρεσε στην Λυδία. Οι αλλαγές. Την άγχωναν. Όπως, για παράδειγμα, το σχολείο. Τη πρώτη μέρα στο λύκειο της Θεσσαλονίκης. Όλη την ώρα μέχρι να πάει στο λύκειο για τον αγιασμό, την

περνούσε με το να αναρωτιέται για το πώς θα πήγαινε η μέρα της και για το πώς θα την αντιμετώπιζαν οι άλλοι- άσχετα για το ότι τελικά η μέρα της πήγε μια χαρά. Ήξερε αρκετά ελληνικά, διότι μάθαινε με τη μητέρα της. Ήταν Ελληνίδα του εξωτερικού, όμως όλη της σχεδόν τη ζωή τη περνούσε μαθαίνοντας αγγλικά και πηγαίνοντας σε αγγλικό σχολείο. Ήθελε όμως και πάλι να μάθει τη πραγματική της γλώσσα, τη γλώσσα του τόπου της. Με τον καιρό και με αρκετή δυσκολία, κατάφερε να μάθει ελληνικά. Πάντα την εντυπωσίαζε η ιστορία αυτής της γλώσσας και η εξέλιξή της ανά τους αιώνες.

Έτσι λοιπόν στο λύκειο απέκτησε δύο καινούριες φίλες που την έκαναν να νιώσει κάπως καλύτερα στο ξένο για αυτήν περιβάλλον. Ακόμα στα μαθήματα πήγαινε αρκετά καλά, κυρίως όμως στα φιλολογικά μαθήματα. Τα αρχαία της προκάλεσαν από την αρχή ενδιαφέρον και δέος, τις βάσεις τις είχε πάρει από τη μητέρα της που ήταν δασκάλα και από τα ιδιαίτερα που έκανε στο σπίτι της.

Σιγά-σιγά με τον καιρό άρχισε να της αρέσει η καινούρια της ζωή στην Ελλάδα. Έμαθε τις συνήθειες των Ελλήνων στις μεγάλες γιορτές, πήγε για πρώτη φορά στη θάλασσα σε μια περιοχή έξω από τη πόλη. Της φάνηκε περίεργο, αλλά με τη καλή έννοια και της άρεσε. Οι φίλες της, της έμαθαν πώς να κάνει βουτιές, μακροβούτια και άλλα κόλπα μέσα στο νερό. Με μια μάσκα που αγόρασε, μπόρεσε να δει και τις ομορφιές του βυθού. Έβλεπε τα ψαράκια, μάζευε κοχύλια με υπέροχα χρώματα και έκανε ηλιοθεραπεία, κάτω από το ζεστό φως του ήλιου. Ένιωσε ότι η αληθινή καταγωγή της ήταν από εδώ. Ένιωσε *Ελληνίδα*.

7^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Στο δρόμο για το σπίτι ο Μανώλης σκεφτόταν τη Λυδία και αναρωτιόταν με ποιο τρόπο μπορούσε να τη πλησιάσει. Δεν μπορούσε να τη ξεχάσει. Η εικόνα της και μόνο στο μυαλό του, έκανε την επιθυμία του να τη πλησιάσει μεγαλύτερη.

Στο δρόμο είχε κίνηση. Όπως κάθε μέρα, ο δρόμος γέμιζε με αυτοκίνητα, δηλαδή από τους ανθρώπους που επέστρεφαν από τις δουλειές τους. Ο συνδυασμός του καυτού ήλιου και της αναμονής στα φανάρια, μάλλον ήταν ανυπόφορος για τους οδηγούς.

Ο Μανώλης μετά από λίγη ώρα έφτασε έξω από τη πολυκατοικία του. Άνοιξε τη πόρτα και μπήκε μέσα ανακουφισμένος από τη δροσιά της πολυκατοικίας. Χαιρέτισε τη καθαρίστρια που σφουγγάριζε τις σκάλες και μπήκε στο ασανσέρ. Μόλις έφτασε στο σπίτι του, πέταξε τη τσάντα του στο πάτωμα και πήγε να δει την αγαπημένη του ξένη σειρά στη τηλεόραση.

Ύστερα από μισή περίπου ώρα άκουσε το χαρακτηριστικό ήχο κλειδιού σε κλειδαριά. Η πόρτα άνοιξε και εμφανίστηκε η μητέρα του. Ήταν φορτωμένη με πράγματα από το σουπερμάρκετ.

«Γεια σου Μανώλη μου! Πως πέρασες στο σχολείο;» τον ρώτησε καθώς τακτοποιούσε τα πράγματα στα ντουλάπια.

«Καλά, μια χαρά» απάντησε ο Μανώλης προσηλωμένος στη τηλεόραση. «Ο μπαμπάς δεν ήρθε ακόμα».

«Ναι, το ξέρω. Μου τηλεφώνησε και μου είπε ότι έχει μια δύσκολη υπόθεση στο γραφείο και θα αργήσει».

«Α, εντάξει. Τι φαγητό έχουμε;» ρώτησε ο Μανώλης, νιώθοντας μια ξαφνική πείνα.

«Μακαρόνια. Τα αγαπημένα σου»

«Ωραία»

«Τι άλλα νέα από το σχολείο;» ρώτησε η μητέρα του ως συνήθως.

Ο Μανώλης δεν ήξερε αν έπρεπε να πει για τη Λυδία ή όχι. Σαν να κατάλαβε τη σκέψη του η μητέρα του τον ρώτησε:

«Ήρθε κάποιο καινούριο παιδί στο σχολείο;»

Τελικά, ο Μανώλης αποφάσισε να της το πει.

«Ναι, ήρθε ένα καινούριο κορίτσι. Τη λένε Λυδία» Η εικόνα της δεν μπορούσε να φύγει από το μυαλό του.

«Α» έκανε η μητέρα του. «Είστε στο ίδιο τμήμα;»

«Όχι»

«Πάντως, θα σου πρότεινα να τη πλησιάσεις και να τη βοηθήσεις στα μαθήματα, μέχρι να προσαρμοστεί. Αν θες φυσικά»

Ο Μανώλης τη κοίταξε έκπληκτος. Δεν περίμενε να του πει κάτι τέτοιο. Νόμιζε αντίθετα πως το συγκεκριμένο θέμα θα της φαινόταν αδιάφορο.

«Ναι, εντάξει, δεν υπάρχει πρόβλημα» της απάντησε απλά.

Εκείνη τη στιγμή, σκέφτηκε ότι το να προθυμοποιηθεί να βοηθήσει τη Λυδία στα μαθήματα, θα ήταν ένας τρόπος να τη πλησιάσει. Ναι, αυτό θα έκανε.

Η μαμά του έστρωσε το τραπέζι και έκατσαν να φάνε. Καθ' όλη τη διάρκεια του γεύματος, παρέμειναν σιωπηλοί, ο καθένας βυθισμένος στις σκέψεις του. Την ώρα που πήγε ο Μανώλης να σηκωθεί από το τραπέζι, ακούστηκε, για δεύτερη φορά, ο ήχος κλειδιού στην κλειδαριά. Ο Κώστας μπήκε στο σπίτι και τους χαιρέτισε.

«Είχα πολύ δουλειά στο γραφείο» εξήγησε κουρασμένος. «Και έχω ακόμη περισσότερη εδώ. Εσείς τι κάνετε;» Κοίταξε το Μανώλη. «Πως πήγε το σχολείο, αγόρι μου;»

«Μια χαρά, μπαμπά. Σε μία ώρα έχω υπολογιστές. Θα κάνω λίγη εξάσκηση πάνω σε αυτά που μάθαμε» απάντησε εκείνος και πήγε προς το δωμάτιό του.

«Ωραία» είπε ο Κώστας. Στράφηκε στη Μαρία. «Εγώ πάω να αλλάξω και έρχομαι. Α, πως πήγε η μέρα σου;»

«Πολύ καλά. Παρά τη κρίση, έχω ακόμα πελάτες, ευτυχώς» απάντησε κάπως ειρωνικά εκείνη.

Ο Κώστας έκανε έναν αστείο μορφασμό και κατευθύνθηκε προς τη κρεβατοκάμαρα.

8^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Μόλις η Λυδία άνοιξε τη πόρτα του σπιτιού της, φορτωμένη με τη βαριά τσάντα του σχολείου, την υποδέχτηκε η χαρούμενη φωνή της μητέρας της.

«Γεια σου Λυδία μου! Πως πήγε το σχολείο;» ρώτησε ως συνήθως. Ήταν στη κουζίνα.

«Μια χαρά, μαμά» τη διαβεβαίωσε εκείνη.

«Χαίρομαι» της είπε ενώ ανακάτευε το φαγητό. «Μη ξεχνάς, έχεις χορό το απόγευμα»

«Ναι, το ξέρω» Η Λυδία κατευθύνθηκε προς το δωμάτιό της, αφήνοντας τη τσάντα της στο πάτωμα. Ξάπλωσε στο κρεβάτι της νιώθοντας εξαντλημένη από το σχολείο. Ύστερα από λίγο, χωρίς να το θέλει, πήγε προς το κομοδίνο της και άνοιξε το πρώτο συρτάρι. Ανάμεσα σε άλλα πράγματα, ξεχώρισε το άλμπουμ της με φωτογραφίες από την Αγγλία. Γύριζε τις σελίδες αργά, βλέποντας τις φωτογραφίες μπροστά της, θεωρώντας ότι ήταν από μια άλλη ζωή. Βέβαια, της άρεσε η νέα της ζωή στην Θεσσαλονίκη, αλλά ήθελε να ξαναζήσει τις υπέροχες στιγμές της στο Λονδίνο. Να περπατήσει και πάλι στους, ως συνήθως, υγρούς δρόμους του, παρέα με φίλους της, να περάσει το χρόνο της στις καφετερίες συζητώντας με μια κούπα ζεστή σοκολάτα. Ανυπομονούσε να ξαναπάει, ήξερε όμως ότι αυτή της η επιθυμία θα αργούσε να πραγματοποιηθεί. Στη Θεσσαλονίκη προς το παρόν, το μόνο πράγματα που την ευχαριστούσαν, ήταν οι βόλτες στον παραλιακό δρόμο της πόλης με φίλες, να διαβάζει ποιήματα ξένων και Ελλήνων ποιητών και να ακούει μουσική.

Οι σκέψεις της διαλύθηκαν μεμιάς, μόλις άκουσε τη μητέρα της να τη καλεί στο τραπέζι για φαγητό. Αμέσως έκλεισε το άλμπουμ και το έβαλε πίσω στο συρτάρι. Σκούπισε ένα μικρό δάκρυ στο πρόσωπό της που κύλησε χωρίς να το καταλάβει και πήγε στη κουζίνα.

«Είσαι καλά, γλυκιά μου;» τη ρώτησε ανήσυχια η μαμά της μόλις την είδε. «Μου φαίνεσαι λίγο αναστατωμένη. Μήπως έγινε κάτι;»

«Όχι, μαμά, τίποτα. Απλά κάτι σκεφτόμουν» βιάστηκε να απαντήσει η Λυδία και κάθισε στο τραπέζι.

«Νομίζω πως ξέρω τι σκέφτεσαι» είπε με σιγουριά η μητέρα της. «Σκέφτεσαι το Λονδίνο. Σωστά;»

Η Λυδία σήκωσε τα μάτια της από το τραπέζι και την κοίταξε έκπληκτη. Η αλήθεια ήταν πως το κατάλαβε ότι, αργά ή γρήγορα, αν η μητέρα της την έβλεπε σκεπτική, θα το καταλάβαινε αλλά δεν περίμενε τόσο γρήγορα. Αντιλαμβανόμενη τη σκέψη της, η μητέρα της απάντησε:

«Είσαι κόρη μου. Είναι φυσικό να καταλαβαίνω τι σκέφτεσαι. Εγώ, άλλωστε σε μεγάλωσα».

«Το ξέρω» απάντησε εκείνη. Τη κοίταξε στα μάτια. «Μου λείπει το Λονδίνο και μου λείπουν και οι φίλοι μου. Για πόσο καιρό θα είμαστε ακόμα εδώ;»

«Λυδία» είπε η μαμά της και της έπιασε στοργικά το χέρι. «Πρέπει να καταλάβεις ότι προηγείται η υγεία σου. Σου το έχω υποσχεθεί ότι θα γυρίσουμε πίσω όταν γίνεις καλά. Αν πάνε καλά τα πράγματα, του χρόνου θα γυρίσουμε πίσω. Ήδη τα πηγαίνεις πολύ καλύτερα» τη τσίμπησε ελαφρά στο μάγουλο. «Δε θέλω να μου στεναχωριέσαι! Μα, δε μου λες, εδώ δεν σου αρέσει;» τη ρώτησε καχύποπτα.

«Εννοείται πως μου αρέσει! Απλά μου λείπουν οι φίλοι μου. Αφού τουλάχιστον του χρόνου θα γυρίσουμε, μπορώ να περιμένω λίγο» είπε χαμογελώντας αχνά, και έσκυψε στο πιάτο της.

«Τρία μικρά βήματα μπροστά, δυο αριστερά, στροφή!» έδινε οδηγίες η δασκάλα του μπαλέτου στη τάξη. «Δήμητρα, με περισσότερη χάρη. Λυδία, πολύ καλά». Η δασκάλα περπατούσε στην αίθουσα με απαλά βήματα σαν να μην ήθελε να χαλάσει το ξύλινο πάτωμα, σαν να ήταν ευαίσθητο. Η Λυδία τρελαινόταν να τη βλέπει να χορεύει και να κάνει τις ασκήσεις του επόμενου μαθήματος. Ονειρευόταν μια μέρα να γίνει και αυτή, δασκάλα μπαλέτου και να έχει τέτοια χάρη. Ήδη τα πήγαινε πολύ καλά έως τώρα. Είχε αρχίσει τα μαθήματα όταν πήγαινε ακόμα πρώτη δημοτικού. Αρχικά, μόλις της ανακοίνωσε η μαμά της ότι θα τη πήγαινε στο μπαλέτο, αναστατώθηκε και δεν ήθελε να πάει, διότι φοβόταν. Όταν όμως παρακολούθησε με τα περίεργα παιδικά μάτια της τα άλλα κορίτσια, άναψε μέσα της η επιθυμία να χορέψει και εκείνη. Αμέσως, άφησε το χέρι της μαμάς της και έτρεξε να κάνει το όνειρό της πραγματικότητα. Η μαμά της, με ένα χαμόγελο ικανοποίησης και συγκίνησης μαζί, τη παρακολουθούσε να προσπαθεί να μιμηθεί τις κινήσεις της δασκάλας και των άλλων κοριτσιών. Που και που έπεφτε, μα δεν το έβαζε κάτω. Με αυτό τον τρόπο αποφάσισε να γίνει και αυτή μπαλαρίνα και να χορεύει με χάρη. «Μανούλα, όταν μεγαλώσω θα γίνω και εγώ ωραία μπαλαρίνα, θα χορεύω στη σκηνή και θα κάνω μάθημα και σε άλλα κορίτσια!» είπε ένα βράδυ πριν κοιμηθεί στη μαμά της την απόφασή της, λάμποντας από χαρά.

«Ναι, αγάπη μου σίγουρα θα γίνεις μια υπέροχη χορεύτρια και θα χορεύεις πάνω στη σκηνή» της είπε η μητέρα της χαμογελαστά. «Εσύ το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να ακούς τη δασκάλα σου και το θέλεις πολύ. Έτσι θα το πετύχεις».

«Εντάξει, κορίτσια. Μπορείτε να πηγαίνετε. Καλό απόγευμα!» Η φωνή της δασκάλας της την έφερε στην πραγματικότητα διακόπτοντας τις σκέψεις της. Έβγαλε τα παπούτσια μπαλέτου της, φόρεσε τα αθλητικά της, χαιρέτισε μερικά κορίτσια και τη δασκάλα της και βγήκε στο δρόμο.

Μόλις βγήκε, το βλέμμα της έπεσε πάνω στο ηλιοβασίλεμα. Τα χρώματά του ήταν υπέροχα. Μερικά μικρά σύννεφα που περνούσαν πάνω από τον ήλιο έκλεψαν λίγο από το υπέροχο απαλό πορτοκαλί και ροζ χρώμα του πριν συνεχίσουν τη αργά τη πορεία τους.

«Γεια σου» άκουσε ξαφνικά κάποιον να τη χαιρετάει. Έστρεψε το βλέμμα της από το ηλιοβασίλεμα στο κάτοχο της φωνής, ακριβώς μπροστά της.

Είδε ένα όμορφο αγόρι, λίγο πιο ψηλό από εκείνη. Είχε καστανά μαλλιά και μάτια. Φορούσε τζιν παντελόνι και μια άνετη μπλούζα. Της χαμογέλασε φιλικά.

«Γεια» του απάντησε. «Γνωριζόμαστε από κάπου;»

«Σε έχω δει στο σχολείο και επιπλέον άκουσα ότι είσαι καινούρια μαθήτριά στο 2^ο λύκειο»

Ένα ρίγος ντροπής διαπέρασε τη Λυδία. Η αλήθεια ήταν ότι δεν θα ήθελε να ήταν το καινούριο επίκεντρο της προσοχής των υπόλοιπων μαθητών και το καινούριο τους θέμα συζήτησης.

Το αγόρι σαν να κατάλαβε τις σκέψεις της, έτεινε το χέρι του προσπαθώντας να φερθεί ευγενικά.

«Με λένε Μανώλη. Εσένα;»

Μετά από λίγο δισταγμό, έτεινε και εκείνη το χέρι της και έσφιξε το χέρι του Μανώλη. Ήταν ζεστό, ακριβώς το αντίθετο από το δικό της που ήταν κρύο και ελαφρώς ιδρωμένο από το τρακ. Προσπάθησε να χαμογελάσει.

«Με λένε Λυδία» απάντησε.

«Από πού πηγαίνεις;»

«Από πάνω» απάντησε η Λυδία και έδειξε το πάνω δρόμο.

«Και εγώ από εδώ πάω. Θες μήπως να πάμε μαζί;»

«Ναι, γιατί όχι;» συμφώνησε και προχώρησαν μαζί μπροστά.

Σε όλη τη διάρκεια της διαδρομής, η Λυδία και ο Μανώλης μιλούσαν για τη καθημερινότητά τους και άρχισαν σιγά-σιγά να γνωρίζονται. Μίλησαν για το σχολείο και σχολίασαν λίγο τους καθηγητές τους. Ο Μανώλης είχε φοβερή αίσθηση του χιούμορ και έκανε τη Λυδία να ξεκαρδίζεται στα γέλια. Και οι δύο τους όμως στενοχωρήθηκαν όταν έφτασαν στο σπίτι, αν και προσπάθησαν να μη το δείξουν. Σύντομα όμως συνειδητοποίησαν ότι τα σπίτια τους βρίσκονταν αρκετά κοντά. Στην ουσία, ήταν η μία πολυκατοικία δίπλα στην άλλη!

«Δεν το περίμενα ότι τα σπίτια μας θα ήταν τόσο κοντά» είπε η Λυδία νιώθοντας ένα ρίγος χαράς να διαπερνάει τη ραχοκοκαλιά της.

«Πράγματι, ούτε εγώ. Αν θες, μπορούμε αύριο να πάμε μαζί στο σχολείο, εκτός αν πηγαίνεις με φίλες σου» είπε ο Μανώλης.

Η Λυδία σκέφτηκε λίγο την απάντησή της, φοβούμενη μήπως πει καμιά χαζομάρα.

«Όχι, δεν έχω κανένα πρόβλημα» είπε τελικά ανασηκώνοντας τους ώμους της και χαμογέλασε ντροπαλά.

«Τότε, να πάμε αύριο μαζί έτσι;» ρώτησε για επιβεβαίωση ο Μανώλης.

«Ναι, φυσικά. Τι ώρα;»

«Μμμ... κατά τις οκτώ παρά τέταρτο;»

«Έγινε» απάντησε τέλος η Λυδία. Παρόλο που εξωτερικά έδειχνε χαλαρή, μέσα της κυλούσε ένα κύμα μεγάλου ενθουσιασμού. «Τα λέμε. Καλό βράδυ!» τον χαιρέτισε με το χαμόγελο που δεν έφευγε με τίποτα από τα χείλη της.

«Καλό βράδυ!» αντιχαιρέτισε και ο Μανώλης φιλικά και οι πόρτες τους έκλεισαν ταυτόχρονα.

9^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Η τυχαία συνάντηση του Μανώλη με τη Λυδία, βοήθησε τον Μανώλη να κάνει το πρώτο βήμα. Και πίστευε ότι είχε πάει αρκετά καλά, για αρχή. Άλλωστε, η Λυδία ήταν ένα συμπαθητικό κορίτσι και λίγο ντροπαλή βέβαια. Ακόμη, φυσικά δεν είχε μάθει όλη της την ιστορία. Με τον καιρό.

Όταν ανέβηκε στο σπίτι και χαιρέτισε τους γονείς του πριν φύγουν για δεύτερη φορά για τις δουλειές τους, ήταν έτοιμος να κάνει τα μαθήματα της

επόμενη μέρας, αλλά χωρίς να το καταλάβει, άνοιξε το κινητό του. Αφού άναψε η οθόνη, είδε πως είχε ένα μήνυμα από τον Αλέξη.

«Γεια. Τι κάνεις; Θες μήπως αργότερα να βγούμε;- η αλήθεια είναι ότι λίγο βαριέμαι. Αν μπορείς πες μου»

Ο Μανώλης κάθισε για λίγο σκεφτικός. Είχε να διαβάσει για αύριο μόνο μαθηματικά και χημεία. Ύστερα όμως θυμήθηκε το διαγώνισμα των αρχαίων. Αυτό δεν το είχε προβλέψει. Με μια γκριμάτσα, άνοιξε το βιβλίο των αρχαίων. Είχε να διαβάσει τρεις ενότητες για το αυριανό διαγώνισμα. Άρα, έπρεπε να διαβάσει. Από την άλλη ήθελε να βγει και με τον Αλέξη. Κοίταξε το ρολόι στο δωμάτιό του. Η ώρα ήταν έξι. Υπολόγισε περίπου την ώρα που θα του έπαιρνε να διαβάσει και απάντησε:

«Τι θα έλεγες κατά τις οκτώ και τέταρτο;»

Άφησε το κινητό του στο κομοδίνο και άρχισε να διαβάζει αρχαία. Αν και δεν τα πήγαινε πολύ καλά στα θεωρητικά μαθήματα, προσπαθούσε να τα πάει όσο πιο καλά μπορούσε σε αυτά τα μαθήματα, για να τα πάει καλά στους βαθμούς, αλλά και να μη του φανούν δύσκολα στις εξετάσεις. Οι γονείς του δεν τον πίεζαν, όχι βέβαια και ότι δε νοιάζονταν και για τους βαθμούς του.

Στα μαθήματα που είχε έφεση ο Μανώλης, ήταν πάντοτε τα μαθηματικά, η φυσική και αργότερα η χημεία. Του άρεσε να σχεδιάζει, να υπολογίζει και να αποδεικνύει. Άλλωστε, με αυτά τα μαθήματα σκόπευε να ασχοληθεί και στο μέλλον, αφού ήθελε να γίνει καθηγητής χημείας.

Μετά από λίγη ώρα, σηκώθηκε από το γραφείο του και πήγε προς τη βιβλιοθήκη για να πάρει το τετράδιο των αρχαίων με τις ασκήσεις. Καθώς το έψαχνε, το βλέμμα του έπεσε πάνω σε ένα μικρό άσπρο αεροπλανάκι. Μεμιάς, αναμνήσεις πλημμύρισαν το μυαλό του. Αναμνήσεις όχι πρόσφατες, αλλά αναμνήσεις από πολύ παλιά. Από τη παιδική του ηλικία. Από τότε που έτρεχε ανέμελα, γελούσε και από τότε που του άρεσε να ανακαλύπτει καθετί καινούριο, όπως όλα τα μικρά παιδιά. Τότε γνώρισε το Νίκο.

Ο Μανώλης πήγαινε τότε δευτέρα δημοτικού. Ήταν Τετάρτη και μετά τη προσευχή μπήκαν όλοι οι μαθητές στις τάξεις τους. Έτσι, όταν μπήκε ο Μανώλης και οι συμμαθητές του στη τάξη τους με τους τοίχους της γεμάτους ζωγραφιές και χειροτεχνίες, μετά από λίγο μπήκε και στη τάξη η κυρία Δέσποινα, η δασκάλα τους, κρατώντας ένα μικροκαμωμένο αγόρι με σκούρο δέρμα. Σταμάτησε η κυρία τους μπροστά από την έδρα χαμογελώντας και έφερε το αγόρι μπροστά της πιάνοντας το στοργικά από τους ώμους, πάντα χαμογελαστή.

«Παιδιά, από σήμερα θα έχουμε στη τάξη μας ένα καινούριο μαθητή» ανακοίνωσε. «Τον λένε Νίκο. Προς το παρόν ας του βρούμε κάπου να καθίσει». Ερεύνησε με τα υπέροχα αμυγδαλωτά μάτια της την αίθουσα ώσπου κοίταξε την άδεια θέση δίπλα στο Μανώλη.

«Μανώλη, θα σε πείραζε αν καθόταν δίπλα σου ο Νίκος;» τον ρώτησε.

Εκείνος παρατήρησε πρώτα το αγόρι. Ήταν απλά ντυμένο με ένα κοντό παντελόνι και μια μπλούζα με το Σνουπί. Είχε μαύρα μαλλιά μπουκλες που του έφταναν λίγο πιο πάνω από τους ώμους και ανέμιζαν κάθε φορά που

περπατούσε. Όσο για τα μάτια του... ήταν σκούρα καστανά και φαινόταν σαν να έκρυβαν κάποιο απροσδιόριστο μυστικό. Το αγόρι του χαμογέλασε διστακτικά αφήνοντας να φανούν τα κατάλευκα μικρά δόντια του.

«Λοιπόν, δέχεσαι;» τον ξαναρώτησε η κυρία του διακόποντας τον από το ενδιαφέρον του για το αγόρι.

«Ναι κυρία» απάντησε βιαστικά εκείνος και του έκανε χώρο να καθίσει.

«Ωραία. Ελπίζω να γίνετε φίλοι, παιδιά» είπε η κυρία τους- περισσότερο στον εαυτό της παρά σε εκείνους- και έφυγε.

Πράγματι, από εκείνη τη στιγμή οι δυο τους άρχισαν να γνωρίζουν ο ένας τον άλλο και ανακάλυψαν ότι έχουν τα ίδια γούστα στα παιχνίδια.

Πήγαιναν ο ένας στο σπίτι του άλλου και σχεδόν όλη τη μέρα που τους έχανε, που τους έβρισκε, τους έβλεπες πάντα μαζί. Έτσι, έγιναν φίλοι.

Όμως, μετά από μερικά χρόνια, στη πέμπτη δημοτικού προέκυψε κάτι αναπάντεχο. Ο μπαμπάς του Νίκου έχασε τη δουλειά του ως εργάτης σε ένα εργοστάσιο χαρτιού λόγω χρεοκοπίας. Η μαμά του δεν δούλευε, ασχολούνταν με τις δουλειές του σπιτιού. Τότε, απελπισμένος ο μπαμπάς του αποφάσισε να φύγουν στο εξωτερικό, με τα λιγοστά χρήματα που άφησαν στην άκρη για ώρα ανάγκης. Για πάντα, ή τουλάχιστον ωσότου να βρουν μια ικανοποιητική δουλειά. Οι δύο φίλοι δεν μπορούσαν να το πιστέψουν. Δε περίμεναν ποτέ ότι θα αποχωριζόταν ο ένας τον άλλο με αυτό τον τρόπο. Δε περίμεναν να αποχωριστεί ο ένας τον άλλο *γενικά*. Ήταν και οι δυο απαρηγόρητοι.

Πράγματι, μετά από ένα μήνα ο Νίκος σταμάτησε το σχολείο και άρχισε να ετοιμάζεται με τους γονείς του για 'το ταξίδι στο άγνωστο με βάρκα την ελπίδα'. Κάτι μέσα του όμως, το ένστικτό του, του έλεγε ότι θα τα κατάφερναν και ότι θα ερχόντουσαν καλύτερες μέρες. Παρά όλα αυτά, όσο ευτυχισμένος και να ήταν με τη καινούρια δουλειά του πατέρα του- σίγουρα θα έβρισκε κάποια- δε θα μπορούσε να είναι πραγματικά ευτυχισμένος χωρίς το Μανώλη. Τώρα το μόνο που θα έμενε μαζί του, ίσως και για όλη του τη ζωή, θα ήταν οι αναμνήσεις. Οι γλυκές αναμνήσεις μιας άλλης, μιας προηγούμενης ζωής. 'Άραγε' θα σκεφτόταν 'όλα αυτά ήταν πραγματικά, ή μήπως κάποιο όνειρο;'. Δεν ήθελε να αφήσει πάντως πίσω του μόνο αναμνήσεις. Και ακριβώς γι' αυτό, ορκίστηκε στο Μανώλη ότι θα του γράφει. Για όλα όσα κάνει. Και για όλα όσα σκέφτεται και ελπίζει.

Το Μανώλη κάπως τον παρηγόρησε αυτό. Τουλάχιστον θα μάθαινε τα νέα του φίλου του, δε θα χανόντουσαν εντελώς. Είχε αγοράσει από νωρίς χαρτιά αλληλογραφίας, έτσι ώστε μόλις του έστελνε ο Νίκος γράμμα να του έστελνε και εκείνος αμέσως.

Τελικά, η οικογένεια του Νίκου αποφάσισαν να δοκιμάσουν τη τύχη τους στην Αγγλία και συγκεκριμένα, στο Λονδίνο. Ύστερα από ένα μήνα και ύστερα από ένα σκληρό αποχαιρετισμό μεταξύ των δύο φίλων, η οικογένεια του Νίκου, αναχώρησε για την Αγγλία με την ελπίδα μιας καλύτερης ζωής. Όμως, πριν φύγουν, τη τελευταία στιγμή, ο Νίκος χάρισε στο Μανώλη ένα άσπρο αεροπλανάκι, για να τον θυμάται και εκείνος με τη σειρά του δώρισε σε εκείνον το γκρι αγαπημένο του αυτοκινητάκι. Μετά από λίγο και οι δυο με δάκρυα στα μάτια αγκάλιασαν ο ένας τον άλλο. Ποτέ, *ποτέ* δεν πίστεψαν ότι όλα θα τελείωναν με αυτό τον τρόπο. Ο Νίκος ορκίστηκε στο Μανώλη πως, όταν καλύτερέψουν τα πράγματα, με τη πρώτη ευκαιρία θα ερχόταν πίσω στην Ελλάδα. Έτσι, έφυγαν.

Επικοινωνούσαν μέσω αλληλογραφίας. Τη στιγμή που ο Μανώλης έμαθε πως ήρθε το πρώτο γράμμα από το φίλο του, δεν κρατιόταν. Το άνοιξε με τη χαρά που ένα μικρό παιδάκι ανοίγει το δώρο των Χριστουγέννων και άρχισε να διαβάζει βιαστικά και δυνατά.

« Αγαπημένε μου φίλε Μανώλη,

Τι κάνεις; Βλέπεις, τήρησα τον όρκο μου και σου γράφω τα νέα μου.

Πραγματικά η ζωή μου άλλαξε εντελώς από τη στιγμή που ήρθα στην Αγγλία. Όλα, τα πάντα είναι διαφορετικά- περισσότερο με τη καλή έννοια. Να 'ξερεις πόσο λείπουν οι ωραίες μας στιγμές...

Πριν λίγο καιρό ξεκίνησα σχολείο εδώ, στο Λονδίνο. Είναι εντελώς διαφορετικό από το σχολείο στη Θεσσαλονίκη! Είναι μεγάλο, οι τάξεις ευρύχωρες. Ακόμη, ο κάθε μαθητής έχει το δικό του ντουλαπάκι για να βάζει τα πράγματά του. Οι δάσκαλοι είναι περίπου οι ίδιοι όπως στο παλιό μας σχολείο, με βοηθούν και μου έδειξαν τα κατατόπια στο σχολείο. Η καλύτερη δασκάλα πάντως, είναι η δασκάλα μου, η κυρία Τέιλορ. Είναι πάρα πολύ καλή και φιλική με τα παιδιά. Μας βάζει κάθε βδομάδα μια ομαδική άσκηση, δηλαδή μας χωρίζει σε ομάδες 'για να βελτιώσει τη συνεργασία και την ομαδικότητα μεταξύ των μελών της τάξης'. Εσείς τι κάνετε αυτό τον καιρό στο σχολείο σας; Κάθεται τώρα κάποιος άλλος στη θέση μου;

Ο καιρός εδώ είναι το μόνο πράγμα που δε μου αρέσει. Είναι μόνιμα συννεφιασμένος και κάθε τόσο βρέχει. Αχ, να μπορούσα να ξαναδώ τον υπέροχο ήλιο της Ελλάδας...

Ο μπαμπάς μου βρήκε δουλειά! Δουλεύει ως υπάλληλος σε μια εταιρία τηλεπικοινωνιών. Να 'ξερεις πόσο χαρούμενος είμαι! Παίρνει καλό μισθό. Βρήκε δουλειά και η μαμά μου. Εκείνη δουλεύει σε ένα σουπερμάρκετ ως ταμίας. Της αρέσει, αν και λίγο τη κουράζει. Έμαθε και λίγα αγγλικά, αρκετά όμως για τη δουλειά της.

Εσύ τι νέα; Γράψε μου όποτε μπορείς.

*Φιλικά,
Νίκος*

Υ.Γ. : Το αυτοκινητάκι σου το έβαλα στο κομοδίνο μου και σε θυμάμαι.»

Την ίδια μέρα, ο Μανώλης έστειλε και το δικό του γράμμα γράφοντας όλα του τα νέα. Πριν το ταχυδρομήσει, σκέφτηκε να μπορούσε να τον ξαναδεί και το έδωσε στην υπάλληλο.

Τότε ο Μανώλης διέκοψε απότομα τις σκέψεις του και κοίταξε το άσπρο αεροπλανάκι. Τι να κάνει άραγε ο Νίκος; Ακόμα, φυσικά, ήθελε πάλι να τον δει. Πρόσφατα του έστειλε άλλο ένα γράμμα. Ήλπιζε να φτάσει γρήγορα...

Ξάφνου, τις σκέψεις του διέκοψε ο ήχος του τηλεφώνου του. Είχε μήνυμα από τον Αλέξη.

«Εντάξει» του απάντησε.

Τότε ο Μανώλης θυμήθηκε πως είχε ραντεβού να συναντηθεί με το φίλο του, αλλά έπρεπε να διαβάσει. Αλήθεια, τι να διαβάσει; Τότε του ήρθε στο μυαλό το διαγώνισμα αρχαίων. Πανικόβλητος, κάθισε γρήγορα στο γραφείο του και κοίταξε το ρολόι του. Η ώρα ήταν εφτά ακριβώς. Έπειτα, άρχισε γρήγορα να διαβάζει.

10^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Η Λυδία, αφού αποχαιρέτισε τον Μανώλη, ανέβηκε κουρασμένη- αλλά ταυτόχρονα χαρούμενη- στο σπίτι της. Η μαμά της, για δεύτερη φορά μέσα στην ίδια μέρα, την υποδέχτηκε με το ζεστό χαμόγελό της, το οποίο κάπως τη ξεκούρασε.

«Γεια σου, μαμά γύρισα» τη χαιρέτισε η Λυδία.

«Γεια σου, Λυδία μου. Πως πήγε το μάθημα;» τη ρώτησε η μαμά της με το συνηθισμένο της ενδιαφέρον.

«Μια χαρά, όπως πάντα» τη διαβεβαίωσε εκείνη. «Αλήθεια, δε πρέπει να πας στη δουλειά σου;»

«Ναι, τώρα θα ετοιμαστώ» απάντησε η μαμά της και πήγε στη κρεβατοκάμαρά της.

Η μαμά της, από τη στιγμή που ήρθε στην Ελλάδα, ήταν υποχρεωμένη, έστω και προσωρινά, να εγκαταλείψει τη παλιά της δουλειά ως νοσοκόμα σε ένα νοσοκομείο στο Λονδίνο και άρχισε να εργάζεται στη Θεσσαλονίκη ως νοσοκόμα σε ένα νοσοκομείο στη Θεσσαλονίκη. Επειδή όμως βρισκόταν πολύ μακριά το νοσοκομείο από το σπίτι τους, έπρεπε να πηγαίνει ως εκεί με το μικρό κόκκινο αυτοκινητάκι της, ένα διθέσιο smart.

«Εσύ έχεις πολλά μαθήματα για αύριο, Λυδία;» τη ρώτησε ενώ έψαχνε βιαστικά ποια ρούχα θα φορέσει.

«Ε, όχι και τόσα πολλά» απάντησε. 'Μμμ... αρχαία, ιστορία, μαθηματικά... αχ ναι!' είπε από μέσα της, 'έχω αύριο διαγώνισμα στα μαθηματικά! Πρέπει να διαβάσω...' Αμέσως πήγε στο δωμάτιό της και έβγαλε τα βιβλία από το ράφι της βιβλιοθήκης της. Κάθισε στο γραφείο της και άρχισε να ψάχνει τις σελίδες που είχε για διάβασμα. Η αλήθεια ήταν πως δεν τα πήγαινε πολύ καλά στα μαθηματικά, μα κυρίως στα φιλολογικά μαθήματα. Παρά τη δυσκολία της, προσπαθεί να τα καταφέρει-μόνη της βέβαια, αφού η μαμά της δε μπορεί να της δείξει. Αγόρασε ακόμη και ένα βοήθημα, για να καταλάβει καλύτερα τις ασκήσεις.

«Γεια σου, Λυδία μου» τη χαιρέτισε η μαμά της καθώς έφευγε. «Εγώ θα αργήσω απόψε, να ξέρεις. Διάβασε καλά τα μαθήματά σου» τη συμβούλεψε.

«Εντάξει, μαμά, πήγαινε. Θα διαβάσω καλά» τη διαβεβαίωσε εκείνη. Και μόλις η εξώπορτα έκλεισε με θόρυβο, η Λυδία άρχισε να διαβάζει...

Ούτε που το κατάλαβε πως πέρασε η ώρα με το διάβασμα. Η ώρα είχε ήδη πάει οκτώ και έξω η νύχτα ήταν σκοτεινή.

Με έναν αναστεναγμό κούρασης, η Λυδία σηκώθηκε από το γραφείο της και χασμουρήθηκε. Ένωθε εξαντλημένη και θεώρησε πως χρειαζόταν λίγη ξεκούραση. Έκλεισε τα βιβλία-αφού είχε επιτέλους τελειώσει το διάβασμα- και ετοιμάστηκε να βάλει τις πιτζάμες τις, όχι για να κοιμηθεί αλλά να χαλαρώσει. Συνήθως, αυτό που τη χαλάρωνε ήταν το να διαβάξει ποίηση, με συντροφιά

μια ζεστή κούπα σοκολάτα, όμως σήμερα δεν είχε διάθεση να διαβάσει. Της πονούσαν τα μάτια.

Καθώς πήγαινε να πάρει από τη ντουλάπα τις πιζάμες τις, δεν μπόρεσε να μην πάει στο καθρέφτη της, να γυρίσει τη πλάτη, να τραβήξει μπροστά τα πλούσια μαύρα μαλλιά της, να κατεβάσει τη μπλούζα της και να μη δει το περίεργο σχήμα που ήταν χαραγμένο λίγο πιο κάτω από το σβέρκο της.

Ήταν ένα περίεργο σχήμα, πολύ αλλόκοτο. Οι γραμμές του, λαμπερές και ασημένιες, ενώνονταν με τέτοιο τρόπο, ώστε δεν μπορούσε κανείς να βγάλει διαφορετικό συμπέρασμα: το σχέδιο αυτό ήταν ένα παραμορφωμένο *αστέρι*. Η Λυδία, δεν κατάλαβε ποτέ τη σημασία του. Από τότε που ήταν μικρή και έμαθε να κοιτάζεται στο καθρέφτη, ρωτούσε τη μαμά της γιατί είχε αυτό το σημάδι. Η μαμά της τότε ή έλεγε τη κλασική έκφραση `Θα σου πω όταν μεγαλώσεις` ή προσπαθούσε να αλλάξει κουβέντα και να την αγνοήσει. Με τον καιρό η Λυδία, βλέποντας την στάση που κρατούσε η μητέρα της πάνω στο συγκεκριμένο θέμα, έπαψε να τη ρωτάει και θαύμαζε το χαραγμένο αστέρι απλά στο καθρέφτη, μένοντας μέχρι σήμερα γι' αυτήν ένα μυστήριο. Παρά όλα αυτά, σύντομα κατάλαβε ότι αυτό το αστέρι την έκανε να ξεχωρίζει και ότι θα της έμενε για πάντα.

Αφού το ερεύνησε για αρκετή ώρα στο καθρέφτη, έτεινε το χέρι της προς τα πίσω και το ψηλάφισε με ένα νευρικό χαμόγελο. Το αστέρι ξάφνου άρχισε για λίγη ώρα να λάμπει και άφησε τη κοπέλα άφωνη. Προτού όμως το συνειδητοποιήσει, το αστέρι επανήλθε στην αρχική του κατάσταση. Τότε η Λυδία με ένα μορφασμό, σήκωσε τη μπλούζα της. Εκείνη τη στιγμή, χτύπησε το τηλέφωνο. Ξαφνιασμένη για δεύτερη φορά η κοπέλα μέσα στο ίδιο λεπτό πήγε και το σήκωσε.

«Ναι;» ρώτησε.

«Γεια σου Λυδία μου. Είμαι η θεία Ελισάβετ. Τι κάνεις;»

«Ω γεια σου, θεία. Είμαι μια χαρά. Πες μου»

«Μήπως είναι εκεί η μαμά σου;» τη ρώτησε.

«Όχι, είναι στη δουλειά. Θα ήθελες να πάρεις μήπως αργότερα;»

«Δε θα ήθελα προς το παρόν μα μιλήσω με τη μητέρα σου, απλώς ρώτησα για να βεβαιωθώ ότι είσαι μόνη» είπε λίγο διστακτικά.

«Γιατί, τι συμβαίνει;»

«Θα ήθελα να σου μιλήσω ιδιαιτέρως για ένα ζήτημα πολύ σοβαρό και το οποίο αφορά μόνο εσένα, αλλά αυτά δεν λέγονται από το τηλέφωνο. Αν δεν έχεις διάβασμα θα μπορούσες να έρθεις σπίτι μου;»

«Εμμ... δεν έχω διάβασμα αλλά νιώθω λίγο κουρασμένη. Θες να έρθεις εσύ;»

«Εντάξει, θα έρθω σε λίγο» απάντησε κάπως ανακουφισμένη η θεία της αν και έδειχνε λίγο προβληματισμένη. «Θες να μάθεις για ποιο πράγμα πρόκειται να σου μιλήσω για να σου φύγει η αγωνία;»

«Για πες μου» την παρότρυνε η Λυδία με ανυπομονησία.

«Για το αστέρι σου» της απάντησε αποφασιστικά η θεία της.

«Για...το αστέρι μου;» ρώτησε εκείνη ξαφνιασμένη. «Δε... δε καταλαβαίνω... γιατί;...πως...;»

«Θα σου εξηγήσω τα πάντα μόλις έρθω» απάντησε ξερά η θεία της. «Τα λέμε» είπε τέλος και το έκλεισε μεμιάς, αφήνοντας την Λυδία σε πλήρη σύγχυση.

Τη θεία της Λυδίας-αδερφή της μητέρας της- θα μπορούσε εύκολα κανείς να τη χαρακτηρίσει απόμακρη και κάπως ψυχρή. Ποτέ δεν είχε ιδιαίτερες σχέσεις με την αδερφή της και την ανιψιά της. Η Λυδία δεν θυμόταν να την έχει δει από κοντά, παρόλο που έχει ακούσει γι' αυτήν. Έτσι τώρα, της φάνηκε περίεργο που ήθελε να της μιλήσει και- πόσο μάλλον- ιδιαιτέρως. Ήταν πια εντελώς μπερδεμένη και τη βασάνιζαν ένα σωρό ερωτήματα.

Ήθελε να της μιλήσει για το αστέρι της, αλλά... από πού και ως πού; Πώς το ήξερε αφού δεν την είχε δει ποτέ της; Τι ήθελε να της πει πάνω σε αυτό; Πηγαινοερχόταν στο καθιστικό ανήσυχη. Παράλληλα, βέβαια, σκέφτηκε ότι της δινόταν η ευκαιρία να μάθει επιτέλους για αυτό το περίεργο σημάδι της. Όμως, μετά από τόσα χρόνια; Γιατί άραγε;

Η Ελισάβετ άρχισε με νευρικές και γρήγορες κινήσεις να ετοιμάζεται. Ένιωθε άγχος και ανασφάλεια, αλλά ήξερε πως δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Έπρεπε η ανιψιά της να μάθει κάποια στιγμή την αλήθεια, την κατάλληλη στιγμή. Και η κατάλληλη στιγμή ήταν τώρα. Δεν είχε καιρό για να περιμένει. Αλλιώς η ζωή της κινδυνεύει. Η Λυδία ήταν *αστέρι* και εκείνη ήταν η μοναδική που το ήξερε. Ήξερε ότι είχε αποφασίσει να της το πει αργά, όμως αυτή η ηλικία στην οποία βρισκόταν ήταν η κατάλληλη για να αντιληφθεί το κίνδυνο. Ευτυχώς, η μαμά της τη προστάτευε καλά. Η Ελισάβετ, προσπάθησε να πείσει την αδερφή της ότι κόρη της ήταν αστέρι, όμως εκείνη θεώρησε τα λεγόμενα της ανοησίες και γι' αυτό της γύρισε τη πλάτη. Αυτός, φυσικά ήταν και ο λόγος που από τότε δεν είχαν μεταξύ τους επαφές. Επειδή η μαμά της Λυδίας θεωρούσε ότι η Ελισάβετ είχε τρελαθεί.

Αφού λοιπόν ετοιμάστηκε, κατευθύνθηκε προς το τραπέζι του καθιστικού της. Πάνω στο τραπέζι υπήρχε ένα κολιέ από swarovski σε ασημί χρώμα και σχήμα αστεριού. Το φως έπεφτε πάνω του και το έκανε να λάμψει. Αυτό το συγκεκριμένο κολιέ όμως, ήταν ιδιαίτερα πολύτιμο, διότι θα μπορούσε να βοηθήσει τη Λυδία σε εξαιρετικά δύσκολες στιγμές. Της το άφησε ο πατέρας της Λυδίας λίγο πριν πεθάνει, για να τη φυλάει.

Η Ελισάβετ, το πήρε απαλά από το τραπέζι, το σήκωσε ψηλά και το έστρεψε προς το φως. Το έκανε να μοιάζει με πραγματικό αστέρι, έχοντας λίγη ακόμα λάμψη, πριν πέσει στη γη.

Το έβαλε προσεκτικά σε ένα ασημί κουτάκι και στη συνέχεια στη τσάντα της. Στη συνέχεια, κατευθύνθηκε προς την εξώπορτα του σπιτιού της, με τα τακούνια από τις μπότες τις να χτυπάνε αποφασιστικά στα πλακάκια. Πήρε μια βαθιά ανάσα και βγήκε έξω. Ήρθε πια ο καιρός να μάθει η ανιψιά της την αλήθεια.

Η Λυδία ήταν πια σε πλήρες αδιέξοδο. Πηγαινοερχόταν συνεχώς σε όλο το σπίτι με τη καρδιά της να χτυπάει γρήγορα σαν καρδιά κουνελιού που καταδιώκεται από αλεπού, από την αγωνία. Δε μπορούσε να μείνει σε ένα μέρος.

Μετά από περίπου μισή ώρα, χτύπησε το κουδούνι καθησυχάζοντας τη. Πήγε βιαστικά και με άγχος να ανοίξει τη πόρτα.

«Καλησπέρα, Λυδία μου» τη χαιρέτισε με ένα ζεστό χαμόγελο η θεία της.

Αυτή η στάση της Ελισάβετ φάνηκε εντελώς αναπάντεχη στη Λυδία. Αντίθετα, περίμενε ότι θα ήταν ψυχρή απέναντί της, θα της έλεγε για το αστέρι της μηχανικά κάποια πράγματα και θα έφευγε ανέκφραστη. Της έκανε εντύπωση πως, παρόλο που είχαν να ιδωθούν χρόνια, απομονωμένες η μία από την άλλη, εξακολουθούσε να είναι φιλική.

«Καλησπέρα, θεία» τη χαιρέτισε γρήγορα και εκείνη με ένα χαμόγελο-το οποίο δεν ήταν ακριβώς χαμόγελο, αλλά ένας μορφασμός των χειλιών της- για να φανεί ευγενική. Παραμέρισε για να περάσει μέσα.

Η Λυδία παρατήρησε ότι ήταν ντυμένη απλά: φορούσε ένα απλό γκρι φόρεμα χωρίς καμιά στάμπα ή σχέδιο επάνω του και επίσης απλό μαύρο κολάν. Τα μαύρα μαλλιά της ήταν πιασμένα σε έναν απλό, αλλά όμορφο κότσο, πολύ σφιχτά. Το μόνο εντυπωσιακό που θα έλεγε κανείς ότι υπήρχε πάνω της ήταν ένα ασημί κολιέ που απεικόνιζε μια κουκουβάγια, που είχε για μάτια δύο μεγάλες χρυσές πέτρες.

Η Ελισάβετ ενώ προχωρούσε προς το σαλόνι έριχνε συνεχώς ερευνητικές ματιές τριγύρω με ενδιαφέρον, σαν να κοιτούσε ένα σπάνιο έργο τέχνης. Τέλος, στράφηκε πίσω στην ανιψιά της.

«Λοιπόν» απάντησε κάπως σφιγμένη. Φαινόταν σαν να προσπαθούσε να κερδίσει χρόνο. «Μπορώ να κάτσω;»

«Ναι, φυσικά κάθισε» είπε η Λυδία με μια κίνηση του χεριού της. Η θεία της κάθισε σε μια πολυθρόνα, ενώ εκείνη προτίμησε τον καναπέ. «Ήθελες να μου μιλήσεις για...το αστέρι μου...σωστά;». Ένωσε την αγωνία της να κορυφώνεται πλέον.

«Ναι, γι' αυτό ακριβώς» τη διαβεβαίωσε. «Θα φροντίσω λοιπόν να μπω κατευθείαν στο θέμα. Θα αναρωτιέσαι φυσικά πως ξέρω γι' αυτό το θέμα, διότι προφανώς είναι κάτι το οποίο θεωρούσες πως ήξερες μόνο εσύ, σωστά;»

Εκείνη έγνεψε καταφατικά.

«Μάλιστα. Θεωρώ ότι ήρθε πραγματικά η στιγμή να μάθεις όλη την αλήθεια. Νομίζω άλλωστε πως είσαι στη κατάλληλη ηλικία για να αντιληφθείς το κίνδυνο που διατρέχεις. Πριν όμως πάμε σε αυτό, θα ήθελα να σου πω μια ιστορία. Μπορεί να νομίζεις ότι είναι παραμύθια και ανοησίες αυτά που θα σου πω, ακριβώς όπως νόμιζε και η μητέρα σου, όμως σε διαβεβαιώνω πως είναι πέρα για πέρα αληθινή»

«Δηλαδή, αυτήν την ιστορία την έχεις πει και στη μαμά μου;» ρώτησε η Λυδία.

«Ναι, αλλά δεν με πίστεψε. Πιστεύω τουλάχιστον πως εσύ θα έχεις την ίδια άποψη αν κάτσω και σου τα εξηγήσω καλύτερα, μιας και αυτή η ιστορία σε ενδιαφέρει άμεσα.

>> Πριν από πάρα πολλά χρόνια, μια σκοτεινή, αλλά έναστρη νύχτα, έπεσε ένα αστέρι στη γη, από ένα λάθος. Θα σου επισημάνω ότι τα αστέρια είναι κορίτσια, αλλά μπορεί να είναι και αγόρια μερικές φορές όπως εσύ και εγώ. Λοιπόν, με το που πέφτει, γίνεται φυσικά μια μεγάλη έκρηξη στο σημείο όπου έπεσε. Μετά από λίγη ώρα συνέρχεται-διότι είχε χάσει τις αισθήσεις της, ήταν κορίτσι. Σηκώνεται και ψάχνει ένα τρόπο να γυρίσει πίσω στον ουρανό. Παράλληλα, όμως κινδύνευε, διότι υπήρχαν- και υπάρχουν ακόμη- τρεις μάγισσες: η Δεινώ, η Πεφρηδώ και η Πολεμόχαρη. Αυτές ήταν- και είναι-

όμορφες και νέες και συνήθως ήταν φιλικές με τα αστέρια μέχρι τότε όμως. Γιατί τότε γεννήθηκε μια 'λαμπρή' ιδέα στη Πεφρηδών: να κλέψουν την αστερόσκονη όλων των αστεριών, αφού πρώτα τα σκοτώσουν. Αυτή την αστερόσκονη, την είχαν όλα τα αστέρια πάντα μαζί τους, σε περίπτωση που βρίσκονται σε κίνδυνο, να τη ρίξουν πάνω τους για να εξαφανιστούν. Έτσι, αυτή ήταν η κατάλληλη ευκαιρία για να βάλουν οι μάγισσες σε εφαρμογή το σχέδιό τους.

>> Πήγε την ίδια νύχτα κιόλας η Πεφρηδών στο αστέρι. Της πρότεινε να τη φιλοξενήσει για λίγο καιρό στο σπίτι της, με την υπόσχεση ότι θα τη βοηθούσε να επιστρέψει στον ουρανό. Εκείνη, χωρίς να ξέρει το κίνδυνο που διέτρεχε, δέχτηκε. Πήγαν στο σπίτι της μάγισσας και εκείνη τη περιποιήθηκε με το καλύτερο τρόπο, για να μην υποψιαστεί κάτι. Της πρότειναν δήθεν φιλικά να αφήσει στην άκρη ότι είχε πάνω της για να μη την ενοχλεί στον ύπνο. Τότε, έβγαλε το κουτάκι της με την αστερόσκονη και το άφησε σε ένα κοντινό τραπεζάκι. Ύστερα από λίγο, κοιμήθηκε. Η Πεφρηδών πήγε αθόρυβα στο δωμάτιό της και πήρε το κουτάκι με την αστερόσκονη, αφού πρώτα τη σκότωσε με μαχαίρι».

«Ποπο» αναφώνησε τρομαγμένη η Λυδία.

«Αυτό το πράγμα το έκαναν και σε άλλα αστέρια;»

«Ναι» απάντησε η θεία της. «Σε όλα όσα έτυχε από εκεί και πέρα να ξαναπέσουν»

«Κρίμα. Συμβαίνει ακόμα και σήμερα; Υπάρχουν αστέρια που... πέφτουν και τα σκοτώνουν οι μάγισσες;»

«Ναι, πράγματι. Στη συνέχεια, βέβαια, πήραν περισσότερο θάρρος και τώρα πλέον σκοτώνουν τα αστέρια χωρίς να πάρουν την αστερόσκονη τους. Παράλληλα με εκείνη την εποχή που έπεσε το αστέρι, η σελήνη αποφάσισε να κατέβει στη γη και να προσπαθήσει να σταματήσει τα σχέδιά τους. Όμως, μάταια. Δεν κατάφερε τίποτα. Ίσα- ίσα μάλιστα που κινδύνεψε η ζωή της. Κατάφερε τουλάχιστον και γλίτωσε. Μετά, αφού γλίτωσε, ήταν έτοιμη να ανεβεί στον ουρανό όταν ξαφνικά, είδε έναν όμορφο άντρα, ο οποίος είχε χαθεί. Τον πλησίασε και ύστερα γνωρίστηκαν. Κάθισαν μαζί, ώσπου πέρασε η ώρα και τελικά η σελήνη κοιμήθηκε μαζί του κάτω. Περνούσαν και οι δυο υπέροχα.

>> Την άλλη μέρα, η σελήνη ξύπνησε πρώτη και ετοιμαζόταν να φύγει προτού τη καταλάβει ο άντρας. Τότε όμως συνειδητοποίησε ότι ήταν έγκυος και έτσι δε μπορούσε να φύγει. Πράγματι, μετά από εννιά μήνες γέννησε ένα όμορφο αστέρι και έφυγε αφού σημάδεψε στο σβέρκο του ένα αστέρι. Από τότε, μέχρι σήμερα, κάθε φορά που γεννιέται ένα παιδί, μπορεί να είναι αστέρι».

Ακολούθησαν λίγες στιγμές σιωπής. Μετά από λίγο, η Λυδία αποφάσισε να τη σπάσει πρώτη.

«Θεία, που θες να καταλήξεις με όλη αυτή την ιστορία;»

Η θεία της τη κοίταξε απευθείας στα μάτια.

«Θέλω να καταλήξω σε ένα και μοναδικό πράγμα. Λυδία, είσαι ένα από αυτά τα παιδιά. Είσαι αστέρι».

11^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Αφού ο Μανώλης τελείωσε το διάβασμα και σιγουρεύτηκε ότι ήταν καλά προετοιμασμένος για την επόμενη μέρα, έβαλε στα γρήγορα τα αθλητικά παπούτσια του και το μπουφάν του, πήρε τα κλειδιά της αποθήκης του σπιτιού του και κατέβηκε για να ξεκλειδώσει το ποδήλατό του.

Ξεκλείδωσε τη παλιά γκρι πόρτα της αποθήκης και την άνοιξε. Η πόρτα έτριξε με έναν ανατριχιαστικό ήχο ενόχλησης. Ο Μανώλης προσπάθησε να τον αγνοήσει και έβγαλε σιγά-σιγά το ποδήλατο του. Ήταν ένα μεγάλο, σκούρο μπλε ποδήλατο με ταχύτητες και χτυπημένο σε κάποια σημεία, δείχνοντας έτσι τη φθορά που υπέστη έως τώρα. Άλλωστε, το είχε αρκετά χρόνια και τον βοηθούσε αρκετά στις μετακινήσεις του μέσα στη πόλη.

Το έσυρε προσεκτικά μέχρι την εξώπορτα της πολυκατοικίας. Μόλις άνοιξε τη πόρτα, ένα κύμα κρύου και χειμωνιάτικου αέρα, έπεσε πάνω στο πρόσωπό του, κάνοντας τον να νιώθει ωραία. Έβγαλε το ποδήλατο του έξω από την είσοδο, ανέβηκε στη σέλα και άρχισε να κάνει πηδάλιο. Βγήκε στο δρόμο. Ο ψυχρός αέρας τον χτυπούσε δυνατά στο πρόσωπο καθώς έτρεχε, κάνοντας έτσι τα μάτια του να δακρύσουν. Άφησε το ένα χέρι από το τιμόνι και με μια στιγμιαία κίνηση τα σκούπισε. Κοίταζε αδιάφορα τη κίνηση γύρω του.

Αυτό που τον παραξένεψε, είναι ότι παρά τη κρίση η αγορά είχε αρκετό κόσμο. Φαίνεται πως τελικά είτε δίνουν όλα τους τα λεφτά στα μαγαζιά για να είναι στη μόδα ακόμα και τώρα σκέφτηκε και του ήρθε να γελάσει.

Εκείνος γενικά δεν ξόδευε πολλά χρήματα σε ρούχα και παπούτσια. Άλλωστε, ποτέ δεν το ενδιέφερε ιδιαίτερα η μόδα.

Χωρίς να το θέλει, η σκέψη του πέταξε στη Λυδία. Μα γιατί τη σκεφτόταν συνέχεια; Μήπως την είχε ερωτευτεί; Ναι, πράγματι αυτό ήταν και δε μπορούσε να είναι κάτι άλλο. Θεωρούσε ότι υπήρχε πάνω της κάτι ξεχωριστό, το οποίο δε μπορούσε να προσδιορίσει με ακρίβεια. Σαν να...έλαμπε κατά κάποιο τρόπο. Μπα, η ιδέα μου θα είναι σκεφτόταν από τη μία. Από την άλλη όμως, το έβλεπε ολοκάθαρα πως έλαμπε. Όπως βέβαια και να ήταν, η μόνη αλήθεια ήταν ότι ήταν ξεχωριστή.

Το κορνάρισμα ενός αυτοκινήτου τον συνέφερε. Δεν κατάλαβε πως βρέθηκε στη μέση του δρόμου και πήγε βιαστικά στην άκρη. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά από το ξάφνιασμα.

Ύστερα από λίγη ώρα, έφτασε στο πάρκο. Δεν είχε πολύ κόσμο. Κατά τη γνώμη του Μανώλη βέβαια δεν ήταν ακριβώς πάρκο, αλλά ένας μεγάλος χώρος συνάντησης φίλων. Διότι, αν ήταν πάρκο κανονικό, θα ήταν καθαρό και θα είχε δέντρα και εκτάσεις με γκαζόν. Όμως αυτό το πάρκο, μόνο πάρκο δε θα μπορούσε να το χαρακτηρίσει κανείς. Παντού έβλεπες μόνο τσιμέντο και σε έπιανε κατάθλιψη. Μόνο τρία με τέσσερα δέντρα υπήρχαν και αυτά δεν ήταν σε καλή κατάσταση.

Με το βλέμμα του σάρωσε το χώρο για να μπορέσει να βρει τον Αλέξη. Μόλις τον εντόπισε έτρεξε προς το μέρος του. Σταμάτησε το ποδήλατο δίπλα του και τον χαιρέτισε.

«Γεια σου, Αλέξη! Τι κάνεις;»

Ο Αλέξης μόλις τον άκουσε, έτσι όπως είχε τη πλάτη του γυρισμένη προς το μέρος του, ξαφνιασθηκε και γύρισε απότομα πίσω. Μόλις τον είδε, γύρισε η καρδιά του στη θέση της.

«Ω, γεια σου Μανώλη! Με τρώμαξες, ρε συ» είπε με ένα χαμόγελο ανακούφισης. «Τι κάνεις; Διάβαζες πριν;»

«Ναι» απάντησε κάπως άκεφα εκείνος, μόλις θυμήθηκε το διάβασμα που είχε ρίξει προηγουμένως. «Ξέρεις, γράφουμε διαγώνισμα στα Αρχαία αύριο. Ένα σου λέω μόνο: ήταν πανδύσκολα! Προσπαθούσα επί πόση ώρα να τα μάθω!»

«Ναι, πράγματι είναι δύσκολα» απάντησε ο Αλέξης κουνώντας το κεφάλι του σε ένδειξη προβληματισμού. «Αλήθεια, τι λες να κάνουμε;»

«Μμμ... προτείνω να καθίσουμε εδώ, θέλεις; Άλλωστε, έχω να σου μιλήσω για ένα ας πούμε... σοβαρό θέμα» είπε κάπως διστακτικά ο Μανώλης.

«Α, εμ... ωραία. Η αλήθεια είναι ότι και εγώ θέλω να σου μιλήσω για ένα θέμα» είπε ο Αλέξης και έτεινε το χέρι του προς ένα άδειο παγκάκι για να καθίσουν.

Ο Μανώλης έσυρε δίπλα του το ποδήλατο, σφίγγοντας τα χέρια του στο τιμόνι τόσο σφιχτά από τη νευρικότητα με αποτέλεσμα να ασπρίσουν. Έπρεπε να μιλήσει επιτέλους για αυτό το τόσο ωραία συναισθήματα που τον κατέκλυζαν κάθε φορά που έβλεπε, ή σκεφτόταν τη Λυδία. Κάθισε στο παγκάκι, τοποθετώντας το ποδήλατο δίπλα του και κρατώντας το τιμόνι του με το ένα χέρι, για να είναι σίγουρος πως είναι ασφαλές.

«Λοιπόν;» τον ρώτησε ο φίλος του τρίβοντας τα χέρια του για να τα ζεστάνει. «Θες να μου πεις πρώτος εσύ; Ή μήπως θες να ξεκινήσω εγώ;»

«Πες εσύ πρώτα» του απάντησε με τη καρδιά του να χτυπά γρήγορα από την αγωνία.

Ο Αλέξης έψαχνε τα λόγια για να ξεκινήσει με πολύ κόπο. Ένιωθε τρακ και δε μπορούσε να καταλάβει το λόγο για τον οποίο ένιωθε έτσι μπροστά στο φίλο του. Έβηξε σιγανά και τέλος ξεκίνησε.

«Ξέρεις, είναι κάτι που θέλω να σου πω εδώ και καιρό» άρχισε. «Έχει σχέση με το σχολείο και συγκεκριμένα με ένα κορίτσι για το οποίο σου μίλησα σήμερα κιόλας. Για τη Λυδία».

Ο Μανώλης ένιωθε το λαιμό του να ξεραίνεται. Του φάνηκε μάλιστα πως για λίγο είχε κρατήσει και την αναπνοή του. Μόλις το αντιλήφθηκε ανέπνευσε άπληστα τον αέρα και έσφιξε για δεύτερη φορά τις γροθιές του. «Συνέχισε» τον παρότρυνε αποφασιστικά.

«Μανώλη» συνέχισε εκείνος. «Από τη στιγμή που την είδα... δεν ξέρω. Ένιωσα μέσα μου κάτι όμορφο και ωραίο. Και μόλις την χάνω, νιώθω μια επιθυμία να τη ξαναδώ. Δεν άργησα να καταλάβω πως την είχα ερωτευτεί. Είναι τόσο όμορφη και χαριτωμένη και πραγματικά, δε μπορώ να τη βγάλω από το μυαλό μου. Μέχρι τώρα, δε τόλμησα να το πω σε κανέναν άλλο, διότι νόμιζα πως δε θα με καταλάβαινε κανείς τόσο καλά όσο εσύ, επειδή ξέρω, από παλιά μάλιστα, πως πάντοτε με καταλάβαινες και ήσουν πλάι μου. Με βοηθούσες πάντα και μου έδινες συμβουλές. Έτσι λοιπόν, όπως παλιά που όταν χρειαζόμουν βοήθεια ήσουν πλάι μου, έτσι και τώρα χρειάζομαι τη βοήθειά σου. Λες να της το πω ότι μου αρέσει; Και αν της το πω, με τι τρόπο να της το πω; Μπορείς να μου προτείνεις κάτι;»

Ο Μανώλης έμεινε εξωτερικά ακίνητος και ανέκφραστος από το ξάφνιασμα και το σοκ. Θα έλεγε κανείς πως έμεινε και με ανοιχτό το στόμα. Μέσα του όμως τα πράγματα ήταν εντελώς διαφορετικά. Πάλευε η οργή και η κτητική του στάση απέναντι στη Λυδία με τις όμορφες και γλυκές αναμνήσεις μιας δυνατής παιδικής φιλίας και την ώθηση του από αυτές να βοηθήσει το φίλο του. Προσπαθούσε να σκεφτεί χωρίς αποτέλεσμα πως θα αντιδράσει.

«Λοιπόν;» τον ρώτησε ανυπόμονα ο Αλέξης. «Τι προτείνεις;» Η χαρά ήταν το πρώτο συναίσθημα που διέκρινε κανείς στο πρόσωπό του. Ήταν βέβαια τόσο δύσκολο για τον ίδιο να καταλάβει πόσο αυτή του η έκφραση πονούσε τον Μανώλη.

«Λέω...» άρχισε να λέει σιγά ο Μανώλης, «να της... μιλήσεις» είπε τέλος και έσκυψε το κεφάλι. Είχε γίνει έξαλλος με τα λόγια που είπε και μετάνιωσε και μόνο που τα ξεστόμισε. Άλλωστε, πως θα μπορούσε να ήταν χαρούμενος για μια επιτυχία του φίλου του, όταν ο ίδιος είχε αποτύχει;

«Ω ναι! Αυτό είναι!» αναφώνησε ο Αλέξης και σηκώθηκε από το παγκάκι από τη χαρά του. «Σε ευχαριστώ! Το ήξερα ότι θα με βοηθούσες!» είπε ενθουσιασμένος και τον αγκάλιασε.

Στο πρόσωπο του Μανώλη σχηματίστηκε ένα πικρό χαμόγελο και μηχανικά τον αγκάλιασε και εκείνος.

Και τώρα; Πώς θα μπορούσε να του πει ότι του άρεσε και εκείνου η Λυδία; Γιατί ήταν όλα τόσο μπερδεμένα; Ποτέ δε περίμενε ότι θα του συνέβαινε κάτι τέτοιο. Έτσι ήταν τώρα υποχρεωμένος να κρατήσει το στόμα του κλειστό. Όχι βέβαια πως μετά από αυτό το γεγονός θα κρατούσε απόσταση από τη Λυδία. Άλλωστε, ήταν αδύνατο για αυτόν. Έπειτα, της είχε προτείνει να πάνε μαζί στο σχολείο την επόμενη μέρα. Ίσως βέβαια και εκείνη να τον συμπαθούσε, τουλάχιστον έτσι κατάλαβε μετά τη τυχαία συνάντησή τους. Ο Μανώλης ένιωσε ξαφνικά λίγη ανακούφιση, αλλά όχι για πολύ, διότι μετά του ήρθε άξαφνα στο μυαλό μια άλλη σκέψη. Από όσα είχε καταλάβει, ο Αλέξης θα προσπαθούσε να την εντυπωσιάσει και να την κάνει να τον προσέξει. Τα ίδια ακριβώς σχέδια είχε στο μυαλό του και εκείνος. Τι θα γινόταν όμως, αν όλη αυτή η ιστορία κατέληγε σε μια μάχη μεταξύ δύο τόσο καλών φίλων, με συνέπεια να υπερिशύσει ανάμεσά τους η ψυχρότητα και, πολύ πιθανόν και το μίσος; Αν αποξενώνονταν; Ποτέ δε σκέφτηκε αυτή την εκδοχή ο ίδιος το άσχημο και σκληρό τέλος που θα μπορούσε να έχει η φιλία τους εξαιτίας ενός κοριτσιού.

Τελείως τυχαία, η σκέψη του πήγε σε ένα παρόμοιο γεγονός που έμοιαζε αρκετά με το δικό τους: την ωραία Ελένη της αρχαιότητας, που για αυτή πάλεψαν επί τόσα χρόνια οι Αχαιοί και οι Τρώες υπομονετικά, με κουράγιο, με ηρωισμό. Για μια κοπέλα.

«...αύριο κιόλας. Μανώλη, με ακούς;» τον ρώτησε ο Αλέξης κοιτάζοντας τον παραξενεμένος. Τον σκούντησε απαλά στον ώμο.

Ο Μανώλης καταλαβαίνοντας πως είχε αφαιρεθεί, κούνησε για λίγο το κεφάλι του αποδιώχνοντας τις ατελείωτες και μελαγχολικές σκέψεις του. «Τι είπες;» τον ρώτησε μπερδεμένος.

«Λέω πως θα της μιλήσω αύριο κιόλας» επανέλαβε εκείνος. «Πρέπει να τελειώσω με αυτή την ιστορία. Λοιπόν, θα της μιλήσω αύριο στο σχολείο. Ευχήσου μου καλή επιτυχία»

«Καλή επιτυχία» είπε απλά ο Μανώλης χωρίς να χρωματίσει τη φωνή του.

«Ευχαριστώ. Καλά που με βοήθησες και εσύ» είπε ο Αλέξης διώχνοντας από το πρόσωπό του μια μικρή τούφα από τα καστανά μαλλιά του και σχηματίζοντας στο πρόσωπό του ένα στραβό χαμόγελο. Κοίταξε το ρολόι του. «Είναι εννιά η ώρα. Έχω δώσει ραντεβού με το Μιχάλη και τον Κώστα, εδώ κοντά. Θες μήπως να έρθεις;»

«Εμ... όχι καλύτερα. Άλλωστε είμαι κουρασμένος και γράφουμε αύριο. Θα πάω σπίτι. Άσε που θα φωνάζουν και οι γονείς μου» είπε άκεφα.

«Καλά όπως θες. Καλή επιτυχία αύριο. Καλό βράδυ» του ευχήθηκε εκείνος. Γύρισε να φύγει, μα πήρε το πρόσωπό του μια έκφραση σαν να ξέχασε να πει κάτι. Στράφηκε ξανά προς το μέρος του.

«Και εσύ δεν ήθελες να μου πεις κάτι;» τον ρώτησε.

«Μπα, τελικά δεν ήταν τόσο σημαντικό» του απάντησε.

«Σίγουρα;»

«Ναι, τα λέμε» τον χαιρέτισε.

«Καληνύχτα!» αντιχαιρέτισε και εκείνος.

Ο Μανώλης ανέβηκε στο ποδήλατό του. Γύρισε για λίγο πίσω για να δει το φίλο του και το σταθερό του βήμα με της σιγουριά της επιτυχίας που είχε.

Γύρισε απότομα το κεφάλι του και έφυγε.

12^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

«Πώς;» ρώτησε η Λυδία ξαφνιασμένη και σηκώθηκε από το καναπέ. «Δε... δε...δεν καταλαβαίνω» τραύλισε.

«Και όμως, Λυδία μου» της είπε στοργικά η Ελισάβετ. «Είναι είτε το πιστέψεις, είτε όχι, πάντως για το καλό σου θα σου πρότεινα να αποδεχτείς τη πραγματική σου φύση».

«Μα...πώς μπορεί να συμβαίνει αυτό; Δηλαδή δεν είμαι σαν όλους τους άλλους; Γιατί; Και τώρα τι στο καλό θα πρέπει να κάνω; Να αντιμετωπίσω και τις μάγισσες;» ρώτησε με τα αναπάντητα ερωτήματά της να της φεύγουν σαν χείμαρρος από την αγωνία και το σοκ.

«Ηρέμησε, Λυδία, σε παρακαλώ. Κάθισε και ηρέμησε» την καθησύχασε η θεία της. Τα λόγια της έκρυβαν κατανόηση και στοργή. «Θα σου τα πω όλα, αρκεί να ηρεμήσεις»

Η Λυδία κάθισε ξανά στο καναπέ αργά. Δε μπορούσε να καταλάβει πλέον τίποτα, το μυαλό της είχε θολώσει. Νόμιζε ότι βρισκόταν σε όνειρο, πάνω στο πιο κρίσιμο σημείο ξέροντας πως σε λίγη ώρα θα ξυπνούσε με τη καρδιά της να χτυπά δυνατά. Άλλωστε, όλα αυτά τα γεγονότα δε διέφεραν καθόλου από ένα πραγματικό της όνειρο: η Ελισάβετ να έρχεται αναπάντεχα στο σπίτι τους μετά από τόσα χρόνια απομόνωσης μεταξύ τους, για να της πει πως ότι είναι αστέρι και πως ήταν διαφορετική από τους άλλους, δηλαδή πράγματα εντελώς απίστευτα! Τσίμπησε διακριτικά από πάνω έως κάτω τα χέρια της, μορφάζοντας ελαφρά από το κάθε τσίμπημα και αφήνοντας στο κάθε σημείο μικρές ζάρες στη μπλούζα της, για να δει αν πραγματικά

ονειρευόταν. Άφησε έναν αναστεναγμό εκνευρισμού και απογοήτευσης, μόλις αντιλήφθηκε ότι όλα αυτά τα γεγονότα ήταν πραγματικά.

«Λοιπόν, άκου» ξεκίνησε η θεία της. «Ξέρεις ότι όταν ήσουν μικρή ο πατέρας σου πέθανε, έτσι;»

Εκείνη έγνεψε καταφατικά.

«Δε πέθανε από κάποια αρρώστια η κάτι τέτοιο όπως νόμιζε η μητέρα σου και, προφανώς, και εσύ. Όχι, Λυδία. Τον σκότωσαν οι μάγισσες που σου ανέφερα πριν»

Η Λυδία πήγε κάτι να πει, όμως η εκείνη τη διέκοψε με μία κίνηση του χεριού της.

«Καταλαβαίνω ότι θα αναρωτιέσαι για ποιο λόγο, πίστεψε με. Θες λοιπόν να μάθεις; Επειδή ήταν *ακριβώς ότι είσαι τώρα και εσύ*»

Η Λυδία τα έχασε για άλλη μια φορά. «Δηλαδή θες να πεις ότι ήταν και αυτός αστέρι;»

Η θεία της έγνεψε καταφατικά. «Ναι, γλυκιά μου. Ξέρω ότι είναι δύσκολο να το πιστέψεις, αλλά αυτή είναι η αλήθεια. Δε ξέρω τι είχε πάθει τότε και μου τα είπε όλα. Ήξερε βέβαια ότι είχα αρκετές γνώσεις για αυτά τα θέματα. Και επίσης, αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο είσαι και εσύ αστέρι. Επειδή ήταν και ο πατέρας σου. Αυτό το χάρισμα-ας το πούμε έτσι- είναι σαν να έχεις γαλανά μάτια. Θα μεταφερθεί μόνο σε συγκεκριμένα άτομα από την οικογένειά σου».

«Και... για εμένα; Πως ξέρεις ότι πράγματι είμαι αστέρι; Έχεις αποδείξεις για αυτό;» ρώτησε με ξαφνική περιέργεια.

«Βέβαια. Θυμάμαι τότε που γεννήθηκες σε ένα νοσοκομείο στο Λονδίνο, όπου μένατε. Με είχε καλέσει η μητέρα σου- τότε μιλούσαμε. Είχε σηκωθεί πλέον από το κρεβάτι και σε λίγες μέρες θα έπαιρνε εξιτήριο. Μια μέρα σε κοιτούσαμε που κοιμόσουνα έξω από τον ειδικό χώρο όπου βρισκόσουνα μαζί με τα υπόλοιπα βρέφη. Η μητέρα σου είχε πάει τότε για λίγο αλλού και εγώ έμεινα ακόμη να σε κοιτάζω από το παράθυρο. Και καλά έκανα νομίζω διότι εκείνη τη στιγμή, που έτυχε όλες οι νοσοκόμες να κοιτάνε αλλού και εγώ να είμαι μόνη μου, τότε την είδα: μια λάμψη που κατέβηκε αστραπιαία ως δια μαγείας από το ταβάνι του θαλάμου και που έπεσε κατευθείαν πάνω σου. Έμεινα με το στόμα ανοιχτό. Σκέφτηκα ότι ήσουν πράγματι αστέρι και δεν έπεσα έξω. Οι σκέψεις μου επιβεβαιώθηκαν, όταν κρυφά από τη μητέρα σου, κοίταξα το σβέρκο σου. Πράγματι, στη θέση του βρισκόταν ένα χαραγμένο αστέρι» είπε με συγκίνηση.

Το χέρι της Λυδίας πήγε ασυναίσθητα στο σημείο εκείνο. Για έναν απροσδιόριστο λόγο της ήρθε να κλάψει.

«Μάλιστα» είπε σκεφτικά. «Η μαμά μου δηλαδή, δεν το ξέρει ότι είμαι αστέρι;»

«Όχι, προς το παρόν. Πιστεύω πως είναι καλύτερα να μη το μάθουν πολλοί. Λογικά βέβαια, θα έρθει πιστεύω κάποια στιγμή που θα το μάθει»

«Και τότε θα πρέπει να της πω όλη την αλήθεια» είπε κοιτάζοντας χολωμένη τον τοίχο ίσια απέναντί της.

«Ναι, δε πρέπει να της το κρύψεις» είπε η θεία της. «Τώρα, Λυδία, ο σκοπός σου είναι ο εξής: να νικήσεις τις μάγισσες. Από όσο ξέρω πρέπει να βρίσκονται κοντά στη Μουσθένη»

«Θεία, είσαι με τα καλά σου; Πώς θα μπορούσα εγώ να τις αντιμετωπίσω; Με τι όπλα;»

«Μη βιάζεσαι» Η Ελισάβετ άνοιξε τη τσάντα της και έβγαλε δύο πράγματα: ένα ασημί κολιέ σε σχήμα αστεριού και ένα κουτάκι με μια ασημένια σκόνη. «Σε αυτό το κουτάκι είναι η αστερόσκηνη που σου ανέφερα προηγουμένως» της εξήγησε. «Και αυτό, είναι ένα ιδιαίτερα πολύτιμο όπλο σου. Είναι κάτι το ξεχωριστό, κάτι το οποίο δεν το έχουν τα υπόλοιπα αστέρια, παρά μόνο εσύ. Μέσα σε αυτό το κολιέ, περιέχονται όλες οι ψυχές των αστεριών. Μόλις βρεθείς σε μια δύσκολη κατάσταση, στην οποία θα κάνεις ό, τι χρειαστεί για να επιβιώσεις, μη διστάσεις να το σπάσεις. Η βοήθειά του είναι πολύτιμη. Μου το έδωσε ο πατέρας σου πριν πεθάνει, για σένα. Να τα φυλάς και τα δύο κάπου καλά. Γενικά, να φυλάγεις και να τα έχεις όσο το δυνατό μπορείς περισσότερο μαζί σου. Α, και κάτι ακόμα. Αν τύχει καμιά φορά να βρεθείς σε δίλημμα, ή δεν είσαι σίγουρη για κάτι, άκου τη καρδιά και το ένστικτό σου. Να ξέρεις πως αυτό που θα σου ψιθυρίσουν στο μυαλό σου, θα είναι και το σωστό. Επίσης, μπορείς να ζητήσεις και τη βοήθεια της Σελήνης».

«Μα, πως θα το κάνω αυτό;» ρώτησε εκείνη μπερδεμένη.

«Να ακούς τη καρδιά σου και θα βρεις λύση σε ό, τι ψάχνεις» της απάντησε απλά η Ελισάβετ συμβουλεύοντας τη. Άφησε έναν αναστεναγμό και χαμογέλασε. «Νομίζω πως ήρθε η ώρα να πηγαίνω. Καλύτερα να μη μάθει η μητέρα σου πως μιλήσαμε για αυτά τα θέματα και γενικά πως ήρθα».

«Μα, γιατί; Γιατί επιτέλους δεν κάθεται να της τα εξηγήσεις; Να μάθει την αλήθεια; Δε μου αρέσει, όπως και να 'χει να ζω στα κρυφά και να φοβάμαι μην με ανακαλύψουν»

«Δεν της το εξηγώ, διότι απλούστατα δεν πρόκειται να καταλάβει. Πίστεψε με. Τζάμπα θα σπαταλούσα το χρόνο μου. Και άλλωστε, το έχω ξανακάνει στο παρελθόν και δεν με άκουσε. Πολλές φορές, βέβαια, πρέπει να αφήνουμε κάποιον να πιστεύει αυτό που πιστεύει. Μπορεί ο δικός του τρόπος να βλέπει τα πράγματα να του φαίνεται πιο απλός και κατανοητός. Μπορεί ακόμα να ωφελήσει και τους γύρω του». Της έπιασε στοργικά το χέρι, κάνοντας τη να νιώσει ένα γλυκό μούδιασμα στη ραχοκοκαλιά της. «Είμαι σίγουρη ότι θα τα καταφέρεις. Αν έχεις κάποια άλλη απορία, πάρε με τηλέφωνο. Μέχρι να έρθει η κρίσιμη ώρα βέβαια, πιστεύω να τα ξαναπούμε»

«Ποια είναι η κρίσιμη ώρα;» ρώτησε η Λυδία με περιέργεια. «Τι εννοείς;»

«Ξέρεις εσύ» της απάντησε εκείνη με νόημα. «Καληνύχτα Λυδία μου και καλή τύχη!»

«Καληνύχτα, θεία» τη χαιρέτισε και τη συνόδευσε ως τη πόρτα. Περίμενε να ανέβει το ασανσέρ παίρνοντας τη θεία της και έκλεισε σιγά τη πόρτα.

Πήγε ξανά στο σαλόνι και κοίταξε τα δύο φυλαχτά. 'Η κρίσιμη ώρα... τι να εννοούσε άραγε; Τα μάτια της κόντεψαν να βγουν από τις κόγχες τους, μόλις συνειδητοποίησε τι ακριβώς εννοούσε η θεία της. Εννοούσε τη στιγμή που θα αντιμετώπιζε τις μάγισσες. Ωστε λοιπόν, ήταν τόσο σίγουρη για αυτήν. Η Ελισάβετ πρέπει να πίστευε πως η ανιψιά της θα έβγαινε νικήτρια από όλη την ιστορία. Παρόλο που στη Λυδία όλο αυτό το σκηνικό της φαινόταν κάπως παράλογο και είχε αποφασίσει αρχικά να γυρίσει τη πλάτη στη θεία της, σύντομα κατάλαβε πως έπρεπε να αποδεχτεί τη μοίρα της και το ρόλο που

είχε σε αυτή την υπόθεση. 'Σύμφωνα με τα λεγόμενα της θείας μου, τα οποία όπως κατάλαβα είναι πέρα για πέρα αληθινά' συλλογιζόταν 'δε μου μένουν και πολλές επιλογές. Αν της γυρίσω τη πλάτη, αργά ή γρήγορα οι μάγισσες θα με ανακαλύψουν και...' Πάνω σε αυτή τη σκέψη, όλο το κορμί της μούδιασε. 'Άρα το μόνο που μου μένει να κάνω είναι να τις αντιμετωπίσω. Και αυτό θα κάνω' ορκίστηκε αποφασιστικά. 'Θα εκδικηθώ για τα υπόλοιπα αστέρια! Θα τα καταφέρω... αν είναι μαζί μου και η Σελήνη'.

Απροσδόκητα, εκείνη τη στιγμή η λάμψη του ασημένιου κολιέ πάνω στο τραπέζι, άρχισε να μεγαλώνει σε βαθμό που τη τύφλωσε και αναγκάστηκε να πάρει μάτια της από πάνω του. Ύστερα από ένα λεπτό η λάμψη του μειώθηκε σταδιακά και επανήλθε στην αρχική του κατάσταση. Η Λυδία το έκλαβε αυτό ως τη θετική απάντηση της Σελήνης στην αμφιβολία της. Πήρε το κολιέ και το κουτάκι με την αστερόσκηνη και τα έκρυψε στο πρώτο συρτάρι του κομοδίνου της με ένα νευρικό χαμόγελο. Είχε έρθει πλέον ο καιρός να ακολουθήσει το πεπρωμένο της.

13^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Η παραλία της Θεσσαλονίκης. Σε αυτή τη περιοχή επικρατεί η αντίθεση της φύσης και των ανθρώπινων επιτευγμάτων. Από τη μία η σκούρα από τη νύχτα θάλασσα να κυματίζει μελαγχολικά και να σκάει απαλά στην ακτή και από την άλλη τα αυτοκίνητα, ως συνήθως πολλά, να τρέχουν, άλλα βιαστικά και γρήγορα και άλλα σιγανά και χαλαρά.

Εκεί, στην ακτή κοντά, καθόταν και ο Μανώλης, προσπαθώντας να βάλει σε τάξη τις σκέψεις του. Αναρωτιόταν ποιο θα ήταν τελικά το τέλος της ιστορίας του, σε σχέση πάντα με τη Λυδία. Από τη μια αν έκανε πίσω, δε θα συνέβαινε τίποτα με τον Αλέξη, όλα θα ήταν μέλι γάλα. Από την άλλη όμως, ήταν σίγουρος πως θα ήταν δύσκολο να ξεχάσει τη Λυδία τόσο εύκολα.

Αν συγκεντρωνόταν στα μαθήματα; Οι γονείς του εδώ και καιρό του έλεγαν να προσέχει ιδιαίτερα στα μαθήματα που τον ενδιαφέρουν και έτσι, όταν θα πετύχαινε το στόχο του, να γίνει δηλαδή καθηγητής χημείας, θα είχε όλο το χρόνο να ασχοληθεί με τέτοιου είδους θέματα. Μήπως να το εφάρμοζε; Είχε ήδη αρχίσει να το σκέφτεται σοβαρά.

Ξάφνου, άκουσε μια βαριά, αλλά ευγενική φωνή πίσω του.

«Μανώλη;» ρώτησε ο κάτοχος της φωνής.

Ο Μανώλης γύρισε πίσω ελαφρά ξαφνιασμένος. Ανακουφίστηκε μόλις είδε το πατέρα του με το κομψό και προσεχές ντύσιμό του ως δικηγόρος. Φορούσε ένα σκούρο μπλε σακάκι με άσπρο πουκάμισο και ριγωτή γραβάτα από κάτω και παντελόνι με τσάκιση.

«Γεια σου, μπαμπά!» τον χαιρέτισε με ένα χαμόγελο, για να με καταλάβει ο πατέρας του τις προηγούμενες σκέψεις του.

«Γεια σου, Μανώλη. Μα τι κάνεις εδώ τέτοια ώρα; Βγήκες μάλλον για να χαλαρώσεις, σωστά;»

«Ναι, περίπου. Είχα πολύ διάβασμα, γι' αυτό. Εσύ πώς από δω; Μόλις σχόλασες;»

«Ναι, και επειδή πόνεσε λίγο το κεφάλι μου από όλες αυτές τις υποθέσεις- μάλιστα, αυτό τον καιρό έχω μια πολύ δύσκολη υπόθεση- είπα να έρθω κατά εδώ, για να με φυσήξει λίγο ο καθαρός αέρας. Τι λες, πάμε μια βόλτα;» του πρότεινε.

«Πάμε» συμφώνησε εκείνος. Η συντροφιά του πατέρα του ήταν κάπως παρηγορητική και έτσι προτίμησε να ξεχάσει για λίγο το θέμα της Λυδίας και να απολαύσει τη μαγεία των κυμάτων της θάλασσας, συντροφιά με το πατέρα του.

Άρχισαν λοιπόν να περπατάνε. Ο Μανώλης προσπάθησε να βρει κάποιο θέμα να συζητήσει με τον πατέρα του, αλλά αφού μετά από πολλή ώρα κατάλαβε πως άδικα έψαχνε τα παράτησε και άρχισε να κοιτά αδιάφορα, πότε τη θάλασσα στα αριστερά του και πότε τις πολυκατοικίες και τα αυτοκίνητα δεξιά του. Αν και λίγο βαριόταν, προσπαθούσε να το κρύψει. Έβαλε χαλαρά τα χέρια στις τσέπες και ξαφνικά έπιασε κάτι το οποίο ήταν σκληρό και κρύο στην αφή. Ήταν το κινητό του. Το έβγαλε από τη τσέπη του και άναψε την οθόνη για να δει την ώρα. Ήταν εννιά και τέταρτο.

Σκέφτηκε για μια στιγμή να στείλει κάποιο μήνυμα στη Λυδία, αλλά απέρριψε γρήγορα την ιδέα αυτή, διότι βρισκόταν δίπλα του ο πατέρας του και, επίσης, δεν ήξερε τι να της γράψει. Με έναν αναστεναγμό, έβαλε το κινητό πίσω στη τσέπη του.

Τελικά, τη σιωπή αποφάσισε να τη σπάσει ο πατέρας του.

«Λοιπόν;» τον ρώτησε με μια φιλική έκφραση στο πρόσωπό του, χαρακτηριστική στη συνομιλία πατέρα-γιου, «πώς πηγαίνουν τα μαθήματά σου; Γράφετε κάτι αύριο;»

«Ναι, Αρχαία» απάντησε σύντομα εκείνος και κοίταξε μελαγχολικά κατά τη θάλασσα. Εντελώς αναπάντεχα, ο ήχος των κυμάτων, τον χαλάρωσε και ευχήθηκε από μέσα του να μπορούσε να ξαπλώσει εκεί κοντά για να του κρατούν συντροφιά.

«Α, ωραία. Καλή επιτυχία τότε!» του ευχήθηκε ο πατέρας του, επαναφέροντας τον στη πραγματικότητα.

«Ε, ευχαριστώ» είπε βιαστικά.

«Μα τι έχεις; Φαίνεσαι στεναχωρημένος ή είναι η ιδέα μου;» τον ρώτησε παρατηρώντας εδώ και ώρα την έκφραση που είχε το πρόσωπό του.

«Όχι» απάντησε απότομα εκείνος. «Απλά είμαι κουρασμένος Δεν έχω τίποτα!». Τώρα φαινόταν θιγμένος.

«Εντάξει, Μανώλη, ηρέμησε! Μια ερώτηση σου έκανα μόνο. Το ξέρεις ότι τελευταία έχεις γίνει πολύ απότομος; Θα σου συνιστούσα να περιορίσεις λίγο τις εντάσεις σου! Τι φταίει μπορείς να μου πεις;» ύψωσε ελαφρά τη φωνή του.

«Συγγνώμη, δεν είναι τίποτα» μαλάκωσε κάπως, «Απλά είναι τα διαγωνίσματα που έχουμε αυτή τη περίοδο. «Ξέρεις, έχω άγχος».

«Είσαι σίγουρος; Δε πιστεύω να έχει σχέση με κάτι άλλο».

«Με τι δηλαδή;»

«Ε, ξέρεις εσύ τώρα. Με κορίτσια ή κάτι τέτοιο»

«Έλα βρε μπαμπά! Τίποτα τέτοιο δε συμβαίνει»

«Επειδή σε ξέρω γι' αυτό το λέω. Καταλαβαίνεις τώρα πως είναι αυτά και ιδιαίτερα σε αυτή την ηλικία».

«Ναι, μα εγώ δεν έχω σχέση με αυτά τα θέματα. Τι εννοούσες όμως όταν είπες 'επειδή σε ξέρω';»

«Χαχα, πλάκα σου έκανα. Γενικά γι' αυτό το θέμα έχω εμπιστοσύνη σε εσένα, μην ανησυχείς. Άλλωστε νομίζω πως αν κάτι τέτοιο συμβεί, θα με ενημερώσεις, σωστά;»

«Ναι, πράγματι». Σε όλη αυτή τη συζήτηση ο Μανώλης είχε την αίσθηση ότι ο μπαμπάς του θα τον ανακάλυπτε, όμως ευτυχώς τη γλίτωσε. Τέντωσε το σώμα του προς τα πίσω σε ένδειξη κούρασης.

Σταμάτησαν έξω από μια πολυκατοικία, όμως ο Μανώλης δεν κατάλαβε ότι ήταν η πολυκατοικία του. Το κατάλαβε όταν άκουσε τη φωνή του πατέρα του.

«Μανώλη» του είπε. «Φτάσαμε».

Ξύπνησε την άλλη μέρα με μερικές ακτίνες ήλιου να διαπερνούν την κουρτίνα του δωματίου και να τον χτυπάνε απευθείας στο πρόσωπο. Σηκώθηκε αργά από το κρεβάτι και άρχισε να ετοιμάζεται για το σχολείο. Ανυπομονούσε να έρθει η ώρα που θα συναντούσε τη Λυδία, όμως δαγκώθηκε στην ανάμνηση του προηγούμενου περιστατικού. Τι θα ακολουθούσε σήμερα άραγε;

Αφού έφαγε πρωινό, και χαιρέτισε με ένα νεύμα τους γονείς του, κατέβηκε για να συναντήσει τη Λυδία. Σκέφτηκε πως λογικά, θα έπρεπε να την περιμένει για ένα διάστημα και τότε ευχήθηκε να μην αργούσε να κατεβεί.

Απροσδόκητα, μόλις βγήκε από τη πολυκατοικία και ήταν έτοιμος να πάει να τη συναντήσει, εκείνη τον περίμενε λίγο πιο πέρα από το σπίτι! Πραγματικά, δεν το περίμενε.

Η Λυδία τον χαιρέτισε φιλικά με μια κίνηση του χεριού της. Του χαμογέλασε.

«Καλημέρα!» τη χαιρέτισε ο Μανώλης.

«Καλημέρα, Μανώλη!» τον χαιρέτισε και εκείνη με τη σειρά της.

«Τι κάνεις;» τη ρώτησε.

«Μια χαρά, ως συνήθως. Εσύ;»

«Και εγώ μια χαρά» απάντησε.

Πήγε κοντά της και ξεκινήσανε. Ένωθε πολύ ωραία κοντά της, όμως δεν ήξερε τι να της πει. Ξεκίνησε από τα μαθήματα.

«Γράφετε κάτι σήμερα;» τη ρώτησε.

«Ευτυχώς, όχι» απάντησε εκείνη χαρούμενα, βάζοντας πίσω από το αυτί της μια τούφα κατάμαυρα, στιλπνά μαλλιά τα οποία ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με το κατάλευκο δέρμα της. «Εσύ;».

«Ναι, αρχαία. Και το κακό είναι πως είναι δύσκολα. Έχω και λίγο άγχος»

«Ποια ώρα γράφετε;»

«Τη πέμπτη. Θα προσπαθήσω βέβαια να ξαναδιαβάσω και στο διάλειμμα»

«Αν θες, μπορώ να σε βοηθήσω. Στα φιλολογικά είμαι καλή» προσφέρθηκε εκείνη.

«Αν γίνεται, τότε εντάξει. Θα το ήθελα, απλά φοβάμαι μη σε βάλω σε κόπο»

«Μα γιατί το λες αυτό; Ευχαρίστως μπορώ να σε βοηθήσω. Απλά πες μου πότε».

«Καλά» υποχώρησε. «Τότε, όταν χρειαστώ βοήθεια θα σου πω» είπε τελειώνοντας έτσι τη κουβέντα τους.

Φτάσανε έξω από την αυλή του σχολείου ακριβώς την ώρα που χτύπησε το κουδούνι. Ξάφνου, ενώ η Λυδία όλη αυτή την ώρα είχε τα χέρια στις τσέπες του μπουφάν της, της έπεσε κατά λάθος ένα μικρό και αδιαφανές κουτάκι. Ο Μανώλης κοίταξε το κουτάκι εξεταστικά, σαν να προσπαθούσε να μαντέψει το περιεχόμενό του. Πριν προλάβει όμως να το δει καλά, η Λυδία έσκυψε και το έπιασε αστραπιαία, βάζοντας το πίσω στη τσέπη της. Μόλις σηκώθηκε, ο Μανώλης παρατήρησε πως το πρόσωπό της είχε πάρει μια σοβαρή έκφραση, σαν να ήθελε να μιλήσει για κάτι πολύ σημαντικό.

«Πρέπει να πηγαίνω. Τα λέμε» είπε μηχανικά και έφυγε τρέχοντας, με τα μαύρα μαλλιά της να ανεμίζουν σε κάθε της κίνηση.

Ο Μανώλης κάθισε για λίγο ακίνητος. Προσπαθούσε να συνειδητοποιήσει όλη την προηγούμενη σκηνή, μα δεν μπορούσε. Το μόνο που *μπόρεσε* να καταλάβει ήταν το ότι αυτό το κουτάκι έπρεπε να περιέχει κάτι πολύ σημαντικό, εφόσον προσπαθούσε να το κρύψει από το βλέμμα του. «Κάτι κρύβει αυτό το κορίτσι» είπε σιγανά. «και ελπίζω κάποια μέρα να βρω αυτό το *κάτι*».

Το πόσο μεγάλη ανακούφιση είχε νιώσει η Λυδία μετά από αυτό το συμβάν, δε μπορούσε ούτε η ίδια να το προσδιορίσει. Είχε κάνει μια προσπάθεια να κρύψει το κουτάκι με την αστερόσκηνη από το Μανώλη και το πέτυχε έστω και προσωρινά. Από την έκφρασή του αντιλήφθηκε όμως πως κάτι είχε ψιλιαστεί. Ήταν έξυπνος, και αν δε πρόσεχε, θα τα μάθαινε όλα.

Πήρε βαθιά ανάσα και ανέβηκε τις σκάλες για τη τάξη της.

14^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Στο δάσος κοντά στο παραδοσιακό χωριό της Μουσθένης επικρατούσε μια ειρηνική σιωπή. Το μόνο που ακουγόταν ήταν τα χαρούμενα τιτιβίσματα των πουλιών καλωσορίζοντας τη καινούρια μέρα. Ανάμεσα από μερικά κλαδιά των δέντρων εισχωρούσαν μερικές ακτίνες του ήλιου. Ήταν τόσο όμορφα. Λες και θα μπορούσε να πάει κανείς εκεί και να ξεχάσει απευθείας όλα του τα προβλήματα.

Εκεί όμως κατοικούσαν και οι τρεις μάγισσες, κοντά σε ένα ρυάκι, για να έχουν πρόσβαση σε καθαρό νερό. Μένανε σε ένα μικρό μα περιποιημένο σπίτι φτιαγμένο από πέτρα, με ξύλινα κουφώματα και μια κεραμιδένια σκεπή. Ξυπνούσαν κάθε μέρα νωρίς το πρωί και περνούσαν τη μέρα τους πότε κάνοντας τις δουλειές του σπιτιού και πότε κάνοντας καμιά βόλτα στο δάσος. Φυσικά, άλλη μια απασχόλησή τους ήταν να παρατηρούν αν έπεσε κάποιο αστέρι, όμως τελευταία είχαν καιρό να το ελέγξουν. Μπορεί να ακούγεται

περίεργο, αλλά και οι τρεις τους ήταν νέες και όμορφες σε αντίθεση με τις κλασικές μάγισσες των περισσότερων παραμυθιών.

Η Πολεμόχαρη βρισκόταν λίγα μέτρα μακριά από το σπίτι κουβαλώντας ένα μικρό ξύλινο καλάθι στο ένα χέρι της και έψαχνε για συγκεκριμένα βότανα ειδικά για ζεστό ρόφημα.

Η Πολεμόχαρη δε ταίριαζε καθόλου με τις άλλες δύο αδερφές της. Ήταν από πάντα ήσυχη, χαμηλών τόνων και πρόθυμη να βοηθήσει τους πάντες, όλους όσους την είχαν ανάγκη. Δε μισούσε κανέναν εκτός από τις αδερφές της και το όνομά της, το οποίο θεωρούσε πως δεν της ταίριαζε καθόλου, άλλωστε δε ταίριαζε και με το χαρακτήρα της. Δυστυχώς, δεν είχε μαγικές ικανότητες όπως οι αδερφές της. Ακόμη, δε της άρεσε καθόλου να βασανίζει αστέρια, κάτι το οποίο ήταν η αγαπημένη ασχολία των αδερφών της. Ήταν όμως αναγκασμένη να συμμετέχει παρά τη θέλησή της, επειδή οι αδερφές της θα την υποβάθμιζαν και στη χειρότερη περίπτωση, θα την έδιωχναν και από το σπίτι. Τη μεταχειρίζονταν και την είχαν σαν δούλα τους χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τους ότι ήταν και εκείνη μάγισσα, παρόλο που χρησιμοποιούσε τις δυνάμεις της μόνο όταν ήταν ανάγκη και για καλό σκοπό. Σκέφτηκε πολλές φορές να σταματήσει τις αδερφές της από το να βασανίζουν αστέρια, να τους πει πως δεν έχουν το δικαίωμα να το κάνουν, να βάλει ένα τέλος σε αυτή τη κατάσταση. Όμως πάντα το ανέβαλλε, σκεπτόμενη την αντίδρασή τους.

Έσπρωξε τα κόκκινα, πλούσια μαλλιά της πίσω και άφησε έναν αναστεναγμό εξάντλησης. Είχε ήδη μαζέψει αρκετά βότανα και έτσι κατευθύνθηκε προς το σπίτι. Θα ευχόταν με μεγάλη της ευχαρίστηση να μην είχε τελειώσει ποτέ το μάζεμα, διότι δεν είχε καμία απολύτως διάθεση να υποστεί για χιλιοστή φορά τη καταπιεστική συμπεριφορά των αδερφών της. Όμως ήξερε πως δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά.

Καθώς έφτανε στο σπίτι, διέκρινε στην είσοδο μια σιλουέτα. Ήταν της αδερφής της, της Δεινώς, η οποία καθόταν με σταυρωμένα χέρια, κοιτώντας τη με επικριτικό ύφος.

«Καιρός ήταν να έρθεις, Πολεμόχαρη» της είπε. «Τι έκανες τέλος πάντων τόση ώρα; Καθόσουνα και τεμπέλιαζες κοιτώντας το δάσος; Εμάς δεν μας σκέφτεσαι; Έλα γρήγορα για το τσάι» είπε τέλος και μπήκε βιαστικά μέσα.

Εκείνη αγνοώντας την, δεν είπε κουβέντα. Αντίθετα, τίναξε λίγα χορταράκια από το καφέ φόρεμά της, κάρφωσε τα πράσινα μάτια της αποφασιστικά στην είσοδο και μπήκε αργά μέσα.

Μόλις μπήκε μέσα, άκουσε από τη Πεφρηδώ κάτι που πραγματικά, θα ευχόταν με όλη της την καρδιά να μην είχε ακούσει.

«Νομίζω πως έχω εντοπίσει άλλο ένα αστέρι. Δεν είναι τέλειο;» ρώτησε τη Δεινώ με ένα πονηρό χαμόγελο.

«Μακάβρια τέλειο» είπε σιγανά η Πολεμόχαρη όσο ετοίμαζε το τσάι. Δε μπορούσε να το πιστέψει πως οι αδερφές της έστρεψαν τώρα τα βέλη του μίσους τους σε άλλο ένα αθώο παιδί, αγόρι ή κορίτσι.

«Είπες κάτι;» τη ρώτησαν απότομα.

«Όχι, ετοιμάζω το τσάι» είπε χωρίς δισταγμό.

«Ακούγεται τέλειο, πράγματι» αποκρίθηκε η Δεινώ. «Ξέρεις περίπου πού βρίσκεται;»

«Δεν είναι στο δάσος. Είναι μακριά. Στη Θεσσαλονίκη. Και είναι αρκετά δύσκολο να πάμε ως εκεί. Αν κάτι μου λέει πως θα έρθει εδώ. Σε λίγο καιρό»
«Ωραία. Τότε δεν έχουμε να κάνουμε κάτι άλλο από το να περιμένουμε».

‘Είναι ασφαλής’ σκέφτηκε η Πολεμόχαρη ανακουφισμένη. ‘Προς το παρόν είναι ασφαλής. Όμως δε πρέπει να κάτσω άπραγη. Πρέπει να το αποτρέψω. Να ματαιώσω τα σχέδιά τους, αρκεί να παρακολουθώ για το πότε θα έρθει... πριν είναι πολύ αργά’.

15^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Φάνηκε αρκετά δύσκολο στο Μανώλη να εξηγήσει το πώς πέρασαν τόσοι μήνες από την αρχή του σχολείου έως τώρα που είναι καλοκαίρι. Η έννοια των εξετάσεων που κάνει τα περισσότερα παιδιά να αγχώνονται και να ιδρώνουν είχε γίνει πια παρελθόν. Τώρα ήταν πλέον Ιούλιος. Ο Μανώλης δεν δυσκολεύτηκε ιδιαίτερα στις εξετάσεις, άλλωστε ήταν καλά διαβασμένος, και οι βαθμοί του ήταν αρκετά καλοί.

‘Έτσι, άρχισε σιγά-σιγά το καλοκαίρι φέρνοντας μαζί τα παγωτά, τη θάλασσα, τα ξενύχτια στις παραλίες γύρω από μια φωτιά. Φυσικά, αναφερόμαστε στις παραθαλάσσιες περιοχές έξω από τη Θεσσαλονίκη.

Μια μέρα, χωρίς να το περιμένει, έλαβε άλλο ένα γράμμα από το φίλο του τον Νίκο από την Αγγλία. Τα νέα του ήταν θετικά. Θα ερχόταν για όλο τον Ιούλιο στην Ελλάδα, μιας και άρχισε η οικογένειά του να ευημερεί οικονομικά. Θα πήγαιναν κυρίως στο εξοχικό τους στη Μουσθένη, μα θα ερχόταν και στη Θεσσαλονίκη. Τον προσκάλεσε μάλιστα όποτε ήταν δυνατό να τον επισκεφθεί, σε περίπτωση που δε θα μπορούσε να πάει εκείνος. Η χαρά του δεν περιγράφονταν. Χωρίς να περιμένει στιγμή, άρχισε να του γράφει τα δικά του νέα.

Όσο όμως τον ευχαρίστησε το γράμμα του φίλου του, άλλο τόσο τον βασάνιζε το επεισόδιο με τον Αλέξη. Μάλιστα, σήμερα τον πληροφόρησε πως από βδομάδα θα έκανε το πρώτο του βήμα για να πλησιάσει τη Λυδία. Και αυτό τον ανησυχούσε. Σκέφτηκε πως δεν έπρεπε να μείνει αδρανής- έπρεπε να τη κάνει να αισθάνεται ωραία μαζί του. Μέχρι τώρα, αυτή ήταν η πρώτη του προσπάθεια να εντυπωσιάσει μια κοπέλα.

Πάντως, τη τελευταία φορά που συναντήθηκαν, από την έκφραση του προσώπου της κατάλαβε ότι της άρεσε η συντροφιά του. Άραγε να τον έβλεπε απλά σαν φίλο; Η αλήθεια ήταν πως τώρα γνωρίστηκαν... αλλά αν της έκανε καλύτερη εντύπωση ο Αλέξης; Ήταν τόσο μπερδεμένος. Σκέφτηκε πολλές φορές να ανοίξει τη καρδιά του στο φίλο του, να του εκμυστηρευτεί τις σκέψεις του και τι ένιωθε για αυτή τη κοπέλα. Όμως φοβόταν την αντίδρασή του.

‘Έτσι, όλη τη μέρα ήταν νευρικός και αυτό είχε ως αποτέλεσμα να δέχεται τα παράξενα και ανήσυχα βλέμματα των γονιών του. Η μητέρα του μάλιστα, δεν δίστασε να τον ρωτήσει αν ήταν καλά.

«Ναι, φυσικά, είμαι μια χαρά» απάντησε εκείνος προσπαθώντας να δείχνει άνεση. «Απλά σκέφτομαι κάτι».

«Αν θες πάντως τη βοήθειά μου σε κάτι μπορείς να με ρωτήσεις» του είπε με ένα χαμόγελο και πήγε στη κουζίνα αφήνοντας τον μόνο του στο δωμάτιό του.

Και τότε του ήρθε η ιδέα να τηλεφωνήσει στη Λυδία. Δε θα καθόταν με σταυρωμένα χέρια. Επί ένα τέταρτο σκεφτόταν τι να της προτείνει να κάνουν. Από το μυαλό του πέρασαν όλοι οι ιδανικοί αλλά και ακριβοί προορισμοί για να διασκεδάσει κανείς στη πόλη, τέλος όμως αναλογιζόμενος ότι το χαρτζιλίκι του ολοένα και λιγόστευε και ότι η Λυδία ήταν τύπος της απλής και καλής διασκέδασης, αποφάσισε να τη πάει μια βόλτα στη παραλία.

Τράβηξε τη κουρτίνα του δωματίου του και κοίταξε έξω από το παράθυρο τον ουρανό. Είχε αρχίσει να σουρουπώνει. Ήταν η κατάλληλη ώρα για περπάτημα.

Πάτησε το κωδικό στο κινητό του και η οθόνη άναψε. Ένωσε άβολα μόλις είδε την εικόνα που είχε βάλει για φόντο. Η φωτογραφία απεικόνιζε τον ίδιο με τον Αλέξη να αγκαλιάζονται φιλικά, ενώ από πίσω τους δέσποζε το Κολοσσαίο, από τη τελευταία τους σχολική εκδρομή στην Ιταλία με το λύκειο. Πόσο ωραία είχαν περάσει... Προσπάθησε με βαριά καρδιά να την αγνοήσει και πήγε στις επαφές του. Μόλις βρήκε το όνομά της ένωσε ένα μικρό τσίμπημα στη καρδιά. Πάτησε αργά το πλήκτρο κλήσης, ελπίζοντας ότι θα πήγαιναν όλα καλά.

Μετά από τρία χτυπήματα το σήκωσε.

«Παρακαλώ;» ρώτησε.

«Γεια σου, Λυδία. Εγώ είμαι, ο Μανώλης»

«Α, γεια σου, Μανώλη». Εδώ φάνηκε χαρούμενη που τον άκουσε.

«Σε πήρα για να σε ρωτήσω αν θα ήθελες να πάμε μια βόλτα στη παραλία. Τι λες;».

Ακολούθησαν λίγες στιγμές σιωπής καθώς η κοπέλα σκεφτόταν την απάντησή της.

«Εμ... εντάξει!» απάντησε τελικά.

«Θες να περάσω να σε πάρω κατά τις οκτώ; Τώρα είναι...», κοίταξε το ρολόι του, «... εφτά και μισή».

«Ναι, εντάξει, θα περιμένω. Αντίο!» τον αποχαιρέτισε.

«Αντίο» είπε και εκείνος και το έκλεισε ενθουσιασμένος με την επιτυχία της πρότασής του.

Μετά από λίγη ώρα ήταν ήδη στη παραλία και περπατούσαν. Ένωσαν ωραία ο ένας με τον άλλον, αλλά προτίμησαν να μη το δείξουν. Ο Μανώλης σκεφτόταν να της ανοίξει τη καρδιά του, μόνο που δεν ήξερε πώς να αρχίσει. Τελικά, αποφάσισε να ξεκινήσει ρωτώντας για εκείνη.

«Αλήθεια, έχεις αγαπήσει ποτέ κάποιον; Εννοώ πραγματικά. Να θες όλη τη μέρα να είσαι μαζί του».

Η Λυδία φάνηκε να μην την περίμενε αυτή την ερώτηση. Κοκκίνισε.

«Ομολογώ πως όχι» απάντησε τελικά. «Είχα αρκετούς φίλους, όμως ποτέ δεν έφτασα στο σημείο να αγαπήσω κάποιον τόσο πολύ. Θεωρώ ότι είναι

και λίγο νωρίς. Πρέπει να ασχοληθώ με τις σπουδές μου. Η μαμά μου είναι πολύ αυστηρή σε τέτοιου είδους θέματα»

«Και στην Αγγλία; Πως δείχνει κάποιος ότι του αρέσει κάποιο άτομο;»

«Είναι πολύ εύκολο. Απλά τον πλησιάζει και του το λέει απλά και γρήγορα»

«Αν στο έκανε κάποιος εδώ τι θα του έλεγες;»

«Εξαρτάται. Πρώτον, θα πρέπει αν μου κάνει καλή εντύπωση, όπως θέλουν όλα ή τα περισσότερα κορίτσια. Κάποιες αγαπούν μόνο και μόνο από συμφέρον»

«Και δεύτερον;» ρώτησε ανυπόμονα.

«Δεύτερον, εδώ δεν είμαστε στο Λονδίνο. Είμαστε στη Θεσσαλονίκη. Εδώ ο καθένας εκφράζει το ενδιαφέρον του αλλιώς» είπε εκείνη και του χαμογέλασε.

Ο Μανώλης ανασήκωσε τα φρύδια του σε ένδειξη έκπληξης και αποδοκιμασίας ταυτόχρονα.

«Α, εσύ είσαι καλή!» της είπε.

Εκείνη γέλασε με ένα υπέροχο, γάργαρο γέλιο. Ένιωσε μια ακατανίκητη δύναμη να της μιλήσει.

«Αλήθεια, γιατί με ρωτάς;» τον ρώτησε πριν προλάβει εκείνος να αρχίσει. «Μήπως θες να μου πεις κάτι;»

Δίστασε. Δεν ήξερε τι να απαντήσει. Μετά από λίγη ώρα σκέφτηκε επιτέλους να της μιλήσει. Δεν έπρεπε να χρονοτριβεί.

«Κοίτα, η αλήθεια είναι πως θέλω να σου μιλήσω για κάτι» της είπε σιγά.

«Λοιπόν; Για ποιο πράγμα;»

Όσο έβλεπε όμως εκείνος τη φιλική έκφραση του προσώπου της, τόσο πιο πολύ αγχωνόταν. Τελικά αποφάσισε να ξεκινήσει.

«Λυδία, από την ημέρα που σε πρωτοείδα μου έκανες μεγάλη εντύπωση. Καταλαβαίνεις, πιστεύω. Κατανοώ όλα όσα μου είπες πριν για τις σπουδές σου, όμως δεν μπορώ να στο κρύψω. Μου *αρέσεις*, Λυδία. Ξέρω, ίσως σου φανεί περίεργο, ίσως και να με απορρίψεις. Σε αυτή τη περίπτωση τότε θα σου πρότεινα να είμαστε καλοί φίλοι»

Η Λυδία είχε πλέον μπερδευτεί για τα καλά. Δεν ήξερε τι να πει, τι να απαντήσει. Οι λέξεις σχημάτιζαν μια μπερδεμένη μάζα στο μυαλό της. Ένιωθε σαν να είχε ξυπνήσει από μια λήθη. Φοβόταν μήπως πει κάτι άσχημο, κάτι που θα στεναχωρήσει τον Μανώλη. Δεν ήξερε αν της άρεσε πραγματικά ο Μανώλης-σαν φίλος, ναι. Την έκανε να αισθάνεται άνετα μαζί του. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά και ένιωσε τα χέρια της να ιδρώνουν, αλλά μετά από λίγη ώρα είχε πάρει πλέον την απόφασή της.

«Άκουσε, Μανώλη» άρχισε η κοπέλα, «η αλήθεια είναι πως περνάω ωραία μαζί σου, είσαι ο καλύτερός μου φίλος και με έκανες να δω με άλλο μάτι την Ελλάδα, με έκανες να μη νιώσω τόσο ξένη όσο θεωρούσα τον εαυτό μου. Έπρεπε κάποια στιγμή να σου το πω. Όμως πραγματικά, δεν είμαι ακόμη σίγουρη αν θα ήθελα να δω αυτή τη πλευρά του νομίσματος. Χρειάζομαι λίγο χρόνο να το σκεφτώ, γι' αυτό δε θα ήθελα να υποστώ πίεση σε αυτό το θέμα. Σε παρακαλώ».

Ο Μανώλης δε παρεξηγήθηκε, ούτε έδειξε απογοήτευση. Αντίθετα, προσπάθησε να δείξει κατανόηση.

«Εντάξει, δε χρειάζεται να πιέσεις τον εαυτό σου, αν θες βέβαια θα μπορούσαμε να είμαστε απλά φίλοι. Και αυτό με καλύπτει».

«Νομίζω πως αυτή είναι και η καλύτερη λύση» είπε κουνώντας το κεφάλι της. «Θα προτιμούσα να μέναμε καλοί φίλοι. Ήσουν από τα πρώτα άτομα που με έκαναν να νιώσω άνετα εδώ και αυτό το εκτιμώ πολύ. Συμφωνείς λοιπόν μαζί μου;»

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους του με ένα στραβό χαμόγελο. «Εντάξει, δεν υπάρχει πρόβλημα. Μην ανησυχείς» έκανε μια παύση καθώς σκεφτόταν. «Ίσως να είναι καλύτερα έτσι».

Εκείνη χαμογέλασε αχνά και κοίταξε το ρολόι της. Μεμιάς, στο μέτωπό της σχηματίστηκε μια ρυτίδα ανησυχίας.

«Ωχ, όχι» είπε «πρέπει να γυρίσω σπίτι. Η μαμά μου με περιμένει. Τα λέμε στο σχολείο, καλά;»

«Ναι, εντάξει. Σε ευχαριστώ πάντως που ήρθες»

«Τίποτα. Καληνύχτα!» τον χαιρέτισε ακουμπώντας τον απαλά και στιγμιαία στον ώμο. Έφυγε τρέχοντας.

Την παρατηρούσε καθώς έτρεχε. Ύστερα, κοίταξε τους υπόλοιπους περαστικούς, συγκρίνοντας τη. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία. Αυτό το κορίτσι ήταν διαφορετικό. Η λάμψη της την έκανε να ξεχωρίζει όπως ένα μυγάκι σε γάλα.

Κάθισε για λίγη ώρα ακόμα σε ένα παγκάκι και σκεφτόταν. Είχε αγωνία να μάθει την απάντηση της Λυδίας. Άραγε η κίνηση του να μιλήσει της μιλήσει ήταν σωστή; Μήπως έπρεπε να περιμένει; Όσο πιο πολύ το σκεφτόταν τόσο πιο πολύ μετάνιωνε για τη πράξη του.

Ήταν έτοιμος να φύγει, όταν ένιωσε πως κάποιος τον παρακολουθούσε. Γύρισε πίσω του μαντεύοντας σωστά πως ήταν ο φίλος του. Ίσως όμως, με τη τροπή που έπαιρναν τα πράγματα, να χρησιμοποιούσαμε καλύτερα τον χαρακτηρισμό *πρώην* φίλος του. Σε μια άλλη εποχή.

«Αλέξη...;» ρώτησε μην ξέροντας τι να πει.

«Γιατί, Μανώλη;» τον ρώτησε εκείνος με μια πληγωμένη έκφραση στο πρόσωπό του.

Η Λυδία έτρεχε στο δρόμο, με την επιθυμία να φτάσει στο σπίτι πριν επιστρέψει η μητέρα της από το νοσοκομείο. Καθώς έτρεχε, ένα κρύο αντικείμενο αναπηδούσε στο λαιμό της μέσα από τη μπλούζα της. Δε θυμόταν τι ακριβώς ήταν και έτσι το τράβηξε απαλά από την αλυσίδα προς τα πάνω. Μόλις αντίκρισε τη λάμψη του κολιέ-αστεριού τα θυμήθηκε όλα ξανά. Θυμήθηκε τι την περίμενε και τι έπρεπε να αντιμετωπίσει. Ύστερα όμως σκέφτηκε τον Μανώλη. Μήπως έπρεπε να του πει την αλήθεια και να ζητήσει τη βοήθειά του; Η αλήθεια ήταν πως και εκείνη ένιωθε ένα σκίρτημα στη καρδιά της μόλις τον συναντούσε. Ίσως να την καταλάβαινε. Πόσο θα ήθελε να πει σε κάποιον πως πραγματικά νιώθει! Γρήγορα βρήκε τη σκέψη της γελοία. Πως θα καταλάβαινε ο Μανώλης; Πως θα μπορούσε να του εξηγήσει; Άλλωστε δεν της έμενε πλέον καθόλου χρόνος. Έπρεπε να φύγει. Να πάει στη Μουσθένη. Στη Μουσθένη; Τώρα το είχε συνειδητοποιήσει. Στη Μουσθένη βρισκόταν το εξοχικό της, ακριβώς στο ίδιο μέρος όπου έμεναν οι μάγισσες,

όπως είχε μάθει πρωτύτερα από τη θεία της. Η σύμπτωση ήταν φοβερή. Τώρα πλέον δεν έπρεπε να διστάσει. Θα ζητούσε από τη μητέρα της να φύγουν. Είχε δώσει όρκο στον εαυτό της και αυτός ο όρκος ήταν σημαντικότερος από κάθε άλλον. Εκείνη τη στιγμή ένωσε την αναπνοή της να κόβεται και σταμάτησε απότομα. Ανάσαινε βαθιά προσπαθώντας να δείξει ψυχραιμία. Κατάλαβε πολύ καλά τι σήμαινε αυτό. Έπρεπε να πάει στη Μουσθένη όχι μόνο για τις μάγισσες αλλά και για την ίδια της την υγεία. Ξαφνικά ένωσε σαν αυτός να ήταν ο μοναδικός δρόμος που είχε να ακολουθήσει, σαν είχε διαβεί το κατώφλι ενός σπιτιού χωρίς τη δυνατότητα επιστροφής.

Με αυτές τις σκέψεις, ούτε που κατάλαβε πως μπήκε στο γνωστό της δρόμο που θα την οδηγούσε στο σπίτι της. Ήταν ασυνήθιστα σκοτεινός μα δεν δείλιασε, δεν φοβήθηκε. Την περίμεναν πολύ χειρότερα πράγματα από μια απλή, σκοτεινή νύχτα. Μόλις ένωσε καλύτερα συνέχισε να προχωράει ανακουφισμένη.

Η κοπέλα σταμάτησε να τρέχει και διέσχισε το δρόμο μέσα στο σκοτάδι.

16^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Έμειναν για πολλή ώρα αμίλητοι λες και η σιωπή μιλούσε αντί για αυτούς. Ο Αλέξης αποφάσισε τέλος να σπάσει τη σιωπή. Το πρόσωπό του ήταν ανέκφραστο, όμως τα μάτια του εκδήλωναν πόνο.

«Δεν το περίμενα αυτό από εσένα, Μανώλη. Εκείνη την ημέρα νόμιζα ότι ήμαστε φίλοι. *Πραγματικοί* φίλοι. Όπως ήμασταν παλιά. Αυτό όμως σήμερα άλλαξε, Μανώλη. Όλα πλέον έχουν αλλάξει. Ακόμη και εσύ».

Ο Μανώλης με το κεφάλι του σκυμμένο, κοίταζε τα χέρια του λες και τα έβλεπε για πρώτη φορά. Τότε ήταν που αποφάσισε να πει τα πάντα στον Αλέξη. Ήταν η κατάλληλη ευκαιρία. Αργότερα, μπορεί να μην είχε τη δυνατότητα να του εξηγήσει.

«Κοίτα, Αλέξη» άρχισε με σιγανή φωνή «ήθελα από καιρό να σου πω τι συμβαίνει με τη Λυδία, από τότε που βγήκαμε. Δεν ήξερα πραγματικά τι ήθελες να μου πεις και έτσι σκέφτηκα να σου μιλήσω. Όταν όμως σε άκουσα να λες ότι αρέσει και σε εσένα η Λυδία, τα έχασα. Και έτσι, από τότε το ανέβαλλα σκεπτόμενος να σου μιλήσω κάποια άλλη στιγμή μέχρι που τα ανακάλυψες όλα μόνος σου». Τελείωσε τον λόγο του με έναν σιγανό αναστεναγμό, νιώθοντας να φεύγει ένα βάρος από πάνω του.

«Όταν όμως σου είπα πως ένωθα εγώ περίμενα να με βοηθήσεις. Και εσύ τα έκανες εντελώς χειρότερα! Σαν φίλος μου έπρεπε να κάνεις ένα βήμα πίσω! Τώρα δεν έχω καμιά ελπίδα να προσπαθήσω έτσι όπως έγιναν τα πράγματα. Δεν φταις όμως εσύ. Φταίω *εγώ* που νόμιζα ότι μπορούσα να σε εμπιστευτώ!» είπε ο Αλέξης ανεβάζοντας κατά πολύ τον τόνο της φωνής του.

«Δεν έπρεπε να το μάθεις έτσι, Αλέξη, το ξέρω και σε καταλαβαίνω. Έπειτα όμως αποφασίσαμε να μείνουμε φίλοι. Απλά φίλοι. Το άκουσες και

μόνος σου, υποθέτω» προσπάθησε να τον ηρεμήσει. «Όχι με αυτό τον τρόπο. Νομίζω ότι είμαστε ακόμα φίλοι» του είπε και χαμογέλασε.

«Δεν ξέρω» απάντησε σε πιο ήρεμο τόνο. «Θα το σκεφτώ. Δεν ξέρω αν είμαστε ακόμη φίλοι. Θα θεωρούσα προτιμότερο το να φύγω. Τα λέμε» είπε και έφυγε, αποφεύγοντας να τον κοιτάξει.

Ο Μανώλης έμεινε μόνος. Πρώτη φορά ένωθε τόσο μόνος. Ένωθε ένα αόρατο βάρος στο κεφάλι του να τον βαραίνει σαν μολύβι. Πώς κατέληξαν έτσι; Παραδέχτηκε βέβαια πως έφταιγε και ο ίδιος. Αλλά που να φανταστεί... Από την άλλη σκέφτηκε και τον φίλο του, τον Γιάννη. Εφόσον τον προσκάλεσε στο εξοχικό του στη Μουσθένη θα μπορούσε να τον επισκεφθεί. Του δινόταν η ευκαιρία να τον συναντήσει μετά από τόσα χρόνια και έπρεπε να την εκμεταλλευτεί. Παράλληλα θα σκεφτόταν τι θα έκανε και με τον Αλέξη. Με αναπτερωμένες τις ελπίδες του, ξεκίνησε για το σπίτι.

Το πρώτο πράγμα που είδε η Λυδία μόλις άνοιξε τα μάτια της το επόμενο πρωί, ήταν η μητέρα της που τη σκουντούσε απαλά στο πλάι για να σηκωθεί.

«Άντε, υπναρού, σήκω!» της είπε με ένα χαμόγελο. «Πήγε δέκα η ώρα».

Η Λυδία τεντώθηκε προσπαθώντας να συνέλθει από τον ύπνο και κοίταξε με δυσπιστία το ρολόι της. Πράγματι, η ώρα είχε πάει δέκα. Σηκώθηκε αργά από το κρεβάτι της και κοίταξε έξω από το παράθυρο του δωματίου της. Η ατμόσφαιρα ήταν σκοτεινή, είχε συννεφιά και έβρεχε. Κατάθλιψη την κυρίευσε.

«Σου έφτιαξα πρωινό» είπε η μαμά της. «Έλα στη κουζίνα».

«Εντάξει» της απάντησε.

Ντύθηκε βιαστικά και πήγε στη κουζίνα. Θυμήθηκε τότε να της ζητήσει να φύγουν. Ήταν έτοιμη να μιλήσει, αλλά εκείνη την πρόλαβε.

«Σου έχω μια μικρή έκπληξη. Είμαι σίγουρη ότι θα σου αρέσει» της είπε.

«Και τι είναι αυτό;» ρώτησε επιφυλακτικά.

«Άρχιζε να ετοιμάζεις τα πράγματά σου. Αύριο φεύγουμε. Θα πάμε στο εξοχικό μας για όλο το καλοκαίρι. Συμφωνείς;»

Η Λυδία δεν πίστευε στα αυτιά της. Τα πράγματα είχαν έρθει τόσο βολικά που 'χασε από την χαρά της.

«Πράγματι, την περίμενα πολύ καιρό αυτή τη μέρα» της απάντησε με ευγνωμοσύνη. «Η αλήθεια είναι ότι τελευταία άρχισα πάλι να έχω προβλήματα αναπνοής. Νομίζω ότι είναι η κατάλληλη στιγμή να φύγουμε. Σε ευχαριστώ».

«Χαίρομαι γι' αυτό. Να δεις που όλα θα πάνε καλά με το πρόβλημά σου. Ο δροσερός αέρας θα σου κάνει καλό. Φάε τότε πρωινό και πήγαινε να ετοιμάσεις τη βαλίτσα σου» της είπε τέλος και της χάιδεψε τα μαλλιά. Ύστερα, έφυγε από το δωμάτιο.

Η Λυδία κοίταξε το δίσκο με το πρωινό. Περιείχε χυμό πορτοκάλι, ψωμί με βούτυρο και μέλι και δύο κρουασανάκια. Κάθισε στο τραπέζι και άρχισε να τρώει.

Μόλις τελείωσε το πρωινό της, κατευθύνθηκε στο δωμάτιό της με νευρικότητα για να ετοιμάσει τα πράγματά της. Η μεγάλη της κόκκινη βαλίτσα την περίμενε ήδη δίπλα στο κρεβάτι της. Άνοιξε τη ντουλάπα της και διάλεξε προσεκτικά τα ρούχα που θα έπαιρνε μαζί της. Έπειτα τα δίπλωσε και τα τακτοποίησε προσεκτικά στη βαλίτσα ώστε να χωρέσουν. Δεν παρέλειψε βέβαια να βάλει κάτω από τα ρούχα την αστερόσκηνη και το κολιέ-αστέρι μαζί με τα κοσμήματά της. Εκεί παρέμεναν ασφαλή.

Αφού θεώρησε ότι πήρε μαζί της όλα τα απαραίτητα, έκλεισε τη βαλίτσα και έμεινε να τη κοιτάει επίμονα με τις σκέψεις της αλλού. Σκέφτηκε τις μάγισσες και ένα ρίγος διαπέρασε όλο της το σώμα. Παρόλο που έτρεμε στη σκέψη ότι έπρεπε να τις αντιμετωπίσει, ήθελε να τελειώσει με αυτή την ιστορία. Ήταν αρκετό πια όλο το άγχος που είχε έως τώρα. Μπορεί να φοβόταν, όμως καθώς σκεφτόταν όλα τους τα θύματα που έπεσαν στα χέρια τους έως τώρα, ένιωθε το καθήκον να βράζει μέσα της.

«Είσαι έτοιμη;». Η φωνή της μητέρας της την διέκοψε από τις σκέψεις της.

«Ναι, τα ετοίμασα όλα. Εσύ;»

«Ναι, απλά κάνω τον τελευταίο έλεγχο για να δω αν ξέχασα κάτι» της απάντησε και έφυγε βιαστικά.

Όλη την υπόλοιπη μέρα η Λυδία γυρνούσε άσκοπα στο σπίτι μην έχοντας τι να κάνει. Έφερνε συνεχώς την εικόνα του εξοχικού τους στο μυαλό της. Θα είχε και την ευκαιρία να κάνει βόλτες στο δάσος αρκεί φυσικά να είναι πολύ προσεκτική και να μην απομακρύνεται από το σπίτι για πολλή ώρα, όπως της τόνιζε και η μητέρα της.

Έπειτα σκέφτηκε τον Μανώλη και αναρωτιόταν πώς να ήταν μετά από το χθεσινό συμβάν. Ήλπιζε μόνο να μην τον είχε απογοητεύσει. Το τελευταίο πράγμα που θα ήθελε να συμβεί ήταν να στενοχωρηθεί ο Μανώλης. Πάντως δε φάνηκε να τον πειράζει και αυτό τη καθησύχαζε.

Μην έχοντας τι άλλο να κάνει, αποφάσισε να πάει μια βόλτα στη παραλία για να περάσει η ώρα.

Πήγε να περπατήσει στη παραλία, στο αγαπημένο της μέρος στη πόλη. Η ζέστη ήταν αφόρητη, όμως το θαλασσίνο αεράκι τη καταλάγιαζε κάπως. Το τοπίο ήταν υπέροχο- ο ουρανός ήταν καταγάλανος και η θάλασσα κυμάτιζε ελαφρά. Κοίταξε τους γλάρους που πετούσαν νωχελικά πάνω από το περίγραμμα των σπιτιών. Πόσο τη γαλήνευε αυτό το τοπίο! Αναρωτήθηκε αν θα ήταν αρκετά τυχερή ώστε να μπορέσει να το απολαύσει και πάλι, μετά το τέλος των διακοπών της. Και αν αυτή ήταν η τελευταία φορά που το έβλεπε; Δεν ήθελε ούτε να το σκέφτεται.

Η νύχτα έπεσε απαλά πάνω από το παραδοσιακό χωριό της Μουσθένης. Η ατμόσφαιρα ήταν αφύσικα ήσυχη. Που και που μόνο ακουγόταν το απόμακρο σκούξιμο μιας κουκουβάγιας μέσα στο δάσος η οποία προφανώς ξαγρυπνούσε για άλλη μια νύχτα.

Οι αδερφές της Πολεμόχαρης είχαν πέσει από ώρα για ύπνο. Η ίδια δεν είχε ύπνο και καθόταν στη κουζίνα κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο. Αγωνία πλημμύριζε τη ψυχή της. Δεν είχε κανέναν τρόπο να πληροφορηθεί για την

άφιξη του αστεριού και αυτό το γεγονός αύξανε την ανησυχία της αναγκάζοντας την να ξαγρυπνάει μέσα στη βαθιά νύχτα.

Κοίταξε το σκαλιστό ρολόι που κρεμόταν δίπλα από το παράθυρο. Η ώρα ήταν έντεκα και μισή. Αποφάσισε να πάει μια βόλτα μέχρι το κοντινό ρυάκι για να νιώσει λίγο καλύτερα. Ήξερε πως ήταν επικίνδυνο, αλλά είχε ανάγκη από καθαρό αέρα και ηρεμία. Πήγε προς την εστία και έσκυψε να ανοίξει ένα μικρό ντουλαπάκι που βρισκόταν από κάτω. Πήρε ένα κερί και σπίρτα. Σηκώθηκε και άναψε το κερί γεμίζοντας το σκοτεινό δωμάτιο με μια ζεστή λάμψη. Κρατώντας στο ένα χέρι το κερί έψαξε για μια μεταλλική βάση για να το στερεώσει. Μόρφασε από τον πόνο καθώς ένα κομμάτι λιωμένου κεριού έσταξε στο χέρι της. Βρήκε μια βάση και στερέωσε το κερί κρατώντας τη από τη λαβή.

Βγήκε από τη κουζίνα και κατευθύνθηκε προς την εξώπορτα. Ξεκλείδωσε τη βαριά ξύλινη πόρτα αργά για να μην την αντιληφθούν οι αδερφές της και βγήκε έξω. Καθώς πήγε να την κλείσει, η πόρτα έτριξε ελαφρά. Σταμάτησε για να αφουγκραστεί κάποιον ήχο που θα πρόδιδε το ότι οι αδερφές της είχαν ξυπνήσει. Όταν βεβαιώθηκε ότι όλα ήταν εντάξει, την έκλεισε απαλά παίρνοντας μαζί της το κλειδί.

Η νύχτα ήταν δροσερή καθώς ένα απαλό αεράκι φυσούσε παρασέρνοντας μερικά πεσμένα φύλλα τα οποία στροβιλιζόνταν χορεύοντας έναν παράξενο χορό και έπειτα χαϊδεύοντας απαλά τα κόκκινα μαλλιά της κάνοντας τη να χαλαρώσει. Ξάφνου από κάπου κοντά ακούστηκε ένας ήχος. Κοίταξε με ταχύτητα γάτας προς τη κατεύθυνση του ήχου. Προήλθε από πίσω της. Δεν έβλεπε τίποτα-μόνο σκοτάδι. Έπειτα, άκουσε τον κελαρυστό ήχο από το ρυάκι και αυτό τη καθησύχασε. Παρά όλα αυτά, συνέχισε να ρίχνει επιφυλακτικές ματιές πίσω της.

Περπάτησε προς το ρυάκι. Το μακρύ, άσπρο νυχτικό της σερνόταν στο έδαφος παρασέρνοντας μερικά μικρά φυλλαράκια. Όταν έφτασε στο ρυάκι, άφησε το κερί στο έδαφος προσεκτικά και κάθισε οκλαδόν δίπλα στην όχθη του ρυακιού. Παρατήρησε για λίγη ώρα τη μορφή της που αντικατοπτριζόταν στο νερό. Ο καθησυχαστικός του ήχος την έκανε να ηρεμήσει. Κοίταξε τις κορυφές των δέντρων που άγγιζαν τον σκοτεινό ουρανό και ευχήθηκε όλα να πηγαιναν καλά.

Καθώς έστρεψε το βλέμμα της πίσω στο ρυάκι, είδε πως κάτι περίεργο συνέβαινε. Το περιοχή του νερού που βρισκόταν μπροστά της έγινε επίπεδη, όπως το νερό της λίμνης. Στην επιφάνειά της εμφανίστηκαν ορισμένες σκιές που άλλαζαν γρήγορα σχήμα και μέγεθος. Ύστερα ενώθηκαν και διαχωρίστηκαν. Η Πολεμόχαρη συνειδητοποίησε ότι βρισκόταν μπροστά σε ένα όραμα. Κάτι δίπλα της τράβηξε την προσοχή της. Η φλόγα του κεριού είχε αρχίσει να τρεμοπαίζει. Έντρομη έστρεψε το βλέμμα της πίσω στο ρυάκι.

Κατάφερε να διακρίνει ένα κορίτσι όχι μεγαλύτερο από είκοσι χρονών. Τα μαλλιά της ήταν μακριά και μαύρα και το δέρμα της ασθενικά άσπρο. Βρισκόταν στο δωμάτιό της και ετοιμάζε την βαλίτσα της. Προφανώς, θα πήγαινε κάπου για να περάσει τις καλοκαιρινές διακοπές της. Αφού ετοίμασε την βαλίτσα της, την έκλεισε και το πρόσωπό της πήρε μια έκφραση ότι ζεσταινόταν. Τράβηξε τα μαλλιά της μπροστά και είδε τον ιδρωμένο σβέρκο της. Ο σβέρκος της όμως δεν ήταν μόνο ιδρωμένος. Η Πολεμόχαρη κατάφερε να διακρίνει και κάτι άλλο. Ένα σημάδι. Κρύβοντας το στόμα της με το χέρι

της στη προσπάθεια να σταματήσει μια κραυγή που έφτασε στο λαιμό της διέκρινε μετά βίας τι ήταν αυτό το σημάδι. Ήταν ένα αστέρι.

Συνειδητοποίησε γρήγορα πως η κοπέλα αργά ή γρήγορα θα ερχόταν. Από τη μια μεριά, αυτό το όραμα την έκανε χαρούμενη, διότι πληροφορήθηκε για τον ερχομό της, από την άλλη ανησυχούσε, επειδή έπρεπε να βρει έναν τρόπο να την προστατέψει. Και πραγματικά, δεν ήξερε πώς να το κάνει.

Το όραμα έσβησε σιγά-σιγά και το νερό επανήλθε στην αρχική του κατάσταση. Θυμήθηκε τα λόγια της αδερφής της ότι η κοπέλα δεν θα αργούσε να έρθει. Ο ερχομός της είχε πλέον επιβεβαιωθεί.

Ετοιμάστηκε να φύγει όταν ο ήχος από πίσω της επαναλήφθηκε για άλλη μια φορά. Ακουγόταν σαν ένα σιγανό κλαψούρισμα. Αποφασισμένη να ανακαλύψει από ποιον προερχόταν, πήρε το κερί από το έδαφος και έκανε μεταβολή προς τη κατεύθυνση του ήχου. Οδηγήθηκε σε ένα δέντρο μεγάλης ηλικίας με χοντρό κορμό. Τότε ήταν που θυμήθηκε *τις παγίδες*.

Πολλές φορές οι αδερφές της, κυρίως η Δεινώ, τοποθετούσε παγίδες για να πιάνει μικρά ζώα του δάσους για τις γούνες τους. Τις χρησιμοποιούσε κυρίως για υφάσματα. Η Πολεμόχαρη το μόνο που έκανε μέχρι τώρα ήταν να κοιτάει με συμπόνια τα κακόμοιρα ζώα που έπεφταν στις παγίδες παρά τη θέλησή τους. Αλλά σήμερα αποφάσισε να βάλει ένα τέλος.

Τα κλαψουρίσματα συνεχίστηκαν και άρχισαν να γίνονται όλο και πιο δυνατά. Η Πολεμόχαρη έσπευσε προς το ζώο. Μέσα στο σκοτάδι κατάφερε να δει πως ήταν μια μικρή αλεπού. Στο άκουσμα των βημάτων της, η αλεπού σήκωσε το κεφάλι της και μαζεύτηκε στο δέντρο αφήνοντας ένα σιγανό γρύλισμα. Με αυτή της τη κίνηση κάτι κοντά στα πίσω πόδια της κροτάλισε ελαφρά. Ήταν η αλυσίδα της δαγκάνας που παγίδευε ένα από τα πίσω πόδια της αλεπούς. Αίμα έτρεχε στο συγκεκριμένο σημείο.

Η Πολεμόχαρη, αφήνοντας το κερί στο πλάι, έσκυψε αργά, τείνοντας το χέρι της προς το πόδι της αλεπούς. Εκείνη άρχισε ξανά να κλαψουρίζει από το φόβο και τον πόνο.

«Ηρέμησε» της ψιθύρισε. «Δεν πρόκειται να σου κάνω κακό. Θέλω μόνο να σε βοηθήσω».

Σαν να κατάλαβε τις προθέσεις της η αλεπού ηρέμησε. Εκείνη, ενώ της χαίδευε με το ένα της χέρι απαλά τη καστανοκόκκινη γούνα της, παράλληλα προσπαθούσε να ελευθερώσει το ματωμένο πόδι της από τη παγίδα. Ύστερα από μερικά λεπτά προσπάθειας κατάφερε να ανασηκώσει τη δαγκάνα και να απελευθερώσει την αλεπού. Εκείνη, μόλις συνειδητοποίησε πως ήταν ελεύθερη, κοίταξε με λαχτάρα το ρυάκι και η Πολεμόχαρη μάντεψε πως θα πρέπει να διψάει και έτσι αποφάσισε να τη μεταφέρει. Η αλήθεια ήταν βέβαια πως έτσι και αλλιώς θα τη μετέφερε για να περιποιηθεί τη πληγή της. Άρα, με ένα συμπάρο, δυο τριγώνια.

Τη σήκωσε αργά στα χέρια της για να μην τη πονέσει και τη μετέφερε στο νερό. Την ακούμπησε στο έδαφος και άρχισε να της πλένει μαλακά τη πληγή. Που και που έβγαζε μερικά πνιχτά βογκητά, όμως ύστερα από λίγη ώρα το νερό άρχισε σιγά-σιγά να επουλώνει τη πληγή. Η Πολεμόχαρη έφερε από το σπίτι λίγο επίδεσμο που είχαν για περίπτωση ανάγκης και τον τύλιξε γύρω από τη πληγή. Η αλεπού άρχισε να νιώθει καλύτερα.

Γρήγορα συνειδητοποίησε ότι δεν μπορούσε να την αφήσει μόνη της στο δάσος. Δεν θα επιβίωνε έχοντας το πόδι της τραυματισμένο. Αποφάσισε

να τη προσέχει μέχρι να γίνει καλά, όμως το θέμα ήταν που θα την έκρυβε. Έπρεπε να τη κρύψει από τις αδερφές της με κάθε τρόπο.

Το βλέμμα της στράφηκε στη μικρή αποθήκη δίπλα στο σπίτι. Οι αδερφές της πηγαίνουν σπάνια εκεί. Υπολόγισε στα γρήγορα πόσο καιρό θα έπαιρνε για να επουλωθεί η πληγή. Το μεγαλύτερο διάστημα έπρεπε να είναι γύρω στη μια βδομάδα.

Αφού πήρε πλέον την απόφασή της, βοήθησε την αλεπού να πει νερό από το ρυάκι. Η αλεπού άρχισε να πίνει με λαιμαργία το νερό για μερικά δευτερόλεπτα και έπειτα χασμουρήθηκε. Μαντεύοντας σωστά πως θα ήταν κουρασμένη τη σήκωσε και πάλι στην αγκαλιά της νιώθοντας την απαλή της γούνα στο μάγουλό της.

Πήγε προς τη πόρτα της αποθήκης με αργά βήματα. Ξέροντας πως η πόρτα ήταν πάντα ξεκλειδωτή, την έσπρωξε και μπήκε στο σκοτεινό δωμάτιο. Πήρε ένα μικρό μαξιλαράκι που βρήκε και το έβαλε σε μια γωνία του δωματίου που βρισκόταν μακριά από το μικρό παραθυράκι-για να μην αντιληφθούν κάτι οι αδερφές της- και ξάπλωσε την κοιμισμένη πια αλεπού πάνω του. Την κοίταξε για λίγη ώρα, ικανοποιημένη με τον εαυτό της που τη βοήθησε. Ύστερα γύρισε και έκλεισε τη πόρτα πίσω της και κοίταξε τον ουρανό. Θα ήταν σαφώς περισσότερο ικανοποιημένη με τον εαυτό της αν θα κατάφερνε να σώσει το κορίτσι.

17^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Το μικρό κόκκινο αυτοκίνητο έτρεχε στον μικρό επαρχιακό δρόμο παρασύροντας τα φύλλα που βρισκόταν στο δρόμο. Η Λυδία κοίταζε το τοπίο από τη θέση του συνοδηγού μέσα από το τζάμι. Κοίταζε τα μικρά παραδοσιακά σπιτάκια του χωριού. Της άρεσαν τόσο πολύ!

Μετά από λίγη ώρα το αυτοκίνητο βγήκε από το χωριό και συνέχισε προς το δάσος. Η Λυδία κοίταζε τα δέντρα καθώς οι ακτίνες του ήλιου διαπερνούσαν τα φύλλα τους και τα χρύσιζε. Που και που ακουγόταν το χαρούμενο κελαιΐδισμα των πουλιών τα οποία δεν μπορούσε η ίδια να διακρίνει.

Σε κάποια στιγμή η μητέρα της έστριψε το αυτοκίνητο προς τα αριστερά φτάνοντας σε ένα αδιέξοδο. Στο τέλος του δρόμου βρισκόταν το εξοχικό τους. Η μητέρα της πάρκαρα το αυτοκίνητο στην άκρη του δρόμου κοντά στη κεντρική είσοδο. Η Λυδία βγήκε από το αυτοκίνητο χαρούμενη που δραπέτευσε από τη ζέστη και τη στενοχώρια του και κοίταξε το εξοχικό τους μετά από τόσο καιρό.

Ήταν ένα διώροφο σπίτι με σοφίτα φτιαγμένο από πέτρα με μια ξύλινη, γερή σκεπή που σχημάτιζε τρίγωνο πάνω από το μικρό παράθυρο της σοφίτας. Μπροστά από το σπίτι, εκτεινόταν ένας μικρός κήπος χωρισμένος στα δύο από το διάδρομο που οδηγεί στην είσοδο. Ο κήπος περιλάμβανε κυρίως τριανταφυλλιές σε όλα τους τα χρώματα και δύο μικρά κυπαρίσσια.

Η Λυδία βοήθησε τη μητέρα της να ανεβάσει τις βαλίτσες στο σπίτι. Ξεκλείδωσε τη σιδερένια, σκαλιστή πόρτα του κήπου και προχώρησε στο διάδρομο κουβαλώντας τη βαλίτσα της. Η μητέρα της έβγαλε και τη δική της βαλίτσα και κλείδωσε το αυτοκίνητο. Μπορεί να φαινόταν ελαφρώς κουρασμένη, αλλά τα μάτια της εκδήλωναν χαρά. Έβγαλε από τη τσέπη του παντελονιού της τα κλειδιά και ξεκλείδωσε τη πόρτα του σπιτιού. Μια μυρωδιά κλεισούρας έπεσε πάνω τους μόλις άνοιξε η πόρτα.

«Επιτέλους» είπε η μητέρα της. «Μετά από τόσο καιρό... Η αλήθεια είναι πως μου έλειψε και φαντάζομαι και σε σένα. Σωστά;»

«Ναι, πράγματι» είπε εκείνη.

Άρχισαν να ανοίγουν τα παράθυρα και τα παντζούρια για να μπει καθαρός αέρας και φως στο σπίτι. Έπειτα, η Λυδία ανέβηκε τις ξύλινες σκάλες καλυμμένες με ένα μακρύ κόκκινο χαλί με κατεύθυνση τη σοφίτα, όπου βρισκόταν το δωμάτιό της. Ένα νευρικό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη της καθώς άνοιγε τη πόρτα του δωματίου της. Ήταν δροσερό. Κάθισε για ένα λεπτό να το κοιτάξει.

Ήταν όλα όπως ακριβώς τα είχε αφήσει. Ακριβώς μπροστά της, κολλημένο στο τοίχο αριστερά, βρισκόταν το κρεβάτι της, στρωμένο με άσπρα σεντόνια και αναπαιτικά μαξιλάρια. Μπροστά στο κρεβάτι βρισκόταν ένα σκαμπό σε σχήμα παραλληλογράμμου για να βάζει μερικά πράγματά της. Δίπλα από το κρεβάτι στη γωνία βρισκόταν ένα μικρό κομοδίνο με μια λάμπα που καθρεφτιζόταν στο καθρέφτη που κρεμόταν δίπλα της. Λίγο πιο πέρα, βρισκόταν το παράθυρο της σοφίτας το οποίο έβλεπε στο δάσος. Οι κουρτίνες ήταν ανοιχτές, φωτίζοντας το δωμάτιο. Στον άλλο τοίχο βρισκόταν η ντουλάπα της και μια καρέκλα που κοιτάζε προς το παράθυρο.

Κοίταξε πάνω και είδε τη ξύλινη σκεπή της σοφίτας. Χοντρά, παράλληλα μεταξύ τους ξύλα στήριζαν τη στέγη.

Η κοπέλα πήρε μια βαθιά ανάσα, μπήκε στο δωμάτιό της και ξάπλωσε στο μαλακό κρεβάτι.

«Λοιπόν, για πες μου τα νέα σου» πρότεινε ο Μανώλης στον Νίκο με περιέργεια, ύστερα από τόσο καιρό που είχαν να βρεθούν. Ο φίλος του είχε αλλάξει πολύ από την τελευταία φορά που τον είχε δει, στη δεύτερα δημοτικού- λογικό ήταν άλλωστε. Είχε ψηλώσει και είχε ομορφύνει αρκετά. Μόλις ο Μανώλης πήρε τη πρόσκληση που του είχε στείλει, αποφάσισε να πάει να τον επισκεφτεί για μερικές μέρες. Και τώρα, καθόταν με τον φίλο του στο μπαλκόνι του εξοχικού του, στη Μουσθένη, πίνοντας χυμό.

Ο Νίκος του είπε με χαρά τα νέα του από την Αγγλία, νέα σχετικά με το σχολείο του, με τον καιρό εκεί και με την οικονομική κατάσταση της οικογένειάς του. Όλα πήγαιναν πολύ καλά και το μόνο που δεν του άρεσε ήταν ο καιρός στην Αγγλία. Μάλιστα, σκεφτόταν να έρθουν μόνιμα στην Ελλάδα.

«Μα τα πράγματα είναι δύσκολα εδώ» είπε ο Μανώλης κουνώντας το κεφάλι του. «Εγώ θα σου πρότεινα να μείνετε εκεί, που έχετε μια σίγουρη δουλειά. Εδώ, τη μια σε προσλαμβάνουν-και αν- και την άλλη σε απολύουν με

το έτσι θέλω. Εκεί τα πράγματα είναι πιο ευνοϊκά και για εσένα και για την οικογένειά σου»

«Ναι, το ξέρω, μα η Ελλάδα μου έχει λείψει πολύ. Έχει ήλιο, θάλασσα. Ξέρω, δεν είναι αυτό το θέμα. Αλλά, καταλαβαίνεις, πρέπει να βρω μια σίγουρη δουλειά. Πάντως, η αλήθεια είναι πως η ιδέα να μείνουμε στην Ελλάδα δεν ενθουσιάζει τους γονείς μου και είμαι σίγουρος πως θα προτιμούσαν να ερχόμαστε εδώ μόνο για διακοπές. Το μόνο που μου μένει είναι να συμφωνήσω. Τουλάχιστον, θα είναι πιο εύκολο να βλεπόμαστε το καλοκαίρι. Τι λες;»

Ο Μανώλης ήπια λίγο από το χυμό του. «Ναι, συμφωνώ. Θα είναι καλύτερα έτσι. Τι λες να κάνουμε μετά; Θες να πάμε βόλτα;»

«Ναι, μάλιστα έχει και μια ταινία στην αυλή του παλιού σχολείου. Λέγεται «Hunger games». Θες να το δούμε;»

«Εντάξει. Το έδειξε και στον κινηματογράφο. Σωστά;»

Ο Νίκος ένευσε καταφατικά. «Μάλιστα βγήκε και σε βιβλίο. Προτιμώ όμως να το δω σε ταινία. Θα έχει αγωνία».

«Συμφωνώ» είπε ο Μανώλης. «Τι ώρα αρχίζει;»

«Στις εννιά». Κοίταξε το ρολόι του. «Τώρα είναι οκτώ και τέταρτο. Πάμε μια βόλτα;» πρότεινε.

«Πάμε» συμφώνησε ο Μανώλης.

Το σχολείο του χωριού στεκόταν έρημο εδώ και πολλά χρόνια, από τότε που ο αριθμός των παιδιών ήταν μικρός. Τώρα, τα παιδιά του χωριού μαζί με τα παιδιά των υπόλοιπων κοντινών χωριών πηγαίνουν σχολείο στο Μελισσοκομείο.

Το σχολείο ήταν ένα απλό κτίριο βαμμένο με κίτρινο χρώμα και με μια απλή σκεπή. Τα κουφώματά του ήταν παλιά, από τον καιρό που ακόμα λειτουργούσε. Ένα παράθυρο μάλιστα ήταν στην άκρη του ραγισμένο.

Περιβαλλόταν από μια μεγάλη αυλή στρωμένη με γρασίδι η οποία περιείχε και κούνιες. Ο Μανώλης κοιτάζοντας τη συνολική εικόνα του σχολείου, υπέθεσε πως τα παιδιά σε αυτό το σχολείο θα έζησαν ωραία παιδικά χρόνια.

Το καλό είναι πάντως, πως ο χώρος δεν έμεινε έρημος. Στο χώρο της αυλής πλέον διοργανώνονται κάθε χρόνο διάφορες εκδηλώσεις, που περιέχουν θέατρο, ταινίες, χορό και μουσική.

Οι δύο φίλοι πέρασαν την μπλε καγκελόπορτα αφού πλήρωσαν το εισιτήριο τους. Περπάτησαν μέχρι την άκρη της αυλής στα αριστερά τους όπου υπήρχαν πολλές πλαστικές καρέκλες χωρισμένες στη μέση, σχηματίζοντας έναν αυτοσχέδιο διάδρομο. Τον προσπέρασαν και κάθισαν κάπου μπροστά για να βλέπουν καλύτερα.

Ο καιρός ήταν δροσερός- ένα απαλό αεράκι φυσούσε κατά μήκος του σχολείου. Ο ήλιος είχε αρχίσει να χάνεται πίσω από τα βουνά, αφήνοντας πίσω του ένα απαλό πορτοκαλί χρώμα με κάποιες ροζ πινελιές.

Καθώς περνούσε η ώρα, η αυλή άρχισε να γεμίζει και ο κόσμος άρχισε να κάθεται στις καρέκλες, ώσπου δεν υπήρχε πλέον καμιά κενή καρέκλα. Κοιτάζοντας γύρω του ο Μανώλης, διαπίστωσε ότι ο περισσότερος κόσμος περιλάμβανε παιδιά της ηλικίας τους, με εξαίρεση μερικά μικρότερα παιδιά που

τα συνόδευαν οι γονείς τους. Μερικά παιδιά μάλιστα, κατευθύνθηκαν προς τις κούνιες για να απασχοληθούν μέχρι να αρχίσει η ταινία.

Μετά από ένα τέταρτο περίπου, αφού σκοτεινίασε, δύο μεγάλοι προβολείς φώτισαν τη μεγάλη μαύρη εξέδρα μπροστά τους και ένας νεαρός παρουσιαστής ντυμένος απλά, εμφανίστηκε πάνω στην εξέδρα και άρχισε να λέει λίγα λόγια για τη συγκεκριμένη ταινία. Αφού τελείωσε, ακολούθησε το δυνατό χειροκρότημα του κοινού. Ύστερα, έκανε μια μικρή υπόκλιση και απομακρύνθηκε γρήγορα. Μόλις τα χειροκροτήματα σταμάτησαν, οι προβολείς φώτισαν για λίγο το μεγάλο άσπρο πανί όπου θα προβαλλόταν η ταινία και κατόπιν έσβησαν. Η ταινία άρχισε.

Ύστερα από δύο ώρες περίπου η ταινία τελείωσε και το κοινό ξέσπασε σε χειροκροτήματα. Ήταν πραγματικά μια πολύ ωραία ταινία που τους κράτησε όλους καθηλωμένους- και τον Μανώλη. Τα εφέ ήταν καταπληκτικά.

Ο κόσμος άρχισε να σηκώνεται από τις καρέκλες κάνοντας εύθυμα σχόλια για τη ταινία. Σιγά-σιγά σηκώθηκαν και οι δύο φίλοι. Ο Μανώλης τεντώθηκε προς τα πίσω προσπαθώντας να ξεπιαστεί μετά από δύο ώρες καθισμένος στη καρέκλα. Παρατήρησε ότι ο Νίκος κοιτούσε έντονα προς τα δεξιά τους με μισόκλειστα μάτια σαν να προσπαθούσε να εντοπίσει κάτι.

«Περίμενε λίγο εδώ» του είπε. «Πάω σε κάποιους φίλους μου και φεύγουμε, εντάξει;»

«Εντάξει, δεν χρειάζεται να βιάζεσαι» του απάντησε.

Καθώς απομακρυνόταν, ο Μανώλης σάρωσε με το βλέμμα του το πλήθος που κατευθυνόταν προς την έξοδο. Δεν υπήρχε πλέον κανένας άλλος στην αυλή εκτός από κάποιους γονείς που προσπαθούσαν να σηκώσουν τα παιδιά τους από τις κούνιες, τους φίλους του Νίκου και τον ίδιο. Παρατηρώντας όμως καλύτερα προς τις καρέκλες που δεν τις έφταναν τα φώτα της αυλής, διαπίστωσε πως καθόταν μια κοπέλα με μακριά μαύρα μαλλιά και άσπρο δέρμα συμμαζεύοντας τα πράγματά της έτοιμη να φύγει. Ο Μανώλης συνοφρυώθηκε. Αυτό το κορίτσι το είχε ξαναδεί.

«Λυδία!» φώναξε αυθόρμητα δίχως να το θέλει. Το κορίτσι γύρισε προς το μέρος του. Η έκπληξη έδωσε τη θέση της στη χαρά.

«Γεια σου, Μανώλη» τον χαιρέτισε και σηκώθηκε. Πλησίασε προς το μέρος του. «Πώς από εδώ;»

«Ήρθα για διακοπές, με φιλοξενεί ένας φίλος μου. Εσύ;»

«Εδώ είναι το εξοχικό μου. Έρχομαι κάθε καλοκαίρι. Μα, νόμιζα πως σου το είχα πει».

Ο Μανώλης έμεινε για λίγο σκεπτικός. «Όχι, δεν το θυμάμαι. Δεν πειράζει. Πως περνάς;»

«Μια χαρά, ήρθα σήμερα. Εσύ είσαι καιρό εδώ;»

«Ναι, μια βδομάδα. Αν θες μπορούμε μια μέρα να βρεθούμε. Που μένεις;»

«Μένω λίγο έξω από το χωριό. Κοντά στο δάσος»

«Εγώ πάλι...μέσα». Γέλασαν με το αστείο του.

«Λοιπόν, εγώ πρέπει να φύγω. Να μη χαθούμε, έτσι;»

«Εντάξει. Πότε θες να βρεθούμε;»

Η Λυδία χαμήλωσε το βλέμμα. «Τι θα έλεγες να έρθεις αύριο το απόγευμα στο σπίτι μου;»
«Κανένα πρόβλημα. Τα λέμε λοιπόν».

Η Λυδία του έδωσε στη συνέχεια οδηγίες για το πώς θα έρθει στο σπίτι της.
«Αλήθεια, πως σου φάνηκε η ταινία;» ρώτησε ο Μανώλης.
Χαμογέλασε. «Πολύ ωραία. Είχε αρκετή αγωνία. Εσένα;»
«Ναι, και εμένα μου άρεσε». Κοίταξε προς το μέρος του Νίκου και τον είδε να κατευθύνεται προς το μέρος του. «Καληνύχτα. Αύριο, έτσι;»
Η Λυδία ένευσε καταφατικά και τον χαιρέτισε. Έμεινε λίγο να τη κοιτάξει να φεύγει και γύρισε προς το μέρος του φίλου του.
«Ποια ήταν αυτή;» ρώτησε τον Μανώλη ο Νίκος όταν η Λυδία έφυγε.
«Γνωστή σου;»
«Ναι, τη γνωρίζω από το λύκειο που πηγαίνω. Είναι καινούρια» είπε και άρχισε να περπατάει προς την έξοδο.
«Ωραία κοπέλα πάντως. Πως τη λένε;»
«Λυδία. Μπορεί να είναι όμορφη, αλλά εμένα αυτή η ομορφιά μου στοίχισε πολύ».

«Τι θες να πεις;»
Ο Μανώλης του εξιστόρησε όλα όσα συνέβησαν εκείνο το βράδυ με τον Αλέξη.
«Σοβαρά; Μέχρι εκεί λοιπόν έφτασε; Καλά, αυτό είναι συνηθισμένο φαινόμενο. Η αλήθεια πάντως είναι ότι δεν φταις εσύ. Τουλάχιστον προσπάθησες να του εξηγήσεις. Φαίνεται πως το πήρε βαριά» συμπέρανε ο Νίκος.
«Ναι, αλλά πως θα καταφέρουμε να γίνουμε και πάλι φίλοι; Τώρα τα πράγματα δεν είναι εύκολα. Και το πρόβλημα είναι ότι ακόμα και αν του μιλήσω δεν θα με ακούσει. Τουλάχιστον, έτσι πιστεύω. Προς το παρόν δεν μπορώ να κάνω κάτι. Θα πρέπει να προσπαθήσω όταν γυρίσω. Αν τα καταφέρω».

«Εγώ πιστεύω πως θα τα καταφέρεις αν επιμείνεις. Όσο δεν σε ακούει, τόσο πρέπει να τον κάνεις να το καταλάβει. Πρέπει να του το ξεκαθαρίσεις μια και καλή ότι δεν συνέβη τίποτα μεταξύ σας. Δε μπορεί, θα υποχωρήσει. Στο κάτω-κάτω, υπάρχουν πολλά αγόρια που μιλάνε και κάνουν παρέα με κορίτσια χωρίς να τρέχει τίποτα μεταξύ τους. Με κατάλαβες;»
«Νομίζω πως έχεις δίκιο. Μόλις γυρίσω θα του το ξεκαθαρίσω. Πρέπει να το καταλάβει και να μην συμπεριφέρεται σαν παιδί. Έπειτα είμαστε φίλοι. Σχεδόν κολλητοί. Δεν θέλω να πάψουμε να κάνουμε παρέα. Εντάξει, το θέμα έληξε. Θα του μιλήσω. Σε ευχαριστώ για τη βοήθεια» είπε και τον χτύπησε απαλά στη πλάτη.
«Χαίρομαι που μπορώ να σου φανώ χρήσιμος» είπε χαμογελώντας ο Νίκος και του ανταπέδωσε το χτύπημα.

18^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Την επόμενη μέρα, αφού ξύπνησε, ντύθηκε και έφαγε πρωινό, η Λυδία αποφάσισε να πάει μια βόλτα στο δάσος για να δει που θα μπορούσαν να βρίσκονται οι μάγισσες. Έπρεπε πλέον να δει τι θα κάνει με αυτή την ιστορία και αυτό την έκανε να ανησυχεί. Την ανησυχούσε επίσης η απροειδοποίητη άφιξη του Μανώλη στο χωριό. Φοβόταν ότι θα μπορούσε να τα μάθει όλα για την πραγματική της φύση αργά ή γρήγορα. Και αυτό το γεγονός δεν έπρεπε να το μάθει ο Μανώλης. *Κανείς.*

Φόρεσε τα αθλητικά της παπούτσια στο χολ και άνοιξε τη πόρτα. Κοίταξε το ρολόι της. Η ώρα ήταν ήδη έντεκα και ο ήλιος είχε ανέβει ψηλά στον ουρανό. Η ζέστη ήταν ανυπόφορη.

Είδε τη μητέρα της στο κήπο. Φορούσε τα πρόχειρά της ρούχα και κούρευε το χορτάρι με μια ειδική μηχανή που έβγαζε έναν μονότονο και δυνατό ήχο. Τη φώναζε προσπαθώντας με τη φωνή της να καλύψει τον ήχο της μηχανής.

«Που πηγαίνεις;» τη ρώτησε όταν την άκουσε.

«Μια βόλτα στο δάσος για να περάσει η ώρα. Δεν θα αργήσω» τη διαβεβαίωσε.

«Πρόσεχε, Λυδία μου. Είναι επικίνδυνα στο δάσος»

«Μαμά, δεν θα πάθω τίποτα. Έπειτα, δεν θα πάω μακριά. Στο εγγυώμαι»

Τελικά, φάνηκε να υποχωρεί. «Εντάξει. Αλλά μόνο για μισή ώρα. Όχι παραπάνω»

«Εντάξει!» είπε και έφυγε με γρήγορα βήματα από τον κήπο. Άνοιξε τη πόρτα και έφυγε.

Καθώς απομακρυνόταν από το σπίτι και άρχισε να μπαίνει στο δάσος ένιωσε τη καρδιά της να χτυπάει δυνατά. Όσο ήρεμη προσπαθούσε να είναι, τόσο το άγχος κατάφερνε και πάλι να κυριαρχήσει. Όμως, δε μπορούσε πια να κάνει πίσω. Είχε μπει πλέον στο δάσος.

Κοίταζε γύρω της σαν να περίμενε ένα σημάδι για να της δείξει προς τα πού να πάει. Το μόνο που έβλεπε όμως ήταν μερικά πουλιά να πετούν από κλαδί σε κλαδί κελαηδώντας. Γενικά, το δάσος ήταν ήσυχο. Αυτό ήταν όμως και το γεγονός που την έκανε να αισθάνεται *ανήσυχα*.

Περπάτησε για πολλή ώρα πάνω στα ξεραμένα φύλλα κάλυπταν σαν ένα πορτοκαλί χαλί το έδαφος αφήνοντας κριτσανιστούς ήχους. Μετά από λίγη ώρα άκουσε τον γλυκό ήχο τρεχούμενου νερού. Κατευθύνθηκε μεμιάς προς την προέλευση του ήχου. Όταν έφτασε κοντά είδε ένα μικρό ρυάκι να κυλάει. Στην απέναντι όχθη υπήρχε ένα σπίτι. Κράτησε την ανάσα της. Αυτό πρέπει να ήταν το σπίτι τους. Το μόνο που έπρεπε πλέον να κάνει ήταν να φύγει και να έρθει το βράδυ. Έτσι δεν θα καταλάβαινε κανείς τίποτα.

Καθώς όμως γύριζε να φύγει έβγαλε μια άναρθρη κραυγή βλέποντας τη νεαρή κοπέλα πίσω της. Φορούσε ένα απλό καφέ φόρεμα. Είχε κόκκινα μακριά μαλλιά και πράσινα εκφραστικά μάτια.

«Συγγνώμη» της είπε απαλά. «Δεν ήθελα να σε τρομάξω».

«Ποια είσαι;» ρώτησε επιφυλακτικά. Δεν ήξερε τι μπορούσε να περιμένει από αυτή τη παράξενη κοπέλα.

«Με λένε Πολεμόχαρη. Δε χρειάζεται να μου πεις ποια είσαι και τι γυρεύεις εδώ» της είπε σοβαρά. «Το γνωρίζω».

«Πως;» τη ρώτησε με περιέργεια.

«Δε θέλει και πολλή σκέψη. Μόνη σου, κοιτάς επιφυλακτικά τριγύρω, φτάνεις ως το σπίτι μας και τώρα γυρνάς για να φύγεις. Φαίνεται τι ψάχνεις».

«' Το σπίτι μας ; '» ρώτησε η Λυδία με το φόβο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της. Πήγε να κάνει ένα βήμα πίσω, αλλά το πόδι της ακούμπησε σε μια πέτρα και σκόνταψε. Σηκώθηκε γρήγορα επάνω ντροπιασμένη τινάζοντας μερικά φύλλα από τα μαλλιά της και τα ρούχα της.

«Ηρέμησε» τη καθησύχασε η Πολεμόχαρη. «Εγώ δεν πρόκειται να σου κάνω κακό. Οι αδερφές μου είναι αυτές που κάνουν αυτή τη 'δουλειά'».

Η Λυδία αναρωτήθηκε ποια ήταν αυτή η 'δουλειά' αλλά η απορία της λύθηκε αμέσως.

«Ξέρω τι έχεις στο σβέρκο σου. Ξέρω τι είσαι στη πραγματικότητα. Εγώ σε διαβεβαιώνω, ποτέ δεν μου άρεσαν αυτά που έκαναν οι αδερφές μου όλο αυτό τον καιρό. Και νομίζω πως πρέπει να βάλω ένα τέλος»

«Πως μπορώ όμως να σε εμπιστευτώ;»

«Διότι δεν πρόκειται να τους ενημερώσω για τον ερχομό σου. Και επειδή θέλω να σε βοηθήσω και θα το κάνω».

Η Λυδία κοίταξε το πρόσωπό της προσπαθώντας να διακρίνει κάποιο είδος ειρωνείας, όμως η έκφρασή της παρέμεινε σοβαρή. Δεν έμενε να κάνει τίποτα άλλο από το να τη πιστέψει.

«Εντάξει. Με έπεισες» είπε και κάθισε στο έδαφος νιώθοντας τα πόδια της να μουδιάζουν. Κάθισε και η Πολεμόχαρη.

«Η αλήθεια είναι ότι είχα προβλέψει τον ερχομό σου. Τυχαία».

«Τυχαία;»

«Ναι, δηλαδή βγήκα πριν από λίγο καιρό το βράδυ έξω. Ήρθα εδώ και κοιτάζοντας το ρυάκι σε είδα. Και έτσι... σε περίμενα».

«Άρα, είσαι και εσύ μάγισσα. Αφού με είδες. Προέβλεψες τον ερχομό μου» συμπέρανε η Λυδία.

«Όχι. Εγώ δεν είμαι μάγισσα. Ποτέ δεν ήμουν. Μόνο οι αδερφές μου».

«Μα, πως γίνεται αυτό;»

«Ειλικρινά δεν ξέρω»

«Και τώρα που είναι; Με περιμένουν;»

«Νομίζω πως δεν έχουν μάθει πως ήρθες. Νομίζω ότι δεν πρέπει να καθυστερήσεις. Πρέπει να τις αντιμετωπίσεις τώρα. Αυτές τις μέρες. Υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να σε ανακαλύψουν. Και τότε θα είναι πολύ αργά» είπε η Πολεμόχαρη σκύβοντας το κεφάλι.

Ακολούθησε σιωπή. Και οι δύο ήταν βυθισμένες στις σκέψεις τους. Η Λυδία αποφάσισε να σπάσει πρώτη τη σιωπή.

«Εννοείς ότι θα πρέπει να τις... σκοτώσω;» ρώτησε τρέμοντας.

Η Πολεμόχαρη ένευσε καταφατικά. «Ναι. Προτού το κάνουν εκείνες σε εσένα. Για αυτό σου λέω πως δεν πρέπει να χάνεις καιρό».

«Μα... πως θα το κάνω;»

«Έχεις προστασία;»

Έμεινε για λίγο σιωπηλή για να καταλάβει τι εννοούσε. Σύντομα συνειδητοποίησε ότι εννοούσε το κολιέ και την αστερόσκονη. Ένευσε καταφατικά.

«Ωραία. Αυτά θα χρησιμοποιήσεις».

«Γιατί με βοηθάς;»

Η Πολεμόχαρη αναστέναξε βαθιά. «Επειδή τόσα χρόνια έβλεπα πολλά. Έβλεπα πώς κατέληγαν παιδιά σαν εσένα. Συμμετείχα παρά τη θέλησή μου. Έβλεπα αλλά ποτέ δεν μιλούσα. Πάντα φοβόμουν την αντίδρασή τους. Όμως άρχισα να βλέπω αλλιώς τα πράγματα. Με τα μάτια της δικαιοσύνης. Δεν μπορούσα πια να νιώθω τύψεις για την απραγία μου. Έτσι, αποφάσισα να αλλάξω σχέδια. Με τον ερχομό σου, Λυδία. Έπειτα, νιώθω υπεύθυνη».

«Νιώθεις υπεύθυνη; Γιατί;»

«Επειδή μπορούσα να μιλήσω, μπορούσα να το σταματήσω, αλλά ποτέ δεν το έκανα. Γί αυτό».

«Καλύτερα να έρθεις αύριο το βράδυ. Αργά» συνέχισε η Πολεμόχαρη. «Νομίζω πως πρέπει να τελειώσει αυτή η ιστορία μια και καλή. Συμφωνείς;»

«Ναι» είπε αναστενάζοντας. «Δεν μου μένει να κάνω τίποτα άλλο. Αλλά... τι θα γίνει αν δεν τα καταφέρω;»

Η Πολεμόχαρη της έπιασε στοργικά το χέρι και της χαμογέλασε. «Θα τα καταφέρεις. Θα είμαι δίπλα σου. Θα τις αντιμετωπίσουμε μαζί, μην ξεχνάς. Να θυμάσαι: ακόμα και να πάθω κάτι, ή είμαι μακριά να ξέρεις ότι θα βρω τρόπο να σε βοηθήσω. Μη το ξεχάσεις. Και μη φοβηθείς». Κοίταξε προς το σπίτι. «Καλύτερα να πηγαίνεις. Μείνε στο σπίτι σου. Και προετοιμάσου όσο πιο καλά μπορείς. Όταν έρθεις θα σε περιμένω έξω» είπε και σηκώθηκε.

Σηκώθηκε και η Λυδία, χαιρέτισε τη κοπέλα και κατευθύνθηκε προς το δρόμο της επιστροφής. Μπορεί να ανησυχούσε, όμως τα λόγια της Πολεμόχαρης της έδωσαν ελπίδα. Ήταν καλή κοπέλα και φαινόταν πως πράγματι ήθελε να τη βοηθήσει. «Να ακούς τι λέει η καρδιά σου» της είχε πει η θεία της.

Καθώς όμως έβγαινε από το δάσος, γυρνώντας προς τα αριστερά της, βαθιά στο δάσος, μπόρεσε να διακρίνει ένα χέρι προτού εξαφανιστεί πίσω από έναν χοντρό κορμό δέντρου. Πάγωσε. Κάποιος την είχε ακολουθήσει.

Ο Μανώλης κατάφερε γρήγορα να κρυφτεί πίσω από το δέντρο προτού τον αντιληφθεί η Λυδία. Ήταν σίγουρος ότι αυτό το κορίτσι ήταν διαφορετικό από τα άλλα. Ότι κάτι έκρυβε. Και τώρα, οι υποψίες του επιβεβαιώθηκαν. Τι σήμαιναν όλα αυτά; Ποια ήταν η κοπέλα στο δάσος που συνάντησε η Λυδία; Ποιες ήταν αυτές οι μάγισσες; Το κεφάλι του πήγαινε να σπάσει.

Κοίταξε επιφυλακτικά προς το μέρος της Λυδίας και την είδε να βγαίνει με γρήγορα βήματα από το δάσος κοιτάζοντας συνεχώς γύρω της. Έπειτα έστριψε και εξαφανίστηκε από τα μάτια του.

Θυμήθηκε τότε τη συνάντησή τους το απόγευμα στο σπίτι της. Ίσως αυτή να ήταν η ευκαιρία για να τη ρωτήσει. Δεν μπορούσε να κάθεται με σταυρωμένα χέρια από τη στιγμή που η φίλη του κινδύνευε.

Έπρεπε να τη βοηθήσει.

19^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Το απόγευμα ήταν ζεστό στο χωριό παρόλο που γκρίζα σύννεφα κάλυπταν τον ουρανό. Τουλάχιστον στο δωμάτιο της Λυδίας η ατμόσφαιρα ήταν δροσερή.

Για να περάσει η ώρα μέχρι να την επισκεφθεί ο Μανώλης, η Λυδία έλυνε σταυρόλεξα ξαπλωμένη στο κρεβάτι της. Προσπαθούσε με αυτό τον τρόπο να ξεχάσει το επόμενο βράδυ, αλλά μάταια. Στο τέλος πέταξε το περιοδικό με τα σταυρόλεξα, που εκσφενδονίστηκε πάνω στη ντουλάπα κάνοντας ένα δυνατό θόρυβο και έπεσε. Η Λυδία αναστέναξε έτοιμη να κλάψει.

Ένα χτύπημα στη πόρτα τη ξάφνιασε και σκούπισε γρήγορα τα δάκρυα που είχαν αρχίσει να κυλάνε στο πρόσωπό της. Αφού συνήλθε ρώτησε:

«Ναι;»

Ήταν η μητέρα της που της χαμογελούσε. Το χαμόγελό της όμως εξαφανίστηκε μόλις αντίκρισε τη κόρη της.

«Είσαι καλά; Φαίνεσαι ταραγμένη».

Η Λυδία έσπευσε να τη καθησυχάσει. «Όχι, όχι. Είμαι εντάξει. Απλά κάτι θυμήθηκα».

Τη χάιδεψε στο κεφάλι. «Κατάλαβα».

«Τι κατάλαβες;»

«Σου λείπει η Αγγλία. Σωστά;»

Ανακουφίστηκε νοερά μόλις ανακάλυψε ότι το μυστικό της παρέμενε ασφαλές. Έτσι άρχισε να παριστάνει πως της έλειψε η Αγγλία- κάτι που στο κάτω-κάτω ήταν αλήθεια. «Ναι, πράγματι. Τελικά τότε θα πάμε; Νομίζω πως η κατάστασή μου έχει αρχίσει να καλυτερεύει».

«Μην ανησυχείς. Όλα στην ώρα τους. Είναι κάτω ο Μανώλης, ο φίλος σου. Λέει ότι τον κάλεσες για να βρεθείτε».

«Ναι, πες του να έρθει». Η μητέρα της έφυγε και η Λυδία κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Σκούπισε μια τελευταία φορά τα μάτια της και γύρισε προς τη πόρτα καθώς ο Μανώλης έμπαινε στο δωμάτιο.

«Γεια σου και πάλι, Λυδία» της είπε χαμογελώντας. «Έχεις κάτι;» τη ρώτησε παρατηρώντας τη καλύτερα.

«Όχι, καλά είμαι» βιάστηκε να τον διαβεβαιώσει. Έτεινε το χέρι της προς τη καρέκλα μπροστά στο παράθυρο. «Κάθισε».

Ο Μανώλης πήγε προς το παράθυρο κοιτάζοντας το δωμάτιό της. «Ωραίο δωμάτιο» είπε απλά.

Η Λυδία ανασήκωσε τους ώμους. «Ευχαριστώ» είπε.

Για λίγα λεπτά επικράτησε σιωπή, καθώς έψαχναν και οι δύο κάτι να πουν. Η Λυδία βρισκόταν σε δίλημμα- άραγε να του μιλούσε για το αυριανό βράδυ ή μήπως όχι; Θα τη καταλάβαινε; Ήθελε τόσο πολύ να μιλήσει σε κάποιον, γι' αυτό αποφάσισε να το ρισκάρει.

«Μανώλη» άρχισε. «Θέλω να σου μιλήσω για κάτι πολύ σοβαρό. Ξέρω ότι μπορεί να με θεωρήσεις τρελή μετά από αυτό που θα σου πω, αλλά σε διαβεβαιώνω πως αυτή είναι η αλήθεια- δυστυχώς»

«Λυδία, με τρομάζεις. Τι είναι αυτά που λες;» συνοφρυώθηκε ο Μανώλης.

Η Λυδία κάθισε βαριά στο κρεβάτι, πήρε μια βαθιά ανάσα και άρχισε να του εξιστορεί όσα συνέβησαν από τη μέρα που την επισκέφτηκε η θεία της μέχρι την αυριανή μέρα. Ένωσε να της φεύγει ένα βάρος τώρα που μοιράστηκε το πρόβλημά της με κάποιον. Το μόνο που έμενε ήταν να πεισθεί. Έτσι λοιπόν, του γύρισε τη πλάτη της, τράβηξε τα μαλλιά της μπροστά και κατέβασε ελαφρά τη μπλούζα της, για να του δείξει το χαραγμένο αστέρι στο σβέρκο της. Με ένα απότομο τίναγμα του κεφαλιού της έφερε τα μαλλιά της πίσω και σήκωσε τη μπλούζα της. Γύρισε να δει την αντίδραση του Μανώλη. Ήταν σοκαρισμένος και είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό.

«Δεν... δεν μπορεί να είναι αλήθεια, Λυδία. Πες μου ότι κάνεις πλάκα».

Εκείνη σήκωσε το κεφάλι της ψηλά σε ένδειξη αγανάκτησης. «Μανώλη, ειλικρινά σου μιλάω. Όπως σου είπα και πριν, όλα αυτά είναι αληθινά. Ό,τι μου συμβαίνει αυτό τον καιρό. Δηλαδή, τι άλλο θες για να πεισθείς;» Κάθισε στο κρεβάτι και έκρυψε το πρόσωπό της με τα χέρια της. Χαμογέλασε έτοιμη για άλλη μια φορά να κλάψει.

Ο Μανώλης, που φάνηκε πια να τη πιστεύει κάθισε στο κρεβάτι δίπλα της και της χαίδεψε απαλά τη πλάτη. «Έλα, ηρέμησε, σε πιστεύω. Απλά μου φάνηκε περίεργο. Και θες να μάθεις και κάτι; Θα σε βοηθήσω».

Η Λυδία σήκωσε το κεφάλι της. Είχε μείνει έκπληκτη. «Σοβαρά μιλάς; Θα το κάνεις;» ρώτησε με την ελπίδα ζωγραφισμένη στα υγρά μάτια της.

«Και βέβαια. Αύριο το βράδυ είπες;»

Ένευσε καταφατικά. «Ναι. Ελπίζω μόνο να μου λες αλήθεια».

Της έπιασε το πιγούνι, αναγκάζοντας τη να τον κοιτάξει. «Όπως σε πίστεψα εγώ, έτσι θέλω να με πιστέψεις και εσύ». Την αγκάλιασε φιλικά. «Όλα θα πάνε καλά» της είπε και σηκώθηκε. Σηκώθηκε και η Λυδία.

«Φεύγεις;» ρώτησε.

Εκείνος ένευσε καταφατικά. Πήγε προς τη πόρτα.

«Μη πεις σε κανέναν τίποτα. Έτσι;»

Της χαμογέλασε ξανά. «Μην ανησυχείς» τη διαβεβαίωσε και άνοιξε τη πόρτα. «Τα λέμε αύριο. Θα σε περιμένω έξω από το σπίτι σου. Αν τα καταφέρω» είπε και έφυγε αφήνοντας τη μόνη στο δωμάτιο.

Πήγε στο παράθυρο και τον κοιτούσε μέχρι να χαθεί στη στροφή του δρόμου. Όλα θα πάνε καλά' αντηχούσαν τα λόγια στο μυαλό της.

«...Σήμερα το βράδυ νομίζω πως πρέπει να μπει ένα τέλος. Και σε αυτό θα συμβάλει και η κοπέλα. Προσπάθησα να την κάνω να φανεί ήρεμη- το θεώρησα εύκολο. Όμως στη πραγματικότητα είναι πάρα πολύ δύσκολο.

>> Τόσα χρόνια πέρασαν και δεν μιλούσα. Δεν έκανα τίποτα. Το μόνο που θέλω είναι να τα καταφέρω...»

Η Πολεμόχαρη καθόταν στο μικρό ξύλινο γραφείο της γράφοντας ημερολόγιο. Έγραφε από μικρή σε ημερολόγιο τα πάντα, από τα πιο απλά

καθημερινά πράγματα, μέχρι τα μεγαλύτερα μυστικά της. Όταν έγραφε, ένιωθε να φεύγει ένα βάρος από πάνω της. Κανένας δεν ένιωθε να την καταλαβαίνει καλύτερα, όσο παράλογο και να είναι αυτό. Αφού έγραφε, το έκρυβε κάτω από μια ανοιχτή σανίδα που ήταν καλυμμένη με ένα καφέ μικρό χαλάκι, δίπλα στο κρεβάτι της. Έτσι τα μυστικά της παρέμεναν ασφαλή.

Ξαφνικά, ένας δυνατός θόρυβος ακούστηκε από έξω. Σηκώθηκε όρθια αμέσως και πήγε προς το παράθυρο. Δεν υπήρχε κανένα σημάδι που να δήλωνε από τι είχε προκληθεί ο θόρυβος, όμως κατάλαβε από πού ερχόταν. Έμεινε έντρομη. Ερχόταν από την αποθήκη όπου βρισκόταν η αλεπού.

Χωρίς να χάνει χρόνο και κλείνοντας το ημερολόγιό της, χωρίς να το κρύψει, πήγε προς τα έξω με γρήγορα βήματα και όσο πιο διακριτικά γινόταν έτσι ώστε να μην υποπτευθούν κάτι οι αδερφές της.

Όταν έφτασε έξω από τη πόρτα της αποθήκης η καρδιά της χτυπούσε ήδη δυνατά. Την άνοιξε και έβγαλε έναν αναστεναγμό ανακούφισης μόλις συνειδητοποίησε ότι η αλεπού κοιμόταν μακάρια μέσα στο καλάθι της. Το μικρό ζώο μισάνοιξε τα μάτια του από το ξαφνικό φως και κοίταξε για λίγο τη Πολεμόχαρη προτού τεντωθεί και αλλάξει πλευρό.

Έφυγε αργά από την αποθήκη κλείνοντας τη πόρτα σιγά πίσω της. Αναρωτιόταν από πού να ήρθε ο ήχος. Κοίταξε τριγύρω της. Ησυχία επικρατούσε. Αφού πέρασε πια αρκετή ώρα αποφάσισε να φύγει σκεπτόμενη πως θα ήταν κάτι από το δάσος. Έπειτα, από τη στιγμή που η αλεπού ήταν καλά, δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας.

Η ανησυχία ήρθε να τη κυριέψει αργότερα, όταν μπήκε στο δωμάτιό της. Κοίταξε το γραφείο της και πάγωσε. Το ημερολόγιο ήταν ανοιχτό στη σελίδα που έγραφε. Τώρα μπορούσε να περιμένει τα πάντα.

Όλο το απόγευμα η Λυδία ήταν νευρική και πήγαινε από δωμάτιο σε δωμάτιο. Δεν τη χωρούσε ο τόπος. Ακόμα και το διάβασμα κάποιου βιβλίου αποδεικνυόταν άδικος κόπος. Κοίταζε συνέχεια προς τη πλευρά του δάσους λες και περίμενε κάτι ή κάποιος να φανεί.

Η μητέρα της, για καλή της τύχη, δεν φαινόταν να έχει αντιληφθεί την αγωνία της κόρης της, καθώς ήταν ακόμη απασχολημένη με τη καθαριότητα του σπιτιού. Τουλάχιστον, γλίτωσε τις ερωτήσεις.

Κοιτώντας τον ουρανό από το παράθυρο του δωματίου της, παρατήρησε ότι ο ουρανός ήταν καλυμμένος με μεγάλα γκρίζα σύννεφα. Ήταν ολοφάνερο ότι κάποια στιγμή θα έπιανε βροχή. Η σκέψη της αποδείχθηκε σωστή, καθώς χοντρές ψιχάλες άρχισαν να μουσκεύουν το παράθυρό της κάνοντας μικρούς θορύβους οι οποίοι άρχισαν σταδιακά να αυξάνονται ώσπου έβρεχε πλέον κανονικά.

Η ώρα ήταν οκτώ και μισή. Τις έμεναν αρκετές ώρες ακόμα μέχρι να φύγει και αυτό την έκανε να ανησυχεί ακόμα πιο πολύ. Τα λεπτά της φαινόταν αιώνες. Κάθισε κοντά στο παράθυρο και άρχισε να κοιτάει τη βροχή. Από μικρή, όταν δεν είχε τι να κάνει και στεναχωριόταν κοιτούσε τη βροχή να πέφτει πόσο μάλλον στο Λονδίνο, όπου οι βροχές αποτελούσαν ένα καθημερινό φαινόμενο.

Δεν κατάλαβε πόση ώρα πέρασε κοιτάζοντας τη βροχή. Το μόνο που κατάλαβε ήταν το απαλό κλείσιμο των βλεφάρων της και το γεγονός να την παίρνει σιγά- σιγά ο ύπνος.

Είχε σκοτεινιάσει πια όταν ξύπνησε. Άνοιξε τα μάτια της και συνειδητοποίησε ότι είχε ακουμπήσει το κεφάλι της πάνω στο περβάζι του παραθύρου. Σηκώθηκε από τη καρέκλα και κοίταξε έξω.

Η βροχή είχε σταματήσει, μα τα σύννεφα φάνταζαν απειλητικά στον ουρανό έτσι όπως αγρίευαν τη νύχτα. Σαν να μην έφτανε αυτό, ένας δαιμονισμένος αέρας φυσούσε παρασύροντας τα πάντα στο πέρασμα του και αφήνοντας ένα απόμακρο ουρλιαχτό. Η ατμόσφαιρα ήταν υγρή και σκοτεινή.

Κοίταξε το ρολόι της. Η ώρα ήταν έντεκα! Απορούσε με τον εαυτό της. Πως κοιμήθηκε τόσες ώρες; Τουλάχιστον, ξύπνησε πάνω στην ώρα για να φύγει. Βγήκε στις σκάλες για να δει αν υπήρχε κάποιο σημάδι που να πρόδιδε το ότι η μητέρα της δεν είχε πάει για ύπνο. Όμως, για καλή της τύχη το σπίτι ήταν σκοτεινό και ήσυχο σε βαθμό που την έκανε να φοβάται.

Πήγε πάλι στο δωμάτιό της και πήρε από το συρτάρι του κομοδίνου της το κουτάκι με την αστερόσκονη και το κολιέ. Φόρεσε το κολιέ και το έβαλε μέσα από τη μπλούζα της. Χτένισε στα γρήγορα τα μαλλιά της και έβαλε τα αθλητικά παπούτσια της. Πριν φύγει, η ματιά της έπεσε πάνω σε μια μαύρη ζακέτα πάνω στο κρεβάτι της. Με μια απότομη κίνηση τη πήρε και τη φόρεσε.

Διέσχισε το σπίτι με αργά και αθόρυβα βήματα ώσπου να φτάσει στη κουζίνα. Εκεί υπήρχε η πίσω πόρτα που όταν την κλείδωναν, άφηναν στον πάγκο το κλειδί. Η Λυδία πήρε το κλειδί, που ήταν κρύο στην αφή, και ξεκλείδωσε απαλά τη πόρτα. Μόλις την άνοιξε, ένα κύμα αέρα εισέβαλλε μέσα στο δωμάτιο και την έσπρωξε ελαφρά προς τα πίσω. Ένα άλλο κύμα εισχώρησε στη κουζίνα κάνοντας το τραπεζομάντιλο να ανεμίζει τόσο πολύ που έκανε μια σιδερένια κουτάλα που υπήρχε πάνω του ξεχασμένη να πέσει με πάταγο στο πάτωμα. Η Λυδία έκλεισε έντρομη τη πόρτα απότομα και έβαλε τα χέρια πίσω από τη πλάτη της κρύβοντας το κλειδί στη δεξιά χούφτα της. Πως συνέβη τώρα αυτό το ξαφνικό; Φοβόταν μήπως η μητέρα της την αντιληφθεί.

Δεν άργησαν να επιβεβαιωθούν οι φόβοι της. Άκουσε τα γρήγορα και ανήσυχα βήματα της μητέρας της στις σκάλες. Μπήκε στη κουζίνα με τα καστανά μαλλιά της ανακατωμένα.

«Λυδία;» τη ρώτησε σοβαρά. «Γιατί κάνεις θόρυβο τέτοια ώρα, έντεκα και τέταρτο;» Τη παρατήρησε αργά από πάνω έως κάτω. «Και γιατί είσαι ντυμένη; Ακόμα δε κοιμήθηκες;»

«Δεν είχα ύπνο» βγήκαν τα λόγια της χωρίς να το καταλάβει. «Και... δίψασα. Ήρθα για να πιω νερό». Προσπάθησε να φανεί πειστική.

Η μητέρα της σήκωσε τη κουτάλα από κάτω. «Είσαι σίγουρη πως κατέβηκες *μόνο* για νερό; Μήπως ήθελες να κάνεις κάτι άλλο;» Ήταν ολοφάνερο ότι δεν τη πίστευε.

«Ναι, σίγουρα, μαμά. Απλά, έψαχνα για ποτήρι και εκεί που περνούσα δίπλα από το τραπέζι μου έπεσε η κουτάλα. Την έσπρωξα χωρίς να το καταλάβω. Συγνώμη αν σε αναστάτωσα» έκανε μια τελευταία προσπάθεια.

Εκείνη τη κοίταξε αμίλητη για πολύ ώρα κρατώντας ακόμα τη κουτάλα στα χέρια της. Τελικά, την έβαλε σε ένα συρτάρι και αναστέναξε. «Μάλιστα» είπε. «Καλώς. Αλλά την επόμενη φορά να είσαι πιο προσεκτική. Καληνύχτα».

«Καληνύχτα» ευχήθηκε και η Λυδία. Η μητέρα της βγήκε από τη κουζίνα με αργά βήματα. Στενοχωρήθηκε που την αναστάτωσε μα περισσότερο που έχασε χρόνο.

Πήρε ένα ποτήρι και άνοιξε τη βρύση για να προσποιηθεί πως πράγματι έπινε νερό. Μόλις έκλεισε η πόρτα της κρεβατοκάμαράς της η Λυδία αποφάσισε να μην χάσει άλλο χρόνο. Αποφασισμένη, άνοιξε γρήγορα τη πόρτα βγήκε έξω και κλείδωσε τη πόρτα πίσω της.

Διέσχισε τις τριανταφυλλιές του κήπου και άνοιξε τη καγκελόπορτα. Βγήκε από το κήπο και σάρωσε με το βλέμμα της το περιβάλλοντα χώρο. Ο Μανώλης ήταν άφαντος. Αποφάσισε να περιμένει για λίγη ώρα ακόμα με τον άνεμο να ουρλιάζει γύρω της.

Ο Μανώλης περίμενε με ανυπομονησία ξαπλωμένος στο κρεβάτι του να κοιμηθεί ο Νίκος, για να φύγει, ο οποίος διάβαζε με μεγάλη προσήλωση ένα βιβλίο της Άγκαθα Κρίστι. Είχε ολοκληρη συλλογή από τα βιβλία της και κάθε βράδυ άναβε τη μικρή λάμπα στο κομοδίνο του και διάβαζε μέχρι να τον πάρει ο ύπνος. Ο Μανώλης κοίταξε το εξώφυλλο του βιβλίου και διέκρινε τον τίτλο του- 'Σφήκα σε ψάθινο καπέλο' λεγόταν.

Μετά από πολλή ώρα επιτέλους έκλεισε το βιβλίο και έσβησε τη λάμπα βυθίζοντας το δωμάτιο στο σκοτάδι. «Καληνύχτα» του είπε.

«Καληνύχτα» του ευχήθηκε ο Μανώλης. Τώρα θα έπρεπε να περιμένει να αποκοιμηθεί και το κακό ήταν ότι δεν τον έπαιρνε εύκολα ο ύπνος. Αναρωτιόταν τι να κάνει τώρα η Λυδία. Κοίταξε το ρολόι του. Οι δείκτες του που φωσφορίζαν στο σκοτάδι έδειχναν πως ήταν έντεκα και μισή. Έπρεπε να βιαστεί, αλλά το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να περιμένει. Κάτω από το σεντόνι του φορούσε ήδη τα ρούχα του και ήταν έτοιμος.

Μια υπόκωφη βροντή ακούστηκε από κάπου μακριά. Ύστερα από λίγο άρχισε να βρέχει. Δυνατά. Κοίταξε έξω από το παράθυρο. Άραγε, πώς να ένοιθε η Λυδία εκεί έξω;

Η Λυδία δεν μπορούσε πια να περιμένει άλλο. Περίμενε ένα τέταρτο και ο Μανώλης δεν ήταν πουθενά. Σαν να μην έφτανε αυτό, είχε αρχίσει να βρέχει και μαζί της δεν είχε πάρει ομπρέλα. Τα ρούχα κολλούσαν πάνω της κάνοντάς τη να ανατριχιάσει και να κρυώσει. Τα μαλλιά της έσταζαν.

Αποφάσισε να φύγει. Κοίταξε προς τη πλευρά του δάσους, ίσιωσε τη πλάτη της και άρχισε να τρέχει προς το εσωτερικό του.

Έτρεχε για πολλή ώρα, δεν κατάλαβε για πόση. Σταμάτησε μόνο όταν άκουσε τον ήχο του ρυακιού ανάμεσα από τον ήχο της βροχής και του αέρα. Μόλις που μπόρεσε να τον ξεχωρίσει.

Μόλις που μπόρεσε επίσης να διακρίνει και τη φιγούρα που βρισκόταν απέναντί της. Πάγωσε. Ξάφνου, ένας κεραυνός έσκισε τον ουρανό με έναν τρομακτικό θόρυβο και φώτισε στιγμιαία το σκοτάδι. Η Λυδία μπόρεσε να

διακρίνει ότι την κοιτούσε κατάματα και ότι κρατούσε ένα μαχαίρι με σκαλισμένη λαβή που λαμπύρισε στο φως του κεραυνού.

Σκέφτηκε πως δεν θα μπορούσε να είναι κάποιος άλλος εκτός από την μάγισσα αδερφή της Πολεμόχαρης. Η άλλη που ήταν όμως; Κοίταξε τριγύρω με την καρδιά της να χτυπάει σαν καρδιά κουνελιού που καταδιώκεται από αλεπού. Δεν διέκρινε τίποτα, μόνο σκοτάδι και διάφορες σκιές που προσπαθούσαν να την μπερδέψουν, προκαλώντας οφθαλμαπάτες.

«Καλώς ήρθες στην παρέα μας» ακούστηκε η φωνή της μάγισσας απειλητικά σιγανή καθώς την πλησίαζε αργά. Η Λυδία έκανε ένα βήμα πίσω τρομαγμένη, αλλά αμέσως θύμωσε με τον εαυτό της. Το όλο σκηνικό είχε σκοπό να τη κάνει να φοβηθεί, να τρέξει, να φύγει. Εκείνη όμως δεν θα έκανε τίποτα από όλα αυτά. Έπρεπε να φανεί γενναία.

«Δεν θα σε αφήσω να μου κάνεις ότι έκανες στα υπόλοιπα αστέρια» της είπε με σταθερή φωνή που απόρησε και η ίδια με το πόση σιγουριά εκδήλωνε παρόλο που η καρδιά της συνέχιζε να χτυπάει σαν τρελή.

«Αλήθεια; Και τι θα κάνεις λοιπόν;» τη ρώτησε με ένα ειρωνικό χαμόγελο στα χείλη. Πλησιάζοντας τη περισσότερο η Λυδία παρατήρησε την εμφάνισή της. Φορούσε ένα μακρύ γκρι φόρεμα και τα ξανθά μαλλιά της ήταν ανακατωμένα. Στα σκούρα γαλάζια μάτια της καθρεφτιζόταν μίσος. Όσο για το μαχαίρι που κρατούσε στο χέρι της...ούτε που σκεφτόταν πως θα μπορούσε να το χρησιμοποιήσει.

Πριν καταφέρει να αρθρώσει να αρθρώσει την απάντησή της δέχτηκε ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι. Πριν χάσει τελείως τις αισθήσεις της, κατάφερε να διακρίνει τη δεύτερη αδερφή της Πολεμόχαρης να γελάει με ένα μοχθηρό γέλιο. Τα πάντα σκοτεινίασαν.

Μέσα σε μισή ώρα ο Νίκος είχε κιόλας αποκοιμηθεί, το ίδιο και οι γονείς του. Ο Μανώλης πέταξε βιαστικά το σεντόνι από πάνω του, έβαλε τα αθλητικά του παπούτσια και έφυγε γρήγορα μα αθόρυβα από το δωμάτιο.

Κατέβηκε τις σκάλες γρήγορα- τα μικρά χαλάκια στο κάθε σκαλοπάτι απορροφούσαν οποιονδήποτε ήχο- και άνοιξε σιγανά τη πόρτα. Πήρε το κλειδί και την έκλεισε απαλά κλειδώνοντας την.

Άρχισε να τρέχει. Ένιωθε ότι έτρεχε για μια ζωή. Τα πνευμόνια του άρχισαν να τον καίνε και τα πόδια του να πονάνε, μα δεν σταμάτησε ούτε λεπτό.

Μόλις μπήκε στο δάσος μείωσε ταχύτητα. Η βροχή είχε κοπάσει, όμως δεν σταμάτησε εντελώς. Προχωρούσε σιγά κοιτάζοντας με επιφυλακτικότητα γύρω του. Στο δάσος, θα έπρεπε να περιμένει το απροσδόκητο.

Ξάφνου, βρέθηκε μπροστά σε ένα μικρό σπίτι. Η πόρτα του ήταν μισάνοιχτη και ένα αμυδρό φως ξεπηδούσε από τη χαραμάδα. Πλησίασε αργά κοιτάζοντας το σπίτι από πάνω προς τα κάτω, μήπως διακρίνει κάποιο σημάδι ότι επρόκειτο για παγίδα, όμως δεν υπήρχε τίποτα που να το μαρτυράει. Έτσι συνέχισε. Αναρωτήθηκε αν ήταν η Λυδία κάπου εκεί μέσα.

Αμέσως μετά πάγωσε καθώς άκουγε κάτι να σέρνεται μπροστά από το σπίτι. Και από όσο κατάλαβε, ό,τι και αν ήταν αυτό το έσερνε *κάποιος*. Πήγε σιγά-σιγά μέχρι τον αριστερό τοίχο του σπιτιού για να δει τι υπήρχε μπροστά.

Δύο φιγούρες έσερναν κάποιον. Η μία τον κρατούσε από τους ώμους και η άλλη από τα πόδια. Παρατήρησε τη φιγούρα που κειτόταν. Στην αρχή δεν την αναγνώρισε όμως βεβαιώθηκε όταν είδε τα μαύρα μαλλιά της καθώς την σήκωναν. Ήταν η Λυδία.

«Άς τη δέσουμε σε αυτό το δέντρο. Λογικά σε λίγο θα συνέλθει» είπε με παγερή φωνή που προφανώς ανήκε σε γυναίκα.

«Λες να τη...» αναρωτήθηκε σιγανά ο Μανώλης. Δεν μπορούσε καν να το διανοηθεί. Τι θα γινόταν αν είχε φτάσει αργά; Από όσα συμπέρανε, εκείνες θα έπρεπε να ήταν οι δύο μάγισσες. Που ήταν η τρίτη όμως;

Δεν άργησε να πάρει την απάντηση. Ένα σιγανό κλαψούρισμα ακούστηκε μέσα από το σπίτι. Ο Μανώλης αποφασισμένος να μάθει ποιος ήταν, έσπρωξε τη μικρή πόρτα και μπήκε μέσα.

Έκλεισε για λίγο τα μάτια του μπροστά στο ξαφνικό φως. Όταν τα άνοιξε, συνειδητοποίησε πως βρισκόταν μέσα σε έναν μικρό διάδρομο. Το φως ερχόταν από ένα δωμάτιο στα δεξιά του. Κατευθύνθηκε μέχρι εκεί ακούγοντας το κλαψούρισμα να δυναμώνει. Άνοιξε τη πόρτα και αντίκρισε ένα μακάβριο θέαμα.

Μια κοπέλα, προφανώς η τρίτη μάγισσα ήταν δεμένη χειροπόδαρα με ένα χοντρό σκοινί. Ήταν δεμένο και το στόμα της. Από τα μάτια της καταλάβαινε πως ήταν αθώα και πως τον παρακαλούσε να τη βοηθήσει βγάζοντας που και που πνιχτές κραυγές.

Ο Μανώλης έσπευσε στη κουζίνα. Βρήκε ένα μεγάλο μαχαίρι και έτρεξε πίσω για να κόψει τα δεσμά της.

Όταν γύρισε, την είδε να έχει κλείσει τα μάτια της και να παίρνει βαθιές ανάσες. Τα μέλη της είχαν κοκκινίσει στη προσπάθειά της να ελευθερωθεί. Έκοψε πρώτα τα δεσμά που της έκλειναν το στόμα. Πήγε ύστερα στη κουζίνα και γέμισε ένα ποτήρι με νερό.

Της έφερε το ποτήρι κοντά στο στόμα και η κοπέλα άρχισε να πίνει. Ίδρώτας έτρεχε από το λαιμό της και μούσκευε το καφέ φόρεμά της. Έπινε με λαιμαργία το νερό ώσπου το τελείωσε.

«Είσαι η Πολεμόχαρη. Σωστά;» τη ρώτησε αφήνοντας το ποτήρι στο κομοδίνο.

Εκείνη έγνεψε καταφατικά. Τα μάτια της ήταν κατακόκκινα από το κλάμα. «Ήθελα να βοηθήσω τη κοπέλα, τη Λυδία. Αλλά εξαιτίας ενός λάθους μου σήμερα το πρωί, δεν έχω αυτή τη δυνατότητα. Εσύ είσαι φίλος της;»

«Ναι» της απάντησε απελευθερώνοντας την από τα υπόλοιπα δεσμά. «Μου μίλησε για εσένα και τις αδερφές σου και μου ζήτησε να τη βοηθήσω. Στην αρχή δεν την πίστευα, νόμιζα πως μου έκανε πλάκα. Αφού όμως μου έδειξε το αστέρι πίσω της, πείστηκα». Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Πριν λίγο είδα τις αδερφές σου να τη δένουν σε ένα δέντρο. Λες να είναι αργά; Πως θα τη βοηθήσουμε τώρα;»

«Ήρέμησε» τον καθησύχασε η Πολεμόχαρη κουνώντας τα μέλη της για να ξεμουδιάσουν. «Μπορεί εγώ να μην είμαι μάγισσα, αλλά τώρα με τη παρουσία μας θα τις αιφνιαδιάσουμε». Σηκώθηκε όρθια. «Πάμε».

Ο Μανώλης συμφώνησε. Υπήρχαν ακόμη μερικές ελπίδες. Άλλωστε, η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία.

Μόλις η Λυδία ξύπνησε ένωσε το κεφάλι της βαρύ και τα μέλη της να πονάνε. Αφού συνήλθε, συνειδητοποίησε ότι ήταν δεμένη στον κορμό ενός δέντρου. Βρισκόταν δίπλα στο ρυάκι ακούγοντας τον κελαρυστό του ήχο. Σκέφτηκε πως θα τη παγίδεψαν οι μάγισσες, λίγο μετά αφότου έχασε τις αισθήσεις της.

Κοίταξε τριγύρω. Οι μάγισσες δεν φαινόταν πουθενά. Ύθα γυρίσουν γρήγορα, δεν πρόκειται να τη γλιτώσω σκέφτηκε. Τι θα γινόταν αν αποτύχαινε; Αν όλα πήγαιναν στραβά; Κοίταξε τον ουρανό. Η βροχή είχε πια σταματήσει και ο αέρας παράσερνε τα σύννεφα μακριά, αφήνοντας να φανούν μερικά αστέρια. Λίγο αργότερα φάνηκε και το φεγγάρι. Ήταν πανσέληνος. Η Λυδία ένωσε ένα κύμα αισιοδοξίας να τη πλημμυρίζει στη θέα του. Κατέβασε γρήγορα το βλέμμα της καθώς άκουσε βήματα από τα δεξιά της.

Διέκρινε δύο φιγούρες μέσα στο σκοτάδι να έρχονται προς το μέρος της. Αρχικά σκέφτηκε πως θα ήταν οι μάγισσες, παρατηρώντας όμως λίγο καλύτερα διαπίστωσε πως ήταν ο Μανώλης με τη Πολεμόχαρη.

«Λυδία!» φώναξε με ανακούφιση ο Μανώλης. «Είσαι ζωντανή; Ευτυχώς...». Δε πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του.

«Δεν θα είναι για πολύ ακόμα ζωντανή» είπε μια από τις μάγισσες που είχαν βρεθεί εκεί ως δια μαγείας. Το μαχαίρι λαμπύρισε στο σκοτάδι. «Ο χρόνος της είναι μετρημένος».

«Εγώ ήρθα εδώ για να τη βοηθήσω και να τη σώσω» απάντησε αποφασιστικά ο Μανώλης. «Δεν ήρθα μέχρι εδώ για να τα παρατήσω».

«Αυτό θα το δούμε» απάντησε η άλλη μάγισσα. Το βλέμμα της στράφηκε προς τη Πολεμόχαρη. «Εσύ τι κάνεις εδώ;» τη ρώτησε με την έκπληξη ζωγραφισμένη στα μάτια της. «Θα έπρεπε να είσαι δεμένη. Γιατί δεν είσαι;»

«Επειδή με ελευθέρωσε, Πεφρηδώ» είπε και έδειξε τον Μανώλη. «Θα βοηθήσω και εγώ την κοπέλα. Δεν πρόκειται να την αφήσω να πέσει στα χέρια σας. Όχι αυτή τη φορά». Σταμάτησε λίγο για να πάρει μια ανάσα. «Βαρέθηκα τόσα χρόνια να σας υπηρετώ για το τίποτα. Να συμμετέχω στον χαμό αυτών των παιδιών και μετά να με πνίγουν οι τύψεις. Να κάνω πράγματα που δεν θέλω. Τέρμα πια αυτά, *τελείωσαν*». Έτεινε προς το μέρος τους ένα μαχαίρι που δεν το είχε προσέξει κανείς μέχρι τότε. «Μην τολμήσετε να την πειράξετε» είπε.

«Μας απειλείς;» τη ρώτησε η Δεινώ ειρωνικά. «Θα το *κάνω* και μετά θα έρθει και η σειρά σου, όπως είναι αναμενόμενο. Και εσύ, όπως γνωρίζεις» κοίταξε τον Μανώλη».

«Όχι, δεν χρειάζεται» επενέβη η Λυδία έχοντας τα μάτια της κλειστά. «Δεν χρειάζεται να ρισκάρετε τη ζωή σας για εμένα. Καλά θα κάνετε να φύγετε. Εγώ είμαι άξια της μοίρας μου. Πρέπει εγώ να την αντιμετωπίσω. Εσείς δεν χρειάζεται να μπείτε στον κόπο να με βοηθήσετε αφού νομίζω πως δεν θα βγω ζωντανή από αυτήν την ιστορία. Εμπρός, πηγαίνατε».

«Λυδία, είσαι στα καλά σου;» τη ρώτησε ο Μανώλης ανεβάζοντας τον τόνο της φωνής του αγανακτισμένος. Φυσικά και θα σε βοηθήσουμε. Φίλοι σου δεν είμαστε; Θα καθίσουμε εδώ και θα σε βοηθήσουμε ό,τι και να γίνει. Οι φίλοι στα δύσκολα φαίνονται». Κοίταξε την Πολεμόχαρη. Εκείνη έγνεψε καταφατικά κοιτάζοντας μπροστά.

Η Λυδία χαμήλωσε το κεφάλι. Ο Μανώλης κοίταξε το λαιμό της με λαχτάρα. Μόλις είδε την ασημένια αλυσίδα να ξεχωρίζει μέσα από τη μπλούζα της, οι ελπίδες του αναπτερώθηκαν. Πλησίασε τη Λυδία.

«Μου επιτρέπεις να βάλω ένα τέλος;» τη ρώτησε κοιτώντας τη μια στα μάτια και μια στον λαιμό.

Η Λυδία κατάλαβε. Τα σκοινιά τη πονούσαν σε ολόκληρο το σώμα και κοκκίνισε από τη πίεση. Ένωσε να της κόβεται η ανάσα. Δάκρυα άρχισαν να κυλάνε στο πρόσωπό της και αναμίχθηκαν με τις σταγόνες του ιδρώτα της. Ένευσε καταφατικά. «Ναι» ψιθύρισε.

Ο Μανώλης χωρίς να χάσει χρόνο έκοψε βίαια το βραχιόλι και το κράτησε ψηλά μπροστά στα έκπληκτα και συνάμα γεμάτα μίσος μάτια τους.

«Όλα εδώ πληρώνονται» είπε απλά και άφησε το κολιέ να πέσει πάνω σε μια πέτρα που ξεχώρισε μέσα από το ξεραμένο χαλί που σχημάτιζαν τα φύλλα.

Το κολιέ έσπασε απελευθερώνοντας ακτίνες λευκού φωτός, τόσο λαμπερού που φώτισαν τη σκοτεινή νύχτα. Σαν να βρισκόταν το φεγγάρι στη γη. Ήταν οι ψυχές των αστεριών. Οι ακτίνες στροβιλίστηκαν ανάμεσα στα δέντρα γεμίζοντας το δάσος με λαμπερό φως, ώσπου μετά από λίγη ώρα ενώθηκαν όλες μαζί σε μια φωτεινή μπάλα που εκσφενδονίστηκε κατευθείαν προς τις μάγισσες. Το φως είχε γίνει πια εκτυφλωτικό. Όλοι έκλεισαν τα μάτια τους με κομμένη την ανάσα.

Άκουσαν τη φωτεινή μπάλα να ανεβαίνει με κρότο προς τον ουρανό και ύστερα να έρχεται προς τα κάτω με γρήγορη ταχύτητα. Το έδαφος σείστηκε για λίγο και ύστερα...σιωπή. Η Λυδία άνοιξε πρώτη τα μάτια της. Το βλέμμα της έπεσε στο κολιέ. Ήταν πλέον όπως πριν. Ποτέ δεν το περίμενε πως θα έκρυβε μια τόσο μεγάλη δύναμη μέσα του. Είχε μείνει άναυδη.

Κοίταξε προς τη μεριά που βρισκόταν οι μάγισσες. Κείτονταν και οι δύο νεκρές. Δεν υπήρχε πάνω τους κανένα σημάδι που να έδειχνε ότι ήταν ζωντανές.

Ο Μανώλης άνοιξε τα μάτια του μαζί με την Πολεμόχαρη. Εκείνη πήγε αργά να ελευθερώσει την Λυδία. Ο Μανώλης πήρε αμίλητος το κομμένο κολιέ από κάτω. «Νικήσαμε» είπε απλά.

20^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Το επόμενο πρωί, μόλις η Λυδία ξύπνησε, το πρώτο πράγμα που αντίκρισε ήταν το χαμόγελο της μητέρας της. Έτριψε τα μάτια της και της εξήγησε τα γεγονότα της προηγούμενης νύχτας. Τελικά φάνηκε να την πιστεύει, ειδικά όταν της έδειξε το χαραγμένο αστέρι στο σβέρκο της, και την αγκάλιασε χαρούμενη που κατάφερε να τα βγάλει πέρα μαζί με τους φίλους

της. Ακόμα, της υποσχέθηκε ότι τον Σεπτέμβριο θα έφευγαν για το Λονδίνο, εφόσον η κατάσταση της είχε βελτιωθεί ικανοποιητικά και για να ασχοληθεί η κόρη της επαγγελματικά με το χορό, όπως ήθελε από μικρό παιδί. Η Λυδία πέταξε από τη χαρά της. Επειδή όμως δεν ήθελε να αποχωριστεί τους δύο φίλους της που τη βοήθησαν τη ρώτησε αν θα μπορούσαν να έρχονται το καλοκαίρι στο χωριό. Η μητέρα της συμφώνησε.

Την επόμενη μέρα κάλεσε στο σπίτι την αδερφή της- τη θεία της Λυδίας. Ακούγοντας από τη κουζίνα κρυφά, η Λυδία συμπέρανε πως η απόσταση που υπήρχε μεταξύ τους ανήκε στο παρελθόν.

Ο Μανώλης μετά από πολλές ώρες επιμονής, γυρνώντας πίσω στη Θεσσαλονίκη κατάφερε να πείσει τον Αλέξη να ξαναγίνουν φίλοι, διαβεβαιώνοντας τον ότι με τη Λυδία ήταν μόνο φίλοι. Εκείνος αρχικά ήταν ανένδοτος, στο τέλος όμως αναγκάστηκε να υποχωρήσει. Όλα έγιναν όπως παλιά.

Όσον αφορά τη Πολεμόχαρη- η οποία μετέτρεψε το όνομά της σε Χάρις- αφού έθαψε στο δάσος τις δύο αδερφές της, πρότεινε στη Λυδία να προσέχει το εξοχικό τους για όσο καιρό εκείνη έλειπε στην Αγγλία. Εκείνη δεν ήθελε να την κάνει υπηρέτριά της, εφόσον ήταν φίλες, άλλα υποχώρησε μπροστά στην θέλησή της και την αγκάλιασε σφιχτά.

«Η ζωή είναι ωραία» της ψιθύρισε η νέα φίλη της. «Αρκεί να έχεις το θάρρος να της δώσεις νόημα με το δικό σου τρόπο».